

POBREŠEK

No. 124

**POBJEDNICI
NATJEČAJA ZA
DJECU I MLADE**

UVODNIK

SFerin natječaj za literarne i likovne radove učenika osnovnih i srednjih škola svake je godine sve popularniji - broj od ukupno 2324 pristigla rada (od čega 1630 likovnih i 694 literarnih) ruši sve dosadašnje rekorde. Nije bilo lako odabratи najbolje, i naš se žiri dobro namučio - treba, ipak, pročitati i ocijeniti sve te priče, pregledati sve likovne radove (a neke i eliminirati zbog nepotpunih podataka ili pogrešne teme...) Kao i svake godine, SFerin fanzin „Parsek“ donosi vam najbolje od najboljih, prvonagrađene u svakoj tematskoj kategoriji. Uživajte u čitaju ovih kreativnih priča, i šaljite radove i iduće godine! :)

Ivana Delač, urednica i predsjednica žirija

Prva nagrada za temu Zmaj policajac. Ema Akšamija je učenica 2. razreda Osnovne škole Jordanovac u Zagrebu.

Ema Akšamija **ZMAJ POLICAJAC**

Bio jednom jedan zmaj. Imao je čudno zanimanje. Bio je policajac. Jednog dana dogodila se ozbiljna provala u Zmajogradu. Zli su zmajevi oteli i zatočili jednu svinju, koju su planirali pojesti za doručak ili napraviti frape od nje. Naš zmaj se zvao Kiko. Prvo je promislio gdje bi se ti zlikovci sakrili. Onda se sjetio da bi se mogli sakriti u podzemlju. Odmah je krenuo kopati s ludim kopačem. Dotad su zlikovci koji su se zvali Guga i Gego stavili svinju u veliki zamrzivač da je kasnije odmrznu i kad je ispeku od mozga naprave frape i ostalo pojedu. Kada je Kiko došao u podzemlje, svinji su noge već bile zavezane. Kiko se sakrio. Dok su zmajevi slavili i imali gozbu, on je odvezao

svinju i utoplio ju. Kada su se vratili u njegovo skrovište, Kiko je sebi stalno ponavljaо da je mogao uhvatiti zlikovce. Sjetio se da proba još jednom. Dotad su Guga i Gego već oteli drugu svinju po imenu Kobajko. Naš Kiko nije stigao na vrijeme. Već su je zamrznuli, ali Kiko nije tako lako odustajao. On se kamuflirao u boju zemlje. Čak ga ni zlikovci nisu primijetili. Oni su se već spremali ispeći Kobajka. Tada se Kiko pretvorio natrag u zmaja. Uhvatio je Guga i Gegu. Od tada Guga i Gego su zatvoreni u zatvoru, a Kiko je postao počasni zmaj policajac. Nikada više nisu vidjeli Guga i Gegu. Što se tiče one svinje, ona se oslobođila i živa je i sretna.

Prva nagrada u temi najveća tajna podmorja. Matija Hudin učenik je 8. razreda Osnovne škole Bukovac u Zagrebu.

Matija Hudin

NAJVEĆA TAJNA PODMORJA

Prolog

Krvario je. *Nije mi prvi put.* Mogao bi mu biti zadnji. Sjeo je leđima oslonjen na stablo. Počeo je kopati po ruksaku. Izvadi bočicu. Zurio je u nju nekoliko trenutaka, kao da je pro-učava, pokušavajući dohvatiti njezino skriveno značenje. Nakratko je prisloni na prsa, a zatim otpije gutljaj. Sva bol nestane i on se onesvijesti.

***

Otkad je popio onu ukradenu tekućinu, more ga je dozivalo. Ponekad je vikalo na njega, a ponekad samo šaptalo. Tihim i jedva razgovijetnim glasom.

*Od mora si bježao,
samo si u pijesku ležao.
Pobjeg'o si k travi,
sa znanjem u glavi.
U more ćeš doći...
(nerazumljive riječi)*

Stajao je na pučini osluškujući pjesmu koja se ponavljala. Nije uspijevao uhvatiti nekoliko zadnjih stihova. Bili su izrečeni tiho. More izgleda nije šaptalo njemu. Stajao je tako cijelu noć osluškujući i nadajući se da će uspjeti

razumjeti. Mjesec je nestao, more zašutjelo. Ipak mu nije otkrilo svoju tajnu.

Okrenuo se prema Pustinji. Vratio se svojim uobičajenim mislima. *Nakon one proklete hladnoće zaslужujem poduzi godišnji odmor.* Krenuo je na jug. Dalje od hladnoće. Svakim prijeđenim kilometrom pjesma mora bila je nepoznatljivija. No, nije ga više zanimala. Na kraju je se nije mogao čak ni prisjetiti.

Tajna

Samuel je bilo ime koje se nije davalo djeci, već ime kojim se plašilo djecu. Sinonim za čudovište ispod kreveta. Kada je prolazio kroz zaseoke Ravnica, djeca su uvijek bježala vičući: „Ide Samuel! Pojest će nas!“ Zatim su se posakrivali iza kuća i drveća. *Iz osobe koje svi poštuju pretvorio sam se u sprđnju.* Djeca nisu znala koliko su u pravu. Odrasli ljudi su mislili da je on samo imenjak onog Samuela.

I sada su djeca virila iza stabala. Šepajući je prolazio kroz selo. Zastade kada ugleda Elizabeth, predivnu mladu ženu smeđe, kovrčave kose i smedih očiju. Bila je nasmiješena. Jedino je ona

bila obzirna prema bolesnom starcu neznanih godina.

„Sam, kako ste? Kako vaša leđa? A, oči?“ pitala je.

Zvala ga je Sam jer nije vjerovala da je Samuel njegovo pravo ime i da ga je izmislio jer je, naprsto, nedruštveni starac. *Što ona vidi u...?* Gledao je u nju. Bila je lijepa, a on star. Ovaj je put smogao hrabrosti i umjesto uobičajnih odgovora rekao:

„Trebala si me vidjeti dok sam bio mlađi. Pucao sam od zdravlja. Dosta dugo, zapravo.“

Nasmiješila se. *Mogao bih je stalno gledati.*

„Kad ste bili mlađi, Sam?“ nastavili s ispitivanjem.

„Prije mnogo, mnogo vremena.“. *Da joj kažem istinu, nasmijala bi se i rekla da je prestanem zafrkavati... Htio bih opet vidjeti da se smije.*

„Ne znam. U Pustinji nije bilo dobrog načina određivanja vremena“, odgovorio je.

Neki su seljani iz ovog, ali i iz ostalih sela, prepostavljali da je Samuel jedan od onih koji su došli iz Pustinja. Elizabeth je to znala. Pričao joj je. Ona je bila učiteljica u školi. Bio joj je nepresušan izvor znanja ili barem legendi o svijetu prije. Zar se za života dugog kao moj ne može očekivati da znam mnogo? Znao je mnogo toga o prijašnjem svijetu. O tome je znao više od ikog živog. Vjerojatno je mislila da je mnogo toga izmislio zbog nevjero-

jatnih stvari o kojima je pričao. *Veličke ptice od metala koje lete. Ogoromne građevine visoke više desetaka metara. Tko bi povjerovao u sve to?*

„Zašto ne svratite k meni na čaj? Danas ne držim nastavu“, reče. „Ne bih htio smetati“, odvrati. *Mogao bih jednim udarcem srušiti drvo samo da se domognem njezinog čaja.*

„Ma dajte, znate da nikad ne smete, a osim toga željela bih još slušati o svijetu prije“, pogleda ga neodoljivim pogledom. *Carstva bi mogla klečati pred tim očima.*

„U redu“, prozbori on, a ona ga primi ispod ruke i odšeta s njim do svoje kuće tempom koji bi mu možda odgovarao prije dvadeset godina.

Kad su stigli, on se zavali u stolac na kojem je obično sjedio. Za dvije se minute Elizabeth vrati s dvije šalice čaja. Ne prevrućeg jer ga nije volio. Otpio je gutljaj.

„Ah, odličan čaj! Da sam te barem upoznao ranije Liz, možda bih ste-kao naviku svakodnevног испијања.“ Nasmiješila se. Da razgovor ne zamre upita:

„Što se uči u školi?“

„Pa, povijest ovog kraja, geometrija kruga i tako...“ odgovori ona.

Htjela je nešto pitati, ali je preduhitri:

„Dokad seže ta povijest?“ upita.

„Kojih stotinu godina. Imamo i neke sitnice o svijetu prije.“

„Koje?“ skoro je upitao. No,

umjesto toga reče: „O čemu si ono htjela razgovarati?“

„Pa, htjela sam da mi kažeš ponešto o...“ Pitanje prekine snažno kucanje na vrata.

Elizabeth okrene glavu i glasno upita:

„Tko je?“

Ustane i krene hitro prema vratima.

„Ja sam“, začuje mlađi muški glas.

Bio je to Paul. Njezin godinu dana stariji brat koji se prema njoj ponašao zaštitnički otkad su im roditelji prije godinu dana poginuli u požaru. Tada je izgorjelo čitavo obiteljsko imanje, a brat i sestra su preko noći postali siromasi. Devetnaestogodišnja Elizabeth postaje učiteljica, dok je dvadesetogodišnji Paul mijenjao zanimanja: prvo drvosječa, potom pilar i konačno radnik na farmi u obližnjem zaseoku. Njegova prisutnost blago je iritirala Samuela.

„Onda dobro. Udi“, rekla je Elizabeth i pustila ga u kuću.

Paul uđe sa smiješkom, ali kad ugleda Samuela splasne.

„Što on radi ovdje?“ upita s gajnjem.

„Odlazim,“ odbrusi Samuel i teško ustane.

„Sam, ne morate otići! Niste popili čaj!“ pokuša smiriti situaciju.

„Pusti čovjeka da uradi kako želi, Elizabeth. Ionako nije dobrodošao u ovoj kući.“ Zadnji je riječi izgovorio

vrlo tiho gledajući strop

„Paul!“ poviće Elizabeth. „Zašto se tako ponaša?“

„Ne želim da se družiš s ovim... ovim ološem iz Pustinje. Ne znaš koliko je ljudi pobio! Čak i da nije *onaj* Samuel, vjerojatno za njim ne zaostaje mnogo kad su u pitanju nedjela.“

Taj će me balavac razbjesniti. Ustvari, već mu je uspjelo. Bio je na pola puta do izlaza. Htjede nasrnuti na Paula, no zaboravio je na svoje poodmakle godine te posrne i skoro padne na pod. Paul se podrugljivo nasmije. Elizabeth mu pomogne da se uspravi i stade se ispričavati, no Samuel prođe pokraj Paula i produži prema vratima. Svađati su se počeli ubrzo nakon što je izašao. Čuo je samo fragmente: „Bezobraznič!“ „Nezahvalnice! Primaš ološ... To nije istina, sve...“

Ulica je bila mirna. Ljudi su obavljali svoje popodnevne aktivnosti. Po običaju ga nitko nije pozdravio. Zau stavio se kod štanda s jabukama. Prodavačica ga nezainteresirano pogleda.

„Može pola kilograma ovih zelenih?“ rekao je pokazujući prstom.

„Ako možete platiti“, reče.

Ovo nepovjerenje prema meni je prevršilo mjeru. Najrađe bih joj sasuo u lice sve što je ide. Umjesto toga samo je izbrojio novčiće. Jabuke je stavio u košaru i zaputio se niz cestu jedući jednu kiselkastu. Hodao je pola sata do visoke litice s koje se vidjelo more. Okrenuo se kad je začuo korake iza sebe.

Bio je to Paul. Trčao je prema njemu. Htjede nešto reći, no Paul ga udari šakom u čeljust. On se o sruši na tlo.

„Više nikad nećeš prići mojoj sestri, jel' jasno? Ti stari *pustinjače!*“ vi-kne Paul i ponovo ga udari. Pokušao je ustati, usprkos boli u ustima.

Riječ „pustinjak“ izbacio je iz sebe kao najveću uvredu. Pogoden u trbuš, opet se sruši na tlo. Ovaj put nešto bliže rubu litice.

„Vidio sam kako gledaš moju sestru, stara ulizico! Dolaziš u njezinu kuću i nagovaraš je da ti spremam čaj. Kakve joj to zanimljive laži pričaš?“

Borio se za zrak. Uspio se uspraviti. Paul nastavi:

„Ti si taj koji je spalio imanje mojih roditelja. Do sada nisam bio siguran, ali sad jesam. Pokušao si nam se približiti tako da nikad ne posumnjam u tebe. No, zanemario si moju intelicenciju i to ti je bila najveća pogreška. Sada ćeš platiti!“ kiptio je.

Samuel pomisli da će još sipati laži, ali prestane. Tada ga Paul naglo gurne, a on padne.

Voda se približavala. Samuel zadrži dah. Dodir s vodom bio je bolan. Postane mu hladnije. Vrate mu se sjećanja.

Više nije bio na Ravnicama zaro-bljen u ostarjelom tijelu. Bio je ponovo mlađ, negdje na sjeveru. Hodao je po ledu izbjegavajući pukotine. Ipak pro-pade kroz jednu koju nije uočio. Završio je u ledenoj vodi. Hladna mu je bol

prostrujala tijelom. Mislio je da će se utopiti. Zapravo, bio je potpuno siguran u to. Osjećao je bol u prsima i vratu. Nije mogao disati. Oprostio se sa životom. Međutim, život se nije oprostio s njim. Pojavila prijateljska ruka koja ga je izvukla na sigurno. Među žive.

No, ovaj ga put nitko nije izvukao na zrak. Otvorio je oči. Bio je nekoliko metara ispod vode. I nije imao kisika. U trenutku kad je mislio da će umrijeti, začuo je pjesmu.

*Od mora si bježao,
samo si u pijesku ležao.
Pobjeg'o si k travi,
sa znanjem u glavi.
U more ćeš doći
vratit' svoje moći.
Upoznao si damu
(nerazumljive riječi)*

Odjednom je shvatio. Čim je ušao u more i aktivirali su se stari tjelesni procesi. Cijelo je vrijeme izbjegavao more i spavao na pijesku. Pobjegao je na jug kad je shvatio da stari i došao je na travnate Ravnice. Ono što je shvatio, rekao je Elizabeth. Na nju se odnosilo ono „*Upoznao s i damu*“ Bio je sretan što napokon razumije. *Da sam barem imao više vremena za nju.* Udahne vodu.

Mogao je disati pod vodom. *To je novo. Podmorje koje mi tajne skrivaš?* Pogledao je oko sebe. Na kaputu je vi-dio krv. Skine ga. *Koji vrag se događa?* Skinuo je i majicu te ugleda otvore za škrge na bočnoj strani prsa. Iskolačio je

oči. Otipao vrat. I tamo je našao otvore za škrge. Točno na mjestima gdje je osjećao probadajući bol. No, to nije bilo sve. Koža mu je bila zategnutija. Više nije bila onako starački obješena. *Je li moguće?* Zaplivao je prema površini.

Brzo je izronio i udahnuo. Škrge su se zatvorile. Pogledao je oko sebe. Bio je udaljen stotinjak metara dalje od mjesta svoje „smrti“ i pet metara od obale. Zapliva. Kad se kasnije uspravio na pijesku i napravio par koraka, u nogama više nije bilo staračke težine. Odmakнуvši se od vode, osjetio je poriv da se vrati u nju. Voda ga je dozivala. Vratio se i ugledao svoj odraz. Vidio je lice koje već dugo nije video. Mlado lice na kojem se ukazao osmijeh. *Živ sam! Ha!* Potrči po plaži. Brzo pa još brže. *Toliko je vremena prošlo otkad sam bio u stanju trčati.*

Trčao je četvrt sata, a onda se uputio prema obližnjem selu na jugu.

***

Sutradan ujutro Elisabeth je otišla do škole.

Na putu je vidjela nekoliko ljudi. Zgodnog mladića obrijane glave, u odijelu, koji je držao buket cvijeća i zamišljeno hodao posred ceste. Jednu stariju gospodu koju je poznavala optrije te dvoje ljudi koje je poznavala samo iz viđenja. Ugleda Paula kako zabavlja djecu. Spremala su se za školu. Paul je radio čudne grimase. Njih je to

zabavljalo. Tada je shvatila. On se ne ponaša kao kreten, već kao zaštitnik. Priče mu.

„Riješio sam se starog prdonje. Neće te više gnjaviti“, nasmiješi se i krene niz ulicu.

Htjela mu je viknuti da je idiot, no ravnatelj škole joj dovikne:

„Hajde, gopodice Read, nemamo vremena na bacanje. Nastava uskoro počinje“, rekao je kao da je to najvažnija stvar na svijetu.

Uzimajući u obzir kako se zna razljutiti kad mu proturječi, poslušala ga je i ušla u školu.

***

Koliko još? Osjećao je kao da je čeka danima. No, došla je. Bio je veliki odmor. Djeca su trčala po livadi oko škole. Nisu bježala od njega i vikala da će ih pojesti, dakle, nisu znali tko je on. Elizabeth se odvojila od kolegica i zaputila prema poljskom zahodu. Sustigao ju je.

„Za vas, madame“, nasmiješi se i predla joj buket ruža.

Nosio je smeđe odijelo od samta. Dobro mu je pristajalo. *Ili me bar u to uvjerila prodavacica?* Okrenula se prema njemu sa smiješkom. Onda se zbulila. *Nije me prepoznala.*

„Oprostite, gospodine... Poznajemo li se?“ upita.

Znači, podsjećam je na nekog. To je dobro. Valjda?

„Pa, naravno, zar se ne sjećate,

bio sam kod vas jučer na čaju!“ odgovori mirno.

„Mislim da ste me zamijenili s nekim... ovaj, mislim... nitko nije kod mene bio na čaju“. Na njezinom se licu pojave čuđenje i nevjerica.

„Sa-Sam?“ upita. *Preobrazba iz starca u mladića je stvarno došla do nje. 'Ko bi rek'o.*

„Samuel. Da. To sam ja“, pono-sno izjavlja.

Ona stane ridati i baci se na nje-gova prsa. *Ne baš reakcija koju sam očekivao, ali izgleda da je toliko patila za mnogom da joj je ovo olakšanje. Ili joj se možda sviđa moje odijelo?* Prisjetio se svog novog odijela te je nježno odmakne od sebe da je može pogledati u oči. Gledala ga je sekundu, a onda ga odgurne i otriči niz cestu. Pratio ju je pogledom desetak sekundi, a onda začu pitanje:

„Gospodine, dok smo oko podne razgovarali, zaboravio sam vaše ime? Vi ste gospodin...?“

„Shard. Johnatan Shard“, reče. *Skoro mi je izletjelo Samuel. E, to bi bio neuspjeh.*

Iskoristio je ime iz svoje prošlosti. Daleke prošlosti. Sad to ime nema zna-čenje. *Dovraga, zašto svako ime koje odaberem nakon nekog vremena dobije težinu? Već mi je počelo ići na jetra : onaj Shard ili onaj Samuel. Morao bih se konačno smiriti.*

„Odakle ste vi?“ upita.

Tek je tada shvatio da razgovara s

Paulom. *Zabadalo.*

„Žao mi je, ne stignem čavrlnjati. Prilika mojeg života upravo mi bježi. Doviđenja“, reče i ode.

Kad je zadihan stigao do njezine kuće, pokuca na vrata. Nitko se ne po-javi. Pritisne kvaku i uđe. Vrata su bila otključana. Odložio je buket na stolić pokraj sebe i ugledao je kako kopa po ladici u kuhinji. Korakne prema njoj. U njega je bio uperen prastari pištolj krat-ke cijevi.

„Tko si ti?“ upita. Pa opet nakon kraće stanke ponovi: „Tko si ti?“

„Samuel. Sam. Zvala si me tako. Nisi htjela vjerovati da se stvarno zo-vem Samuel. Svaki sam dan kod tebe dolazio na čaj. Bila si ljubazna prema meni, kao nitko drugi. Ti si jedinstvena Elizabeth, ja...“

Ona odreže njegove riječi trzajem pištolja.

„Tvoje *pravo* ime?“ reče ozbiljno.

„Samuel. To je moje pravo ime. Sada. Svojeg se prvog imena ne mogu sjetiti. Prošlo je puno vremena otkad sam razmišljao o njemu. Sad nije bit-no.“

„Jesi li ti *onaj?* *Onaj Samuel?*“

„Bojim se da jesam.“

Čim je to izrekao, njoj kapne jed-na suza s lica.

„Ali, priča se da si...da si...“, zaje-ca. Želio ju je utješiti, međutim, kad se približio, ona ga je odgurne od sebe.

„Ti si ubojica!“ povikne.

Uzmaknula je. Ruka joj se tresla.

Njezine ga riječi opeku poput vatre. Plakala je. On se zagleda kroz prozor u daljinu. Stisne šaku pa je opusti.

„Čula si pretjeranosti o onome što se stvarno dogodilo. Ali, da, jesam ubojica. Ubijao sam druge ubojice,boreći se za život. Izbora nije bilo. Takav je zakon Pustinje. Ali promijenio sam se. Više nisam takav. Poznaješ me manje od godinu dana. Misliš li stvarno da sam tako loš?“

Žao mi je. Žao mi je što sam bio takav. Ona se pribere:

„Kako si se pomladio?

„Pa, evo kako.“ Ispriča joj što se dogodilo. Kako ga je Paul napao. Kako je otkrio da ima škrge. Zatim joj je govorio kako se *promijenio*. Ispričao joj je priču staru petsto i dvadeset godina u nekoliko minuta. Bez tajni. Samo gola istina. Zanjemila je.

„Zašto si ostario ako si se...“, pokušala se sjettiti riječi, „genetički modifirao da ne stariš.“

Dobro pitanje.

„Prijе,otprilike,stо i dvadeset godina popio sam neku tekućinu u kojoj su bili mali roboti. Nanoboti. Oni su promijenili moje gene, misleći da mi pomažu.No, odmogli su mi. I evo me! Kad sam počeo stariti, došao sam iz Pustinje ovdje jer u pustinji ne bih imao šanse preživjeti. Čudno kako me na kraju „popravilo“ more, u koje nikad prije nisam ušao. Mora da su mi nanoboti ugradili škrge i njihovo je dje-lovanje prestalo u trenutku aktivacije te

su moji obrambeni mehanizmi popravili moj genom i tijelo.“

Sad mi u glavi sve ima smisla. Obrisala je oči. On joj iz ruke joj uzme pištolj. Nije se opirala.

„Sve ono što si mi pričao o svijetu prije... Je li to stvarno istina? upita ona.

Oh, kako je to nekad bilo stvarno.

„Naravno“, odgovorio je.

„Zbilja si tako star?“ On samo kime.

„Hvala ti.“

„Na čemu?“, upita on.

„Na povjerenju“, nasmiješila se. I on se nasmiješi. Zatim se uozbilji:

„Što će biti s Paulom? Zbog pokušaja ubojstva može biti prognan iz Ravnica zauvijek!“

„Paul je budala, ali nije ubojica. Gubitak voljenih je utjecao na njegovu psihu,a moja tužba ne bi imala osnove. Po zakonu suda Ravnica, ja nisam osoba. Ja sam tumor koji se mora odstraniti. Da Paul zna koga je gurnuo s litice možda bi tražio nagradu. I bio nagrađen.“ Kratko ga je promatrala pa reče:

„Sam,riješi se tog odijela!“

On se spremi stati u obranu odijela, no prekinu ih kucanje na vratima. Samuel trenutak prekasno zaključi da su vrata već otključana. *Dovraga!*

U kuću bane plavokosa nastavnica.

„Elizabeth, ravnatelj te zove.Ljut je. Jedva sam ga smirila. Moraš se...“

Dovraga. Dovraga. Sto puta dovragna. Vidjela je njih dvoje u kuhinji

kako stoje, a on je u ruci još držao pištolj. Razrogači oči. Ustima je oblikovala njegovo ime. Prepoznala ga je. Vrisne i otrči na ulicu vičući:

„Ubojica! Demon u kući! Samuel! Ima pištolj!“

Sve je otislo u vjetar. Sve je otislo dovraga i bestraga.

Nesvjestan činjenice da još uvijek drži pištolj u ruci, on s Elizabeth istriči na ulicu. Ljudi se micahu od njega, a jedan se baci na Elizabeth i sruši je na tlo u nakani da Samuela spriječi u „ubojstvu“. Neki mladići potrčaše prema njemu. On pobiježe. Ljudi su se odmicali. U pozadini je čuo neprijateljske povike: „Drš'te ubojicu!“ „Uhvatite đavla!“ „Ubijte ga!“ „Raskomadajte mutanta!“ Gomila je bučno odobravala i počela ga gađati kamenjem. Nekoliko kamenova ga je samo okrznulo, ali dva su ga pogodila izravno, jedan u ruku, drugi u rame. To kamenje nije bilo dovoljan poticaj da stane.

Jučerašnji je put sada pretrčao za tri minute. Bili su, međutim, brzi i krvožedni ljudi iza njega. Ugledao je stijenu odakle je pao. *Može li mi donijeti spas dva puta?* Nije bilo vremena za razmišljanje. Bio je umoran i gomila ga je sustizala. Upotrijebio je svoje posljednje snage da dođe do stijene. Korak prije skoka naglo se zaustavi. Gomila okruži prilaze maloj kamenoj uzvisini.

On se okrene. Pogledom potraži Paula. Čuo je njegov irritantni glas kako

šapće: „Hajde! Što čekate! Dokrajčite ga! On je taj koji je napao moju sestru.“

„PAUL! ISTUPI!“, zagrmi.

Rulja gurne Paula naprijed.

„Što je? Bojiš se vode?“ arogantno upita ne vodeći računa da Samuel još uvijek ima pištolj.

„Brini se za svoju sestru. U redu?“

„Kakve sad ti veze imaš s...“

Samuel nacilja Paula u prsa, no u posljednji se trenutak predomisli. Pištolj opali i Paul urlikne. Metak ga je pogodio u nogu. Svjetina krene prema njemu, a on se baci u dubinu.

*Od mora si bježao,
samo si u pijesku ležao.
Pobjeg'o si k travi,
sa znanjem u glavi.
U more ćeš doći
vratit' svoje moći.
Upoznao si damu.*

*Ostavio je samu.
U more si moći vratio,
svoj dug si otplatio.
Tajnu si saznao.
Tajna si ti.*

Epilog

Elizabeth se u početku opirala svojim „spasiteljima“, no onda se smirila. Pitali su je što je bilo u prošlosti.. Nije im htjela reći. Oni su njezinu šutnju shvaćali kao potvrdu svojih sumnji. Pitala se hoće li i sa ma moći shvatiti što se dogodilo.

Prošli su tjedni od slavlja uzroko-

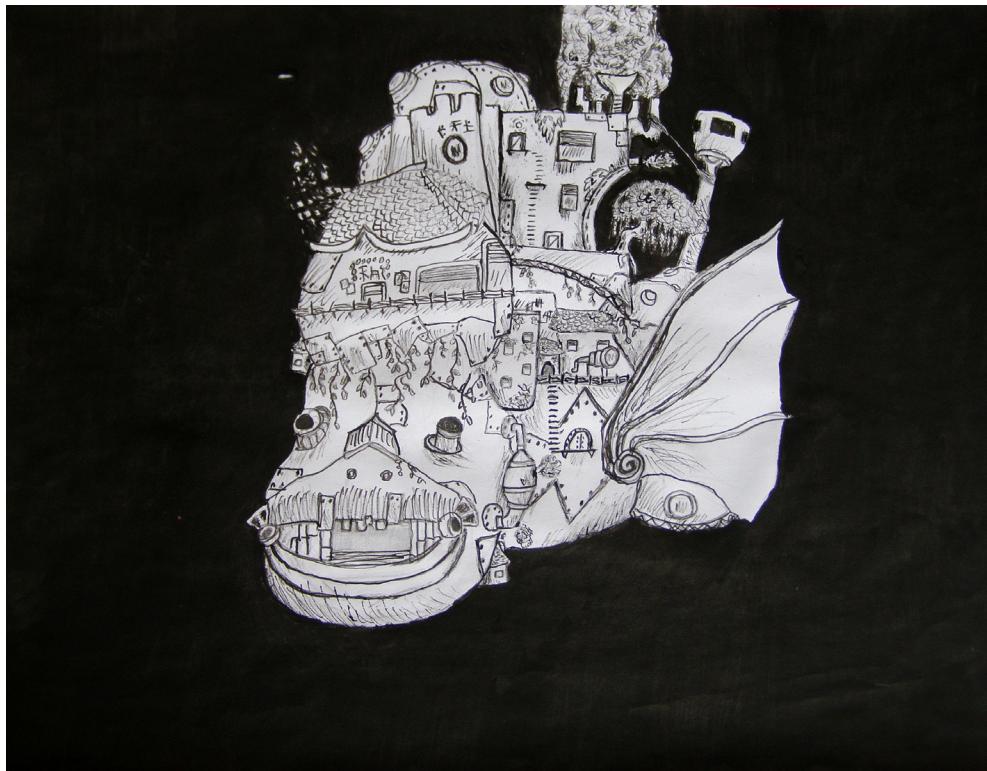
vanim Samuelovim umorstvom. Rekli su joj da se bacio u more nakon što je pokušao ubiti Paula. Ipak samo ga je ranio u nogu. Mislila je da je to učinio zbog nje. Poštedio Paula. Nadala se da je živ. Pad u vodu za njega ne bi trebao biti smrtonosan. Vjerovala je u to.

Taj se dan vratila s nastave kao i svaki drugi. Primjetila je da su vrata

njezine sobe otvorena. Otišla pogledati o čemu se radi. Bila je iznenađena. Na krevetu je bilo smeđe samteno odijelo s ceduljicom. Nasmije se. Na papiriku je pisalo:

Oprosti što mi je toliko dugo trebalo da ga osušim.

*S ljubavlju,
Samuel*

Ana Zorojević
Čudesni stroj
8.r., OŠ braća Ribar, Sisak

Prva nagrada u temi Novi je učenik iz drugog svijeta. Nikola Puhin učenik je 8. razreda I. osnovne škole Vrbovec u Vrbovcu.

Nikola Puhin

NOVI JE UČENIK IZ DRUGOG SVIJETA

Čeljabinsk, Rusija

Starija je žena stajala za štednjakom, ispjenog lica i podbuhlih očiju. Više je drjemuckala nego bila budna. Nespretnim je pokretima drvenom kuhačom miješala kašu u bijelom porculanskom lončiću, koja je skromnu prostoriju ispunjavala toplinom i parom. Za stolom je sjedio njen suprug, izvijao se na stolici poput žvakače gume i često se meškoljio. Staru je pročelavu glavu turnuo u novine i očima koje su bile djelomično sakrivene zbog debelih stakala njegovih naočala, sa zanimanjem čitao redak po redak svakog članka. Ženi su se na licu i čelu počele ocrтavati kapi znoja, pa je ljutito otkoračala do prozora i otvorila ga kako bi vruću paru zamijenio oštiri dah ruske zime. U tom trenu, kad je samo kratko pogledala van gdje se pod prigušenim svjetлом bljeskala bjelina snijega, tamno je nebo vatrenom svjetlošću obojio neki čudan plamen, goreći tako prohujao je nebom, a za njim koračala je neka čudna stvar, sva crna razbijajući ga na manje dijelove, pa kad je žena vidjela kako se taj čudan vatreni plamen razbija na plamene

krhotine kriknula je glasno i odjurila do supruga. Zgrabilo ga je za ruku i istrcali su van gonjeni strahom. No već je bilo prekasno, jedan se poveći dio plamena odvojio i pogodio krov kuće. Ona je plamula kao zalivena benzinom i tu kobnu noć obojila crvenožutim vrućim krjesovima što su prijetili i obližnjim drvenim kućama. Starac i starica bačeni poput krpenih lutaka ležali su jedno pokraj drugog. Sklopjenih očiju, no držeći se za ruke, dok im je lice grizla hladnoća snijega, a leđa osmudila prijeteća vatra što se poput prikaze nadvila nad njima i prijetila opasnim krjesovima što su se uvijali i izvijali, punеći zrak mirisom opasnosti i nemira.

Zagreb, Hrvatska

Probudio sam se rano, jer me dosadna budilica digla iz kreveta kреštećim urlikanjem. Time je nagovijestila školu prijepodne. Razvlačio sam se po kući, napola spavajući. U kuhinji me dočekala šalica čaja. Hladnog čaja. Moglo bi se reći i ledenog. Mama i tata već su odavno bili na poslu. Sjedili bi na neudobnim uredskim stolcima čim bi noć

zamijenila zora. I tako je bilo svakog jutra. Sjeo sam na stolac u kuhinji i počeo piti čaj. Bio je toliko hladan da sam ga na tren odložio i podbočio glavu rukom. Ritmično lutanje sata me uspavljivalo, no ubrzo sam se trgnuo i rukom trknuo šalicu onog ledenog čaja koji se u svoj svojoj hladnoći razlio po današnjim novinama. Novine sam prebrisao krpom i zaključio da ih više i nije moguće čitati, jer baš sam danas imao čaj od šumskog voća. Listao sam malo novine da vidim koje su sve zanimljivosti polivene čajem. Ništa nije bilo osobito zanimljivo. Samo nekakve kronike, crne ili nešto takvo, i uglavnom laži te ono što već svi odavno znaju. Pred sam kraj novina naišao sam na vrlo zanimljiv naslov, velikim upečatljivim slovima pisalo je: „METEOR U RUSIJI“, a ispod tog naslova bio je nešto manji podnaslov „DVOJE MRTVIH U ČELJABINSKU.“ Sa zanimanjem i sažaljenjem pročitao sam tekst i na kraju saznao da neki svjedoci kažu da je uz meteor viđen i NLO koji je navodno meteor raznio na više manjih dijelova i tako na neki način spriječio još veću katastrofu. Odložio sam novine i pokušao razmisliti o tome, no košmar u mojoj glavi bio je prevelik. Koliko god me pogodio taj članak nisam mogao ni naslutiti da će pad tog meteora u dalekoj Rusiji imati velike veze s novim neočekivanim licem u mom razredu.

Novi je učenik prvi put stupio u naš razred, odmah na prvom satu kemije s našom razrednicom. Na kemiji obično su svi drjemuckali, kunjali, hrkali ili

spavalii. Neki su čak i sanjali, pa nije bila rijetkost da, dok naša razrednica piše nekakve brojeve na ploču i priča o nekakvim sustavima, začuje hihotanje ili pričanje. I tad bi se ona trgnula i sve nas prostrijelila svojim ledenim pogledom. Uvijek bi točno znala tko je pričao, pitala bi ga nekakve elemente, koje on naravno ne bi znao, u imenik bi mu upisala ogromnu „kulju“, koja bi ga gnjavila cijele školske godine i tako bi bilo baš pod svakim satom kemije. No, ne i taj dan. Odmah za razrednicom u učioniku, sa svakojakim staklenim posudama, ušlo je neko plavokoso biće i tiho dremuckanje zamijenilo glasnim uzdisanjem, barem onog ženskog dijela razreda. Njegove plave oči svim su curama zavrtele glavom, a i jezikom, pa su od tog dana zbog međusobnog komentiranja novog učenika često dobivale ogromne jedinice. No, njih to nije smetalo, otkad je tog ponedjeljka još snena razrednica predstavila novog učenika, mislile su samo na njega i njegove plave oči. A naš novi učenik, čije je ime bilo Edo, prvih je dana samo šutio. Kad bi mu netko postavio neko pitanje, samo bi slegnuo ramenima ili odmahnuo glavom. Činilo se kao da ni ne zna naš jezik. Svojom je pojavom prvi par tjedana u nekim budio čuđenje. Jer i njegove su kretnje bile vrlo čudne i nestvarne. Nakon nekog vremena primijetili smo da Edo počinje ponavljati za nama poput papagaja. Ponavljao bi sve što je čuo i to nas je neko vrijeme jako zabavljalo, no kasnije je postajalo sve čudnije i čudnije. Nakon mjesec dana

Edo je prestao ponavljati i počeo sasvim normalno komunicirati, zapravo njegovo je vokabular bio bogatiji i od mnogo učitelja. Potpuno se promijenio i u samo mjesec dana iz šutljivog čudaka pretvrio se u multitalentiranog, najpopularnijeg dječaka u školi. Svi su bili ludi za njim, i dječaci i cure. Oko njega je uviđek stajala gomila ljudi. I učitelji su ga obožavali jer Edo je u svemu „rasturao“. Bio je najbolji, baš u svim predmetima. Priznajem, meni je otpočetka bio čudan i antipatičan. Nisam želio imati nikakve veze s tim „frikom“. A sada, sada mi je još čudniji. Nemoguće je da se tako jako promijenio. Počeo je skupljati zaslugu po zaslugu. Pa je tako savršeni Edo postao i predsjednik razreda. Svi su poput psića trčali za njim i ulagivali su mu se. Svi, osim mene. Nisam ga želio ni pogledati u te plave oči. Izgubio sam sve prijatelje i to zbog njega! Totalno sam se zatvorio i povukao, a Edo, Edo je uživao u svojoj popularnosti blago se smješkajući i zamahujući plavim pramenovima kose, dok je u meni sve kipjelo i željelo da nikad nije ni kročio u moj razred!

Moskva, Rusija Sastanak RKA

U velikoj, prostranoj prostoriji, čije su zidove krasile slike letjelica, raketa i Svemira, vladala je nervosa. Taj gadan osjećaj obuzeo je kako prostoriju, tako i ljude koje su se našli u njoj okupljeni oko velikog stola. Naravno, riječ je bila o padu meteora u ruskom mjestu Čeljabinsku. Otkad je do predsjednika RKA

dospjela informacija i snimka u kojoj se vrlo jasno vidi NLO koji prati meteor, svi visoki dužnosnici te moćne organizacije bili su izbezumljeni. Jednostavno su osjećali kako im je taj misteriozni događaj polako, no sigurno, vezao ruke. Naravno, stvar je brzo došla u medije, kako u one nacionalne tako i u svjetske i čitava Zemaljska kugla brujala je o „izvanzemaljcima“, a oni nisu mogli ništa da spriječe opću paniku, jer taj NLO više nigdje nije viđen, ni pronađen, a stanovnicima Rusije, osobito Čeljabinsku to je bio dovoljno velik razlog za opću paniku. Nakon vrlo neuspješnog sastanka, dogovorili su se da će ostati neutralni. No jedan se čovjek nikako nije htio prepustiti predsjednikovoj odluci o neutralnosti, jer je imao čvrst razlog da progovori i otvari oči cijelom svijetu, barem je on tako mislio o svojem otkriću. Bio je to znanstvenik i astronom u srednjim godinama Sergej Markovič. Dugi niz godina proučavao je nuklearnu energiju, govori se da je u svojim laboratorijima pokušavao i napraviti svoju atomsku bombu, no policija nikad nije dobila dokaze za to. Proučavao je i nesreću u Černobilu, gdje je prije dva dana uz pomoć njegovih strojeva snimljena vrlo uznemirujuća snimka. Dok je trčao za predsjednikom RKA –e, noseći veliku aktovku i u njoj tu snimku sijeda mu je kosa bježala amo-tamo, a naočale su mu često padale preko velikog crvenog nosa, sve dok ih on prstom ne bi pogurao naprijed. „Gospodine predsjedniče!“ viknuo je uspuhano dok je ispred

njega napokon izronila prilika namrgodenog čovjeka. „ Recite Markoviču... ali upozoravam Vas, ako opet želite preispitivati moju odluku, radije odmah odustanite, ako vam je drago vaše radno mjesto!“ Ijutito mu je odbrusio visoki čovjek čelave glave, teatralno uzdižući prst u zrak. „Hmm, nikako Gospodine predsjedniče. Vaša je odluka na mjestu. No, ovaj znate, imam jednu snimku koja bi vas mogla znate, zanimati...“ spetljao je nespretno uzbudjeni znanstvenik dok je poput malenog djeteta čekao da njegov sugovornik progovori. „Markoviču, zar opet vaše bezazlene snimke iz Černobila?! Pa kakve sad pobogu Černobil ima veze s našim problemom? Radije odustanite od tih Vaših pokusa, i Vi vaši ljudi gadno ćete se razboljeti!“ ponovo mu je ijutito odbrusio neprijateljski nastrojen sugovornik, no znanstvenik je bio uporan: „ Molim Vas, samo pet minuta. Evo, otidimo u Vaš ured, da pogledate tu snimku, to je sve što tražim.“ „Ah dovraga, na što se sve neću dati nagovoriti! Ali pet minuta, upamtite!“ čelavi je pokazao i svoju popustljiviju stranu, pa su se nekoliko minuta kasnije našli u prostranom uredu gledajući snimku, na kojoj se jasno vidi neka silueta, poput duha koja lagano klizi do starog generatora i to usred Černobila! Da, ukrajinskog Černobila! No, to nije sve. Odjednom ta silueta počinje u sebe uvlačiti zračenje, kao da se njime hranii i nekoliko trenutaka kasnije u tren se pretvara u dječaka i tu snimka prestaje. Predsjednik je odgledao snimku razja-

pljenih usta, pa je suhim glasom rekao : „Ali to ne može biti, no i ako to i jest istinito, kakve to veze ima s meteorom u Čeljabinsku?“ tiho je upitao zaprepašteni predsjednik. „Pa, velike veze, predsjedniče. Naime, moji uređaji prate velike količine nuklearne energije. Taj oblik energije uređaji očitavaju kao vrstu signala, koji mogu pratiti kasnije, no isto tako i očitati gdje je ta energija bila prije. A signali te misteriozne sjene vode u Čeljabinsk, točno na mjesto pada meteora“, slavodobitno je rekao znanstvenik, zagonetno se smješkajući. „ Za ime Boga, Markoviču odmah sazovite ponovni sastanak, ova snimka ne može ostati zanemarena.“

Černobil, Ukrajina Dva dana prije

Neka se čudna silueta polako prikradala starom napuštenom generatoru usred ničega. Okolina nestvarna. Sve mrtvo i tiho. Kao da u tom nesretnom gradiću ni prije nesreće nitko nije živio. Kad se skroz približila generatoru, raširila je ruke i u sebe počela upijati zračenje. Ubrzo je u sebe upila svu energiju koja bi sve zemaljsko ubila u trenu. No, to čudno biće nije moglo biti zemaljskog porijekla! O ne, nikako, moralо je to biti nešto mnogo mističnije i tajanstvenije. Nakon što se sve zračenje našlo u tom biću, ono se kao u crtiću pretvorilo u dječaka, i to vrlo lijepog. Plave, lepršave kose i nestvarno plavih očiju. Nakon toga samo je nestao, kao da ga je Zemlja прогутала. I više ga nije bilo, barem ne u Černobilu.

Zagreb, Hrvatska

Tipično jutro. Urlikanje budilice i veliki postotak lijenosti u meni. U kuhi-nji me dočekala šalica čaja, i danas je bio hladan. No bio je od šipka. Odmaknuo sam ga od sebe, kako bi novine ostale suhe. Uzeo sam ih i počeo ih čitati. I opet ništa. Samo kronike, ubojstva, krađe i bla bla bla bla... Sve do predzadnje stranice. A onda veliki upečatljivi naslov : IZVANZEMALJAC U ČERNOBILU?! Naslov me zaprepastio i uznemirio. Htio sam ga što brže pročitati. I jesam, gutao sam redove tog uznemirujućeg članka. Navodno postoji snimka u kojoj se jasno vidi silueta koja u sebe uvuče zračenje i regenerira se u plavokosog dječaka, a neki uređaji koji prate nuklearnu energiju kažu, da je otišao prema zapadu. Ne-kakvi pak signali koji ti uređaji primaju vode u nekakvi Čelj... , negdje u Rusiji, tamo gdje je pao meteor. Odjednom mi je pozlilo, a tlo mi se zaljuljalo pod nogama. Svom dužinom i težinom stropoštao sam se na pod i ostao ležati bez svijesti, dok su već tekle minute prvog sata.

Moskva, Rusija

„Dakle, ovo je moja teorija. Svi već dobro znamo da je uz meteor zabilježen i NLO, svjedoci tvrde da je taj NLO pucao po meteoru i tad se on razdijelio. Meteor pada, a NLO nestaje. Bar smo tako mislili. No, ako bolje pogledate snimke Čeljabinska, samo par sati poslije pada vidjet ćete NLO. To i nije tako čudno, naime NLO po mojoj

prepostavci koristi moć vremenskog i mjesnog skoka. Jednostavno je nestao i ponovno se pojавio. Nakon toga iz NLO-a izlazi čudno biće, nazovimo ga energijom, no ponovno nestaje. A pojavljuje se gdje? U Černobilu. Zašto? Mislim da je i to već svima jasno, to biće hrani se nuklearnom energijom, zračenjem. A najbliža takva točka je Černobil. Nakon toga signali vode prema zapadu, iako nažalost nemamo točan položaj, znamo da se to biće nalazi negdje na Balkanskom poluotoku“, znanstvenik Sergej ponosno je završio svoje izlaganje, s kojim su se očito svi složili. Iako su ga mnogi smatrali ludim, znali su da je najbolji za takve poslove, pa su samo zaprepašteno otvarali usta ili vrtjeli glavom. „Vaša teorija je na mjestu, gospodine Markoviću, no ima samo jedna rupa u tome, zašto se to biće uopće pojavilo na našem planetu i što zapravo želi?“ upitao je predsjednik značajno gledajući Sergeja. „Na to nažalost nemam odgovor, no mogu vam reći jedino da mislim da ima dobre namjere...“ rekao je stariji znanstvenik, zagledavši se kroz prozor na trg, gdje je hladni vjetar vitlao krupne pahulje snijega.

Zagreb, Hrvatska

Taj me dan uopće nije bilo u školi, dugo sam ležao bez svijesti. A kad sam se razbudio grozničavo sam razmišljao, naravno da mi je sve postalo jasno. No, sve se činilo tako nestvarno i zastrašujuće da mi je glava bila puna pitanja. Tko je zapravo Edo? Možda izvanzemaljac?

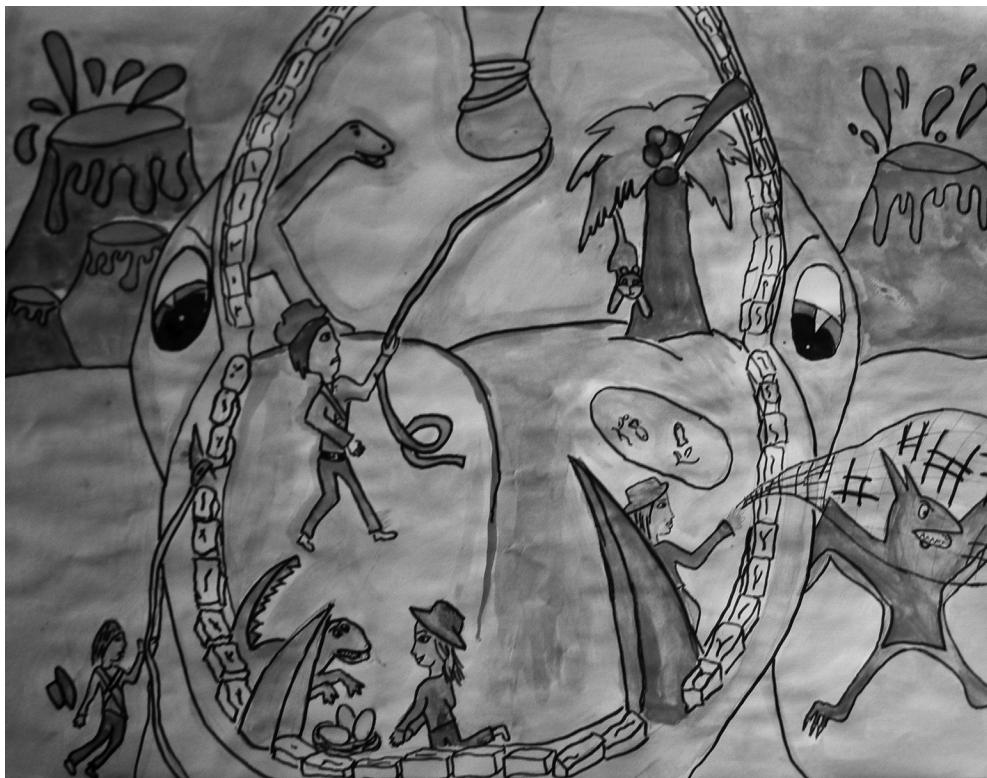
I što traži ovdje, zašto je došao baš tu, u Hrvatsku? Na niti jedno pitanje nisam imao odgovor, pa su ona samo ostala plivati u mojoj glavi. No odlučio sam sve saznati. Odlučio sam danas pratiti Edu i sve ga direktno pitati. I nije me bilo strah, neka me ozlijedi ako želi, samo neka ga maknu od mene i mojeg razreda. Dan u školi protekao je uobičajeno. Edo je uživao u svojoj popularnosti izigravajući dobrolicu i čovjeka, dok je u njemu kipjelo sve zračenje iz Černobila. Zapravo je tako dobro glumio, da sam na tren posumnjao da je sve to istina. No ipak, kad je zvonilo za kraj sata, istrčao sam iz škole i ugledao Edu kako ide prema Starom gradu. Pratio sam ga poput sjene, sve dok nije ušao u neku kuću. Ja sam ušao za njim i stao sam u hodniku, a onda sam video nešto najnevjerljatnije u životu. Edo je raširio ruke i jednostavno se pretvorio u neku sjenu, čudno biće koje je isijavalо. Isijavalо je tako jasno i jako, da sam oči prekrio rukama i tako utrčao u sobu vičući: „Prljavi izvanzemaljče! Odlazi otkud si i došao!“ no to je bilo sve što sam stigao reći. Zračenje je bilo prejako da bih ga izdržao. Prekrivajući oči rukama, mogao sam vidjeti kosti u njima, poput rendgena i to me još više zaprepastilo. No nisam mogao vrisnuti, ni vikati. Samo sam bespomoćno pao, dok me opako zračenje još više uništavalo. Edo je čuvši moje vikanje, naglo stao i ponovno je bio dječak. Okrenuo se i video mene kako ležim na hladnim pločicama. Izgledao je zaprepašteno, no hladno. Možda čak

i tužno. No nije plakao. Jer on ni nije bio čovjek. Kleknuo je do mene i položio mi ruku na srce, svojom je rukom izvukao zračenje iz mene i uvukao ga u sebe. Ponovno sam disao i srce mi je kucalo. Bio sam spašen, vraćen u život i to od izvanzemaljca! U taj tren u kuću je banula policija. I imali su što za vidjeti, mene kako bespomoćno ležim i Edu pored mene. Naravno, posumnjali su na najgore i strpali nas u auto. Nekoliko minuta kasnije našli smo se u policijskoj stanici. Tamo su me čekali mama i tata. Brzo su me ščepali i snažno, zaštitnički zagrlili, a jedan policajac počeo se dečati na Edu: „Znamo što si ti! Ti okrutni stvore! Glumiš čovjeka, je li!? Ne moraš se više pretvarati! Svi znamo da nas želiš ubiti, kao i ovog tu dečka! No ne brini, Rusi uskoro dolaze! Vjeruj mi na riječ kad ti kažem da se više nikad nećeš vinuti u svoje svemirske visine!“ Edo je samo šutio i piljio u jednu točku. Ja sam došao do njih i rekao: „, Ne, ne smijete ga predati! On me spasio, zračenje bi me ubilo da ga on nije uvukao u sebe! On nije zao. Shvatite!“ sa zahvalnošću sam pogledao Edu. Policajci su mi koliko-toliko povjerovali, no zadržali su Edu par dana, dok nisu stigli Rusi.

„Tako dakle. U redu, ako je to istina, nemamo te razloga držati, ipak si spasio naš planet od propasti“, rekao je predsjednik RKA-e, na kraju vijećanja i nasmiješio se Edi, koji im je sve objasnio. On je na Zemlju stigao samo s namjerom da ispita izvore energija i zato je došao s meteorom čija mu je

toplinska energija pružala život. Meteor je mjesnim skokom trebao nestati, no stvari su se promijenile pa je i dalje nastavio padati, Edo je zato pucao po njemu kako bi ga razdvojio i umanjio katastrofu. U Černobilu se napunio novom energijom, pa mjesnim skokom stigao baš u Hrvatsku, zbog hidroenergije. Krenuo je u školu, kako bi se informirao o našem planetu i prilagodio se načinu života. Zato je na početku bio čudan, sve dok se nije prilagodio. Zbog svoje hrabrosti i dobrih namjera nitko ga nije htio zadržavati ili na njemu vršiti ispitit-

vanja. Dali su mu slobodu, no Edo još nije htio otići. Bio je u mojojem razredu sve do kraja školske godine i bio je baš poput nas. Ljudi. Poput djece. Iako smo svi dobro znali da Edo u sebi krije mnoge tajne i mističnosti Svemira. Nakon svršetka školske godine nestao je. Vratio se tamo gdje je pripadao. Vratio se nekom drugom svijetu, a nama ostavio neutaživu glad za otkrivanjem Svemira. Tko zna koliko još svjetova krije. Meni i mojim prijateljima ostavio je još nešto, ostavio je čast da pričamo da je s nama u razred išao učenik iz drugog svijeta.

Stella Šabanović
Lovac na dinosaure
 4.r., OŠ Vežica, Rijeka

Prva nagrada u temi S druge strane duge. Dora Straža učenica je 8. razreda Šport-ske gimnazije Zagreb.

Dora Straža

S DRUGE STRANE DUGE

Stajao je ispred mene. Bio sam iznenađen. Nisam očekivao nikoga. Nije mi bio prvi put, no ovo se do sada nije događalo, nikada nije On bio ovde. Gledao me. U njegovim tamnim očima vidjelo se da me očekivao, nije bio iznenađen. Sjedili smo u mraku jedan nasuprot drugome. Jedino u što sam bio sasvim siguran bila je njegova dob. Bio je star kao ja. Još uvijek smo se gledali u tišini. Nasmiješio se. On me poznaje. Obuzela me nervoza. Što sad? Ovo je poput noćne more iz koje je nemoguće izaći.

I.

-Zdravo Nivil!

Pozdravio me sa smiješkom. Znao mi je čak i ime. Nisam znao bih li mu odgovorio. Nije se činio zao, ali bio mi je sasvim nepoznat. Trebam li mu odzdraviti?

2200. godina

-Gospodaru vrijeme je za buđenje!
Gospodaru vrijeme je za buđenje!

-KV tiho!

-Ali gospodaru vrijeme je za buđenje!
KV nije odustajao i nisam ga više

mogao ignorirati. Skupio sam snagu da otvorim oči i pridigao se u sjedeći položaj.

-K vragu, moja leđa!

Nagla bol prostrujila mi je kralježnicom. Mama mi je prije tri tjedna kupila novi madrac Dormador 306., novi anatomska hit od kojeg su svi oblici nesanice prošlost. Moš' si mislit? Morat ću je nagonoriti da mi vrati moj Dormador 1.06 jer je dosta tvrdi što mi godi za spavanje. Neće bit oduševljena i opet će kvocati o tome kako sam za jednog petnaestogodišnjaka staromodan, da su od tog modela prošla već tri nova te da taj čak i ne lebdi, na kraju će spomenuti kako uopće ne razumije kako itko može spavati na tom madracu. Popustit će s vremenom, nadam se.

Svetlost mi je već obasjala sobu.

-Ah...

Sve mi je u sobi bilo bijelo. Tako su odredili roditelji. I mi smo jedni od onih koji prate poznatu francusku firmu Lauthrox. Prošli tjedan su nam poslali obavijest da je sljedeći tjedan na redu crvena boja. Naravno da se sada svi koji ne promjene boju svih prostorija u crvenu smatraju out. Po mom mišljenju,

to je sasvim glupo i nepotrebno. Imao sam gadnu svađu sa starcima pretprišli mjesec kad je na redu bila plava. Boja je bila presavršena i nikako se nisam mogao odvojiti od nje. Naravno da su starci odmah skočili kad je na red došla iduća -narancasta. Nemam osobno ništa protiv narancaste, ali plava je bila baš moćna.

-Gospodaru vrijeme je za ustajanje.

KV je i dalje davio. Taj robot jednostavno ne odustaje. Sat na stopu pokazivaо je 8:45 pravo vrijeme za ustajanje. Škola mi počinje u 9:30 što znači da imam 45 minuta da se spremim. Taman.

-Ustanite.

Čim sam ustao, KV35 je spremio moј krevet. Trebamo u prosjeku 1,6 sekunda za to. Kad sam ga tek dobio kao osobnog robota, trebalo mu je punih 5,4 sekunde. Kasnije sam ga nadogradio i programirao tako da sada ima apsolutno sve što mi je potrebno za život. Peče mi kolače, sprema krevet, svira omiljene pjesme, obavlja sve meni mrske kućanske poslove čak mi i prosljeđuje i čita statuse i obavijesti s Lookbooka.

-KV serviraj mi doručak.

-Na zapovijed.

-Što je na današnjem meniju?

Prekasno, robot je već odjurio do kuhinje i ostavio me samog u sobi. Pogledao sam kroz prozor. Vani je bio tmuran dan. Grad i nebo su se još uvijek opovravljali od pet dana crne kiše, navodne posljedice smoga nataloženog u oblaku još iz 2060. Žalosno...

Učili smo iz geografije i galaksologije da se iza Sivog oblaka nalazi Sunce. Nekad je nebo bilo plavo sa samo par oblaka, ali danas je stanje bitno drugačije. Više nemamo atmosferu što god ona predstavljala prije. Ni Sunca nema više. Osvjetjavaju nas divovski reflektori-sateliti koji preusmjeravaju Sunčevu svjetlost i tako obasjavaju Sivi oblak koji je, zapravo, bez te svjetlosti crn. Kažu ako ga napustiš, možeš izgorjeti od snage reflektora i Sunca u kombinaciji. Po onome što sam čuo, mnogi bi iz mog razreda htjeli probati izaći iz sigurnosnih raketa kako bi isprobali tu teoriju.

Mene osobno to ne zanima baš. Ja sam više tip za poeziju. Volim staru poeziju iz na primjer 2040. Kada se sivi oblak tek počeo stvarati pa nitko nije znao o čemu je riječ. Bilo je raznih mišljenja o njemu. Mnogi su mu počeli pisati hvalospjeve, a drugi su ga doživjeli kao smak svijeta.

Osim s crnom kišom u zadnje vrijeme imamo dosta problema i s neka-kvom prokletom ovojnicom. Nitko ne zna o čemu je točno riječ, ali radi se o ovojnici koja je potpuno zaokružila Zemlju. Znanstvenici rade 1 000.000 km/s kako bi otkrili o čemu je riječ ali nikom to još nije pošlo za rukom. Po mojim skromnim saznanjima (nije mi se dalo gledati jučerašnji proglaš iz, ovaj mjesec, Bijele, a sljedeći mjesec Crvene kuće) radi se o opni dovoljno tankoj da propusti svjetlost i puca kada kroz nju prođete raketom, no odmah nakon tога

se ponovno spaja na tom mjestu i vraća u prvobitno stanje. Svima je teško odrediti njen sastav pogotovo zato što se nalazi u samom središtu Sivog oblaka čiji nam sastav također nije sasvim poznat. I dok su svi novinari i znanstvenici na nogama, meni se i dalje čini da javnost i nije tako strašno zainteresirana za te događaje.

- Gospodaru, vaši vafli u bočici su spremni.

II.

-A sada djeco, bez obzira što se trenutno ne nalazimo na istom planetu, očekujem od vas potpunu suradnju i pozornost.

Profesorica Kinelbaufel unijela se u kameru tako da smo na velikom učioničkom platnu mogli vidjeti samo njezinu grotesnu glavu.

-Za sve koje zanima, ovdje na Neptunu je predivno.

Nikog nije zanimalo.

-Novootvoreno lječilište je famozno. Svi zaposleni, pretežito roboti su veoma sračni. Zbilja relaksirajuće mjesto.

I dalje nema zainteresiranih, ali to profesoricu ne zanima ona i dalje tupi svoje. Prije nekoliko dana završila je na operaciji kuka, ponovno. To joj je već peta operacija. Doktori je stalno upozoravaju na probleme s kukovima zbog pretjerane tjelesne težine, ali ona njihove opomene i savjete uporno zanemaruje. Sve je deblja i deblja. Nakon operacije,

treći umjetni kuk na toj strani, poslali su je na oporavak na Neptun zbog povoljne vlage. Nadaju se da će se tamo brzo oporaviti. Učenicima baš i nije stalo do njezinog skorašnjeg oporavka.

-Rekli su nam da se vani odvija neka neobična oluja s mnogo oborina, no mi ovdje u lječilištu, zamislite, nismo ni primijetili. Na sreću, ovdje ima toliko zabavnih sadržaja da još i nismo stigli u šetnju po oluji. Hahah.

Sudeći po profesoričinoj faci ovo zadnje je trebala biti šala, no nitko se osim nje nije nasmijao pa je brzo nastavila dalje.

-A sada na posao! Molit će sve prisutne da se duboko naslone u svoja lebdeća sjedala jer danas ćemo govoriti o religijama suvremenog svijeta koje u supersuvremenom svijetu više ne postoje. Na sreću, o njima znamo podosta jer se u to vrijeme već koristio Internet. Tadašnje religije bile su pretežito monotheističke, a vodeća među njima je bila religija koja je prakticirala vjeru u jednoga boga Jahvu. Tu vjeroispovijest nazivamo kršćanstvo koje kao takvo danas više ne postoji. Danas s druge strane poznajemo...

I bla bla bla. Koliko me god zanimala povijest i koliko ju god smatrao zanimljivom ovaj dio s religijama je bio predosadan. Mene više zanimaju oni burni događaji iz tog vremena. Na primjer Gadafi i Libija, Amerika i Sirija, Ukrajina i Rusija. Svi su ti događaji, srećom, završili, mirno na kraju, ali

u svakom slučaju za ta vremena su bili veoma napeti. Moram priznati da mi je taj mentalni sklop ratovanja sasvim fascinant i zastrašujući. Danas nema ratovanja jer smo još davne 2060. shvatili da smo jednaki i da nema razlike između ljudi. Ta se politika 2081. izborila za ukidanje svih svjetskih granica pa smo tako svi postali jedan narod-ljudi. Da je ratovanje sasvim iskorijenjeno i nije baš. 2097. smo otkrili Asardane s planeta Zoixa koji su nam jako poremetili planove u širenju čovječanstva na druge planete otevši nam za sada jedini potencijalni planet pogodan za naseljavanje Karem. Poslali smo im veoma strogo pismo u kojem smo iznijeli sve svoje argumente zašto bismo baš mi ipak trebali preuzeti taj zasad ne naseljen planet, no oni su nam kao povratno pismo poslali megahidrogenu bombu koja nam je sasvim uništila Sjeverni pol. Sada zbog toga na vrhu ima rupu, ali ništa strašno geografi i geodeti su rekli da će se ona s pomoću Zemljine prirodne rotacije s vremenom popuniti.

Konvencija za pravila međuplanetarnog ratovanja glasi da se te megahidrogene bombe smiju bacati (ako se već bacaju više puta na isti planet) samo na jedno te isto mjesto. Koliko god to sada zvučalo bezazleno, s obzirom da su nam takve bombe bacali „samo“ tri puta, bilo je prilično zastrašujuće jer smo i mi ovde na sjeveru Afrike vidjeli bljesak i čuli udarac i eksploziju. Mi smo njima vratili, ali naravno ne istom mjerom.

Uspjeli smo skupiti dovoljno sredstava samo za jednu čak ne i mega već samo maksihidrogenu bombu pa smo pukom srećom s njome pogodili samo srce njihovog planeta grad Fixis.

Ako ste se zabrinuli zbog količine mrtvih, bez brige, toga nije bilo. Akađani su zapravo divovski žohari pa im od bombe nije bilo ništa osim što su im domovi bili porušeni što ih je veoma razljutilo. Ubrzo nakon treće bombe naše vlasti su se taman spremale napisati pomirbeno pismo i predati se, ali izgleda da su se “Žohiji” kako ih odmilja ovdje zovu, zakačili s Hepurima. U svojim vicevima satkanim od njihovog bolesnog smisla za humor našalili su se na račun Hepurskog vođe Plejsona. Navodno je bilo nešto na račun njegovih sedamsto ruku. Uistinu bolesno. Nije prošlo dugo otkako smo ih mi prestali zanimati pa su iz rata sa Zemljom odmah prešli na rat s planetom Hepura.

-I tako je do dana današnjeg u zraku ostalo visjeti pitanje zašto je papa Benedikt dao ostavku?

Odjednom se crveno svjetlo upalilo na stropu učionice.

-Trrrr! Ovo je službeni kraj sata!

Bio je to robot čija je jedina zadaća bila biti zalijepljen za strop učionice i obavještavati učenike o službenom kraju sata. Dobro pogadate da je upravo to bio omiljeni robot svim učenicima u školi. Odmor je u mojoj privatnoj školi značio... pa manje-više isto što i pod satom. Svi se odjednom počinju voziti u svojim

skupim i raznolikim lebdećim kolicima. Nema puno razgovora. Jedini razgovor koji možete zateći je onaj između učenika i osobnih robova te onih koji su zaduženi za preuzimanje narudžbi u našoj kantini. Nitko ni s kim ne razgovara. Nakon sata osobnim robotima je dopušten pristup pa me tako i KV35 ubrzo našao pomoću čipa u mom vozilu.

-Zdravo gospodaru. Kako je prošao sat gospodaru?

-Hvala na pitanju, sasvim OK. Nema nekih promjena, Kinelbaufelica je još uvijek na terapiji tako da nam nije predavala osobno.

-Gospodaru, načuo sam da se dogodio sudar u hodniku broj 876. Navodno je neki prvašić isprobavao mogućnosti svog novog Prosimuxa 116. Kako sam čuo, nije dobro završilo, no nema ozlijedenih.

-Drago mi je to čuti, no to je naš hodnik što znači da će biti prokleta gužva kada ćemo ići doma.

-Možemo danas otići hodnikom 1012. On je nešto duži, točnije 1,76 km, barem neće biti gužve.

-U pravu si.

Naša škola bila je doslovno sazdana od beskonačno mnogo hodnika i na to svega 657 učionica. Put kući bio je lagan samo za one koji su imali osobne pomagače koji su jako dobro proučili raspored, srećom KV je bio jedan od njih pa s time nisam imao problema.

Što se vozila, tiče tu smo bili jedna od vodećih škola u svijetu. Bilo ih je do-

ista svakakvih, no sa svakim izlaskom novog modela, svi su ponovno hrlili po narudžbenice za njih. Moje lebdeće vozilo bilo je Lever 89. Sasvim pristojno vozilo sa svim potrebnim funkcijama. Crveno je što se kosi s modom koja propisuje sivo mat, ali meni to nije smetalo.

Povijest nam je bila zadnji sat pa smo KV i ja odmah krenuli tisućudvanaesticom kući da nas ne sustigne gužva.

Lebdio sam sve do kuće, punom brzinom, bez vjetrobrana da malo razbistrim misli prije onoga što me čeka doma, a nisam baš siguran želim li to.

III.

-Zdravo sine! - mama je, naravno „oduševljena“ što me vidi.

-Bok mama, bok tata.

-Zdravo sine.

Oba moja roditelja su doktori. Čitajući o ljubavi iz starih romana shvatio sam da toga baš i nema među njima. Teško da ičega ima među, njima osim strogo poslovnog odnosa baziranog na već izvježbanom ritualu izmjenjivanja osnovnih obavijesti i događaja koji su se zbili u njihovim monotonim životima tog dana. Ni za mene nije bilo mjesta u njihovim egoističnim svjetovima. Može se reći da sam dijete iz veoma nesretnog i formalnog braka.

-Danas smo zaprimili poziv u pomoć od jednog veoma zanimljivog mlađića. Ima problema s drogom.

Presjeklo me u grlu. Makar me nije

gledao dok je to izgovarao otac, kao da je to govorio meni.

-Zanimljivo. - majka je bila „općijena“ temom. Jedva je čekala da završi ovaj njoj apsurdan petominutni razgovor.

-Navodno se drogira već punih pet godina.

-Svjetlosnih ili zemaljskih?- upitao sam trudeći se ne pokazati emocije u glasu već odglumiti bezazlenu zainteresiranost.

-Zemaljskih naravno, no to je opet puno. S ovim današnjim drogama čudo da je i toliko poživio.

Ubrzo nakon toga postalo mi je loše. Zapitao sam se sumnjuju li možda roditelji na mene. Jesu li saznali?

Otišao sam u svoju sobu i pokušao se smiriti. Pojačao sam ventilaciju s dovodom kisika. Odvrnuo sam ventilčić na najjače. Trebat će mi ga dosta da se smirim. Ubrzo nakon toga sam zaspao.

IV.

Probudio sam se sav znojan. Majica mi je bila sasvim slijepljena za tijelo. Sanjao sam crninu pa mi je bilo ironično probudit se u sasvim bijeloj sobi. Trebalо mi je nekoliko minuta da se saberem i dođem k sebi. Ustao sam i krenuo do kupaonice da se malo osvježim. Na putu do kupaonice otišao sam do ormara po mali paketić koji sam spremio u džep od pidžame.

Nakon umivanja pogledao sam se u ogledalo.

Ima jedna stvar koju ne znate o meni, koju još nikome nisam rekao. To je tajna za koju nitko osim mene ne zna

i sve ove minule tjedne trudim se sačuvati je i nikom se ne izlajati. Stvar je krajnje ozbiljna i nije za šalu pogotovo za sina dvaju veoma uglednih liječnika. Ali tko ih šljivi, ovo je moja stvar koju im ne mogu reći. Ionako su se pokazali kao očajni roditelji koji su uspjeli napraviti očajno dijete, koje zajedno s njima tvori očajnu obitelj. Je li to zbog mene? Dogada li se sve ovo zato što sam ja drugačiji od ostalih? Od kada znam za sebe, osjećam tu usamljenost, ali od mog petnaestog rođendana moj se život sveo na preživljavanje.

Vjerojatno ste već primijetili da ova priča nema puno likova. Pitate se zašto? E pa odgovor je u ovim čudnim vremenima kada smo svi jednaki i svi se jednak poštujemo, ali nitko ni s kime ne razgovara. Još kao mali gutao sam knjige o prijateljstvu i vječnoj ljubavi, ali ih još nikada nisam doživio. Što li se to dogodilo ljudima? Je li prije uistinu bilo drugačije ili su te knjige pisali sanjari poput mene kojima je bilo dosta otuđenosti, bez ljudi kojima možete vjerovati i s kojima se možete družiti. Jesam li ja zbog te potrebe za bliskošću drugačiji? Ja nemam nikoga osim KV-a koji je prokleti robot!!! Starci su mi koma, ali sa sigurnošću mogu reći da je i ostalima tako jer da nije, bili bi naučeni na komunikaciju i zdrav međuljudski odnos. Nije li tako? Ali što je zapravo zdrav međuljudski odnos? Grijesim li ja u njegovoј definiciji? Cijeli svoj život pokušavam naći pravog prijatelja. Cijelo vrijeme se trudim pri-

lagoditi svima. U cijelom svom životu imao sam svega nekoliko ljudi s kojima sam mogao razgovarati, bar nakratko, ali i za te se uspostavilo da nisu baš sasvim društveni i spremni za nešto dublje od prokletog razgovora o lebdećim vozilima i tračanju profesora.

U međuvremenu sam dotakao dno. Doma sam nitko i ništa, a vani nitko ne razgovara sa mnom. Tada sam počeo. Tada je sve krenulo. Nabavio sam ju slučajno. Danas se to može bilo gdje. Jedan dan sam umjesto kući otišao u lagunu vožnju na Leveru. Bio sam očajan pa ni sam ne znam kako sam završio u Pelinoru, lošem kvartu. To je kvart na rubu grada za koji sam čuo i to ne baš u dobrom svjetlu. Bio sam zamišljen i kada sam shvatio gdje sam već je bilo prekasno. Osvrnuo sam se oko sebe i shvatio da sam u nepoznatom. Nisam se izgubio, daleko od toga. Imao sam da-kako svoju navigaciju. Kvart je bio očajan. Sive niske zgrade i stari neboderi. Nije bilo robota da brinu o njemu te mu čiste ulice i zgrade koje su za razliku od onih u mom kvartu bile ciglene, a ne u staklu. Ovdje nije bilo gustog prometa, zapravo nije bilo nikoga jer su reflektori-sateliti prestali raditi. Bio je već mrak. Nisam bio prestrašen jer sam bio toliko usamljen da mi je bilo svejedno. Putem sam naišao na starca koji je samo sjedio na podu bez lebdećeg. Bio je to neobičan prizor koji do tada još nisam vido. Uporno je gledao u mene dok sam prolazio, a onda me zazvao:

-Ej, mali!

Nisam se obazirao. Trudio sam se ignorirati ga.

-Ti, mali, dodji vamo.

Više ga nisam mogao ignorirati bili smo sami i bilo je očito da se obraća meni. Okrenuo sam se.

-Da gospodine?

-Jesi ti možda bolestan?

-Nisam gospodine, moji roditelji su doktori rekli bi mi, nadam se.

-A gdje su tvoji roditelji sada?

-Na poslu, vjerojatno.

-I pustili su te samog u ovaj kvart.

-Ne, gospodine.

-Pa što onda radiš ovdje? Ne izgledaš mi kao da si odavde.

-U pravu ste nisam odavde.

-Pa što onda radiš tu?

-Zagubio sam se.

-Hahaha! Ti se šališ uz sve navigacije koje taj stroj ima.

Svoj kržljavi prst uperio je u mog crvenog Levera. Bio je zapušten. Među nama je bilo bar dva i pol metra, a ja sam još uvijek osjećao njegov smrad. Imao je sijedu dugu kosu koja mu se stapala s neobrijanom, raščupanom bradom. Nosio je neki stari ofucani šešir koji mu je bio pase s iznošenim zelenim odijelom. Bio je tamnije puti prošarane bezbrojnim borama. Zubi su mu bili žuti i vjerojatno nikad nije prošao automatskom četkicom pa makar i modelom 312, preko njih. Bio je vrlo žalostan prizor.

-Snaći će se ja do kuće već nekako, bez brige.

-Ne sumnjajm ja nego reci ti meni što tebi fali u životu?

-Ništa gospodine.

Nije mi se dalo objašnjavati starcu o čemu se radi i tu mu na smrdljivoj ulici nabrajati svoje probleme. Već mi je postalo dosta i htio sam kući.

-Znam ja što tebi fali mali.

Iz džepa je počeo izvlačiti nešto. Izvukao je mali neoznačeni bijeli paketić.

-Ovog ćeš puta dobiti ovo besplatno.

Počeo mi je pružati paketić.

-Ali vratit ćeš se ti meni znam ja. Trebat će ti još i ovdje ćeš me naći. Po-brini se da sljedeći put poneseš 200 euru-rija sa sobom. Trebat će ti drugi put.

-Ne treba stvarno. Osim toga, i ne znam o čemu je riječ.

Počeo sam se odmicati sa svojim vozilom, no on je ustao krenuo lagano prema meni i dalje mi pružajući paketić.

-Saznat ćeš, po mojoj prepostavci, već večeras.

-Ne treba gospodine stvarno.

Okrenuo sam vozilo i pritisnuo na mjenjaču prvu brzinu. Vozilo se počelo lagano kretati.

-Ne treba mi to uistinu mi ne treba.

-Treba ti vjeruj mi.

Počeo je vikati dok se moje vozilo lagano odmicalo od njega prema mom kvartu, prema mom domu.

-Roditelji su ti doktori vjerojatno imaju šprice. Ne zaboravi, moraš to za-grijati i ubrizgati u venu.

-Ne, ne mogu to prihvati. Zbogom!

Još jednom sam se okrenuo. Između nas je bilo barem sedam metara udaljenosti i razlika se povećavala. Stajao je i gledao me ravno u oči. Bio je sasvim usredotočen na mene. Nije mi bilo jasno o čemu se radi. Okrenuo sam glavu od njega i po-kušao se skoncentrirati na vožnju.

Kada sam napokon došao doma uzeo sam svoje stvari s Levera i dok sam uzimao mikročipsko računalo, zaprepastio sam se. U mom se vozilu na-lazio paketić!

V.

Pretpostavljam da sada znate o čemu se radi. Pogodili ste što je u paketiću koji je starac valjda bacio za mnom. Kad sam ga pronašao bio sam neodlučan nisam bio siguran što da učinim s njim. Da ga bacim? Da poslušam starca? Slušao sam o lošim stvarima koje se koriste u razne svrhe, a korištenje im je slično kao ovo barem po onome što je starac rekao. Na kraju sam napravio grešku i odlučio probati. Odmah nakon prvog uzimanja osjetio sam ono nešto. Neopisivo savršenstvo koje mi je obuzelo cijelo tijelo.

Bio sam oprezan pri samom uzi-manju. Otišao sam kod roditelja u mi-niordinaciju koju imaju u stanu samo za odlaganje potrepština koje im trebaju na poslu, ali ih ponekad donesu kući. Trebalо mi je petnaestak minuta da prona-dem što sam tražio - špricu. Nakon toga je išlo glatko. Otišao sam u svoju kupao-nicu i zagrijao sadržaj paketića u vrućoj vodi. Nisam ga ni vadio iz vrećice dok se nije zagrijao. Potom sam uzeo špri-

cu i napunio ju žućkastom tekućinom iz paketića. Nisam uzeo puno za početak. Nakon ubrizgavanja sam sjeo na pod kupaonice i čekao. Nije trebalo dugo da krene djelovati. Svega desetak minuta nakon toga... neopisiv osjećaj.

Iako sam sjedio na tvrdim pločicama osjećaj je bio beskrajno mekan. Kao da je sve oko mene čista fantazija. Odjednom sam se mogao povezati sa cijelim svemirom. Bio sam na putovanju. Brzinom većom i od svjetlosne prolazio sam kraj planeta, zvijezda i sve ostale svemirske materije. Bilo je čarobno. A onda baš kada sam mislio da će se probuditi, putovanje je postalo još bolje. Odjednom sam se našao na dugi. Neopisivom sam brzinom klizio po njoj sve dalje i dalje. Nekako sam znao da će kad dođem do kraja duge spoznati i vidjeti raj.

Kada je djelovanje prestalo probudio sam se ležeći na kupaonskom podu zamrljan svojom slinom. Oči su mi bile upale i glava me užasno boljela kao da nije bila moja. Na brzinu sam se oprao i otišao u krevet. Drugi mi je dan u školi cijelo vrijeme bilo zlo. Kada sam se vratio kući ponovno sam to napravio, posljedice su bile još gore. Nakon druge doze odlučio sam se prestati s tim, ali mi to nije pošlo za rukom. Pet dana sam se trudio ne misliti o drogi i zaokupiti svoj mozak nečim drugim, no on nije popuštao. Stalno mi je u mislima bilo putovanje dugom. Svaki puta kada bi zatvorio oči poda mnom je bila duga i ja sam ponovno klizio po njoj. Osjećaj je

bio nevjerojatan. Sedmi dan nakon prvoog kušanja nakon škole sam ponovno otišao do starca. Bio je na istom mjestu. Jedino što mi je rekao bilo je:

-Znao sam da ćeš se vratiti, svi se vrati.

Pružio mi je paketić, a ja njemu 200 ezurija u novčanicama. Otada se taj ritual ponavlja svaka dva do tri dana. Ako se radi o dužem periodu poludim.

Čemu laganje? I sada unatoč onoj tatinoj prići o dečku koji je nakon pet godina smogao snage obratiti se lijećnicima, ja sjedim ovdje u kupaonici i u vrućoj vodi grijem isti paketić kao i prije šest mjeseci. Ista boja, isti miris, ista težina u gram. Što mi drugo preostaje nego slijediti dugu i čekati kada će me moje stanje odvesti na sam njezin kraj?

Drugi dan u školi ponovno mi je bilo loše. Nisam znao za sebe. Jedva sam pratio nastavu i trudio sam se držati oči otvorene. Nakon škole svratio sam ponovno u Pelinor po novu dozu. Starac od tamo me već zna. Zna i vrijeme kad dolazim. Ponaša se kao prijatelj. Kad bolje pogledam, on i je najbliža definicija prijatelja u mom životu. Ne pričamo mnogo, obavimo posao i odemo kućama. Cijena i količina su ostale iste. Sve je ostalo isto osim mog stanja koje je nakon svakog puta sve gore i gore. Svjestan sam toga ali nema mi spasa. Pristao sam na to i spremam sam na posljedice.

VI.

Treći dan sam ponovno uzeo, ali ovoga puta dogodilo se nešto posebno,

nešto što se do sada nije događalo. Napravio sam uobičajeni postupak i očekivao dosadašnji hiperbrzi let svemirom koji se i dogodio. Ponovno sam bio na dugi i onaj neopisiv osjećaj vječne slobode se ponovio. No ovaj se put ipak zbio drugačiji scenarij. Taman kad sam trebao doći do kraja duge, poda mnom se stvorio vrtlog koji me usisao. Tada sam upoznao Njega.

Stajao je ispred mene. Bio sam iznenaden. Nisam očekivao nikoga. Nije mi bio prvi put, no ovo se do sada nije događalo, nikada nije On bio ovdje. Gledao me. U njegovim tamnim očima vidjelo se da me očekivao, nije bio iznenaden. Sjedili smo u mraku jedan nasuprot drugome. Jedino u što sam bio sasvim siguran bila je njegova dob. Bio je star kao ja. Još uvijek smo se gledali u tišini. Nasmiješio se. On me poznaje. Obuzela me nervoza. Što sad?

-Zdravo Nivil!

Pozdravio me sa smiješkom. Znao mi je čak i ime. Nisam znao bih li mu odgovorio. Nije se činio zao, ali bio mi je sasvim nepoznat. Trebam li mu odzdraviti?

-Zdravo- izustio sam.

-Ja sam Ljudevit. Ti si Nivil, zar ne?

-Jesam, otkud me poznaješ?

-Ja sam uvijek tu s tobom samo što je sada vrijeme da mi napokon ispričaš svoju priču.

-Ja tebe ne znam i nisam siguran zašto vodimo ovaj razgovor. Gdje sam uopće?

-Sa mnom si napokon. To je najbitnije. Ostalo nije bitno, ostali nisu bitni. Svraćao si i prije, ali bih te poslao na put svemirom. Ovaj put sam ti se odlučio osobno obratiti.

-Da, ali još uvijek ne znam tko si ti. I stvarno mi nije jasno što hoćeš od mene. Otkud uopće znaš toliko o meni?

-Ja i ti smo jedno. Oduvijek smo zajedno, zar ti to ne znaš. Ja sam tu od tvog rođenja živim ovdje i zajedno s tobom proživljavam emocije. Plaćem kad i ti, sretan sam kad i ti. Zar me ne osjećaš u sebi.

-Ne i ne svida mi se ovo. Ja znam tko sam ja i nas dvojica ne možemo biti ista osoba. Jednostavno ne možemo.

-O da možemo. Nivil, zar ne vidiš u meni sebe. Svoj prijatelja.

-Prekini! I izvoli mi objasniti gdje smo. Moji će roditelji primijetiti da si me oteo i pozvat će zračnu policiju dok me ne nađu. Osim toga zašto me nisi pustio da vidim kraj duge?

-Zbilja Nivil? I dalje vjeruješ u dobroćudnost svojih roditelja? I dalje vjeruješ da u njima ima trunke ljubavi za tebe? Pa oni te ne vole Nivil, shvati to!

-A duga?!

-Nisi još zasluzio doći s one strane duge.

Nešto me zapeklo u prsima. Postalo mi je loše i htio sam pobjeći. Ali gdje? Gdje mogu pobjeći od ovog luđaka? Prsa su mi se počela stezati. Osrvtao sam se oko sebe, ali mrak je bio preugest da bih video izlaz. Bio sam zatočen ov-

dje i počeo sam paničariti. Ljudevit je to primijetio.

-Ne paničari, Nivil. Nije vrijedno toga.

I njemu je glas počeo podrhtavati. Nije mu bilo svejedno.

-Ako sada počneš paničariti i izgubiš kontrolu, otici ćeš.

Njegove riječi ulazile su mi u glavu, ali nikako ih nisam mogao smisleno obraditi. Prsa su mi se počela histerično nadimati. Došlo mi je da zaplače.

-Ne! Ne čini to! Nemoj sada zatrpljati, sada kada se napokon možemo vidjeti!

Odjednom sam počeo probadati u crninu. Ništa se nije promijenilo osim što sam padao u bezdan.

-NEEEE!

Ljudevit je zaurlao u zračni vrtlog u koji sam padao.

Naglo sam se probudio u lokvi svog znoja. Boje mi se još uvijek nisu sasvim posložile pa mi je sve bilo kao da je obasjano ultraljubičastim svjetлом. U ušima su mi samo odzvanjale riječi izgovorene Ljudevitovim glasom:

-Vratit ćeš se ti. Nećeš izdržati.

Baš poput riječi onog starca.

VII.

Deset dana nakon tog događaja bio sam čist. Nisam uzeo ni grama heroina za kojim je tijelo vapilo. Cijele sam dane bio mamuran. Oči su mi upale, izgubio sam znatno na težini i ruke su mi se trešle. Ništa mi se nije radilo i ni do čeg mi

nije stalo. U školi sam stalno razmišljao o starcu i Ljudevitu. Nije mi izlazio iz glave. Stalno sam si ponavljaо njegove riječi. Trebam li mu vjerovati?

Zanemario sam sve svoje dužnosti. U jednom sam času sam sebi rekao dosta i pokušao se vratiti stvarima koje sam radio prije droge. Vratio sam se u grupu mladih svemirskih izviđača gdje sam se ponovno trudio zbljižiti ljudima, no sve je opet bilo po starom i nikoga nisam zanimao. Svemirski izviđači su pretežito vodili neka internetska istraživanja sjedeći za velikim ekranima pa mi je s vremenom i to postalo dosadno.

Učlanio sam se u knjižnicu i ponovno iznova čitao neke od svojih najdražih knjiga no i to me počelo depimirati kad sam shvatio da se nijedno od tih mitskih susreta neće dogoditi. Zapao sam u depresiju i bilo mi je teško izvući se iz nje. Doma je sve bilo po starom i bilo mi je sve teže i teže držati korak sa starcima. Sve sam brže i brže planuo.

Ulice su nakon nekoga vremena postale crvene. Cijeli je grad nakon nekog vremena posatao crven pa tako i moja soba, što mi je bila olakotna okolnost s obzirom da sam u jednom času imao viziju bjeline sobe povezane s bjelom heroinom. Uhvatio sam se duboko razmišljajući i uspoređujući te dvije bijele nijanse. Što mi je to trebalo u životu?

Deseti dan otkako je i škola postala crvena vratio sam se u Pelinor. Odlebdio sam do samog ruba „opasnog kvarta“ te sam tamo sišao sam svog Levera i odlu-

čio se nastaviti pješke. Starac je sjedio na svom uobičajenom mjestu. Kad me video, zinuo je sav u čudu.

-Mislio sam da se nećeš vratiti. Da si se sasvim izvukao.

-Koji vrag ćeš ti meni pričati o izvlačenju. Ne bih bi opet ovdje da nije bilo tebe i tvoj usrane droge.

Na moje riječi on se samo nasmijao.

-Nisam je ja uzeo za tebe. Ti si to napravio sam. Ja sam ti samo dao prvi šut i objasnio kako.

-Začepi i daj mi drogu ne moram trpit tvoja sranja.

-Na zapovijed.

Pružio mi je paketić i uzeo mojih 150 ezurija. Nije se žalio kad je shvatio da je to manje od uobičajenog. Od sada ču ja određivati cijenu. Novce sam do sada crpio sa svog bankovnog računa. Ovih 150 ezurija uzeo sam s računa namijenjenog za moj faks. Starci neće skužiti, a i onako sam presušio svoj račun.

Kad sam došao doma, odmah sam uzeo šut. Nisam zaboravio kakav je osjećaj bio bit pod utjecajem i dočekao sam to spreman. Potajno sam se nadao tome, ali nisam mislio da je to moguće, no opet sam posjetio Ljudevit. Opet mi je promakao kraj duge. Izgleda da ju još uvijek nisam spreman pogledati u cijelosti.

Opet smo bili u nekoj maloj sobici i opet je bilo mračno, no ovog sam puta bio spreman za to i oči su mi se brzo privikle na mrak. Ljudevit je sjedio u kutu prostorije i crtao prstom nešto po podu. Kada me video, zjenice su mu se sasvim

proširile.

-Što ti radiš ovdje? Nisam nakon toliko vremena očekivao da ćeš se vratiti.

-Ali jesam i došao sam isključivo po odgovore. Tko si ti i zašto si tu kada uzmem šut?

-Ja živim u tebi i svaki put kad uzmesh heroin, ti zapravo sa mnom upoznaćeš sebe.

-Neidificirano biće koje živi u svakom ljudskom biću. Svi imaju svoje takvo biće, no ti si jedan od rijetkih koji je stupio s njim u kontakt i koji napokon ima slobodu reći mi što ti je na duši makar ja to znam, ali želim to sve čuti od tebe.

-Zašto?

-Jer sam ja ti. Ti nemaš nikog osim mene i ja sam jedini koji će uvijek biti tu za tebe.

-Što znaš o meni?

-Sve.

-Što sve?

-Znam da si usamljen, znam da si uzeo drogu jer nemaš prijatelja, znam da te starci dave i da nemaš nikog za razgovor. Trebaš još nešto?

-Ne, dovoljno si rekao.

-Sada ti meni reci sve što želiš.

-Baš sve?

-Sve. Za početak iskreno mi odgovori na ovo pitanje: vjeruješ li mi sad?

-Da. Sada ti vjerujem. Znaš previše da bi mi lagao.

-Počni onda.

I tako je počelo. Te kao da nikada nije ni stalo. Ljudevit je bio neka vrsta mog zaštitnika. Imao je tamno smedu

kosu i duboke tamnosmeđe oči. Uvijek je na sebi imao zelenu majicu kratkog rukava i bež bermude. Svakoga smo dana razgovarali. Ljudevit mi je postao najbolji prijatelj. Nitko mi u životu nije značio kao on. Svakoga sam dana ponovno uzimao drogu kako bih bio s njim. Nije nam trebalo dugo da postanemo najbolji prijatelji. Bili smo nerazdvojni. Bilo je dana kada sam uzimao dva šuta dnevno ne bih li razgovarao s njim.

Što se tiče novca za drogu, on je pristizao bez problema. Starci su i dalje uplaćivali novac na moj račun za faks i nisu ni primjetili da je nakon nekog vremena sav novac nestao. Starac je bio iznenađen koliko mogu podnijeti i svakog mi se puta čudio kad bih došao po još. Uvjeravao sam ga da je sve u redu i da ne nabavljam samo za sebe nego i za svoje prijatelje. Nije mi povjerovalo. Moje je tijelo postalo jedini problem. Nisam siguran kako je izdržavalo svakoga puta jedan za drugim šutom. Svakoga se puta sve teže oporavljalo i svakoga sam puta morao duže ostati ležati na podu kupaonice.

Nisam ni s kim razgovarao. Starce sam počeo izbjegavati tako da se nismo viđali ni onih pet minuta dnevno. Više kao i da nisam živio bez droge. Ona me obuzela sasvim. Danju sam spavao i vozikao se po školi na svom Leveru, a noću sam išao Ljudevitu. U mojoj se školi srećom ne dijele ocijene već se sve bazira na broju odslušanih sati. To je bilo u redu jer ionako jedva da sam slušao na satu, a kamoli da onda još k tome i učim.

Ljudevit i ja razgovarali smo o svakakvim temama najčešće vezanim za moje omiljene pisce koje sam nekada čitao. Sada se više nisam mogao prisiliti da išta pročitam. Oči bi me zaboljele nakon nekoliko minuta.

VIII.

Jednoga dana razgovarao sam s Ljudevitom o stvarima koje bismo još htjeli isprobati.

-Ja bih htio letjeti baš poput raket. Brzo i pravocrtno bi letio po svemiru bez nekog odredenog cilja.

-Ljudevit, ne sanjaj, u ovoj tvojoj sobi je toliko mračno da ti i je kao u svemiru.

-Hahahaha. Ne laži, brzo si se priлагodio i snašao ovdje. A što ti hoćeš probati?

-Ja bih želio vidjeti dugin kraj. Još uvijek mi promakne. Svaki puta osjetim bijes, frustraciju i sreću kada dođem ovde zato što znam da je to znam da ponovno srećem tebe ali opet je ponovno prokletstvo jer sam zakazao u duginom kraju. Žarko želim vidjeti njen kraj.

-Spustiti se po dugi ili vidjeti mjesto gdje ona završava?

-Ne, za početak bih je želio vidjeti. Nikad ju do sada nisam vidiš to mi je zbilja neostvaren san.

-Dobro, možda Sivi oblak nestane. Možda jednoga dana vidiš i Sunce, tko zna?

-Da to bi bilo lijepo.

Osjeti sam lagano mreškanje tla

pod sobom. Bio je to znak. Znak koji je govorio kada je vrijeme za odlazak nazad u stvarnost.

-Vrijeme je Ljudevit.

-Za što?

-Vrtlog. Stvara se oko mene ponovno. Vraćam se kući.

-Jesi siguran?

Pogledao me nekim neobičnim pogledom kojeg dosad nisam video na njegovu inače nasmijanu i toplu licu.

-Vrijeme je da se dogodi ono što je zapravo moj san cijelo ovo vrijeme. Vrijeme je da dođe do zamjene, no ovaj put više neće biti povratka jer neću biti glup poput tebe i ne cijeniti ono što ti je dano od kad znaš za sebe - tijelo.

Nekakav neobičan smiješak mu se ukazao na licu. Izgledao je zao. Smiješak mu je od usana stvorio samo tanku crtu koja mu je prelazila preko cijelog lica.

-Što želiš od mene? Zašto si takav, nikad te nisam video takvog.

Tlo ispod mene počelo se ozbiljno namreškavati. Vrtlog koji će me vratiti kući samo što se nije stvorio.

-Ja samo želim ono što pripada meni!

Viknuo je ove zadnje riječi, a iz usta mu je ispaо jezik. Jezik? Teško da to možemo tako nazvati. Bilo je to nešto tanko što se pri vrhu račvalo. Kosa mu je počela divlje rasti, no ne samo kosa na glavi. Noge ruke i cijelo tijelo počelo se deformirati. Postao je prekriven dlakom. Poput životinje. Njegova je glava postala plosnata, a oči su mu se

pretvorile u tanke vodoravne crte iz kojih je iskrila zloča. Nije mi bilo jasno što se to događa mom jedinom prijatelju, jedinoj osobi na cijelom svijetu kojoj sam se mogao obratiti. Sve je postalo nestvarno. Na kraju se i vrtlog ispod mene napokon stvorio. Nisam vjerovao u što gledam. Izobličeni Ljudevit stajao je ispred mene kao da me vreba. Jedva sam čekao da se vrtlog stvori i makne me iz ove noćne more.

-Dugo ti je trebalo da shvatiš znaš?

Nisam znao što bi uopće trebao shvaćati.

-Ja nisam tvoj rob kojem ćeš se doći požaliti svaki puta kad uzmeš šut. Ja sam više od tog!

Počeo je vikati.

-Ja sam onaj koji zасlužuje imati ono što ti imaš, a uopće ne cijeniš. TWO-JE TIJELO!!

-Ljudevit čemu sve ovo, ja sam mislio da si mi prijatelj. Ovo se nije trebalo dogoditi, ti si ja sjećaš se. Mi smo jedno.

-Mi nismo jedno i nikada nećemo moći biti jedno. Ti ideš van ove proklete sobe. Ti živiš život, a ja sam zatočen ovde i jedina hrana su mi tvoje emocije.

Primio me za ruku. Vrtlog ispod mene već mi je zahvatilo stopala. Povukao me gore. Budući da sam dijelom već bio u svom svijetu bio sam znatno niži od njega. Jednom je rukom držao moju, a drugom mi je zahvatilo vrat. Osjećao sam se bespomoćno. Naspram njega sam bio neznatan i malen. Gledao me u oči a ja

sam se gušio. Pokušao sam onim crtama koje su nekada davno bile oči mog najboljeg prijatelja naći nešto ljudsko, nešto što bi ga vratilo, nešto što bi me probudio iz ove noćne more no toga nije bilo. Gdje je nestao moj jedini prijatelj?

-Vrijeme je za malu zamjenu - prosiktao je.

-Ni...nikad! Smogao sam snage i slobodnom ga rukom ogrebao po njegovoj kojom mi je držao vrat. Nije se tome nadao. Iskoristio sam to pa sam ga nekako odgurnuo od sebe. Naglo me pustio, no ja sam nažalost odletio pored vrtloga umjesto u nju. Udarac o tlo je bio bolan. Naglo je i neočekivano skočio na mene punom težinom.

-Ti to jednostavno ne zaslужuje!!!

Prosiktao je palucajući jezikom. Odgurnuo sam ga od sebe i on se tada našao ispod mene. Stisnuo sam ga za gušu.

-Nije trebalo ovako završiti.

Rekao sam i počeo plakati. Nisam mogao podnijeti prizor. Davio sam ga, a on se koprcao ispod mene. U jednom sam hipu ulovio trenutak njegove nepažnje i bacio se naglavačke kroz vrtlog koji je sada već bio pred zatvaranje.

-NEEEE!

Čuo sam ga kako vršti baš kao prvi put kada sam ga ostavio, no ovo je bilo zadnje što sam ikada čuo od te životinje koju sam nazivao prijateljem.

IX.

Probudio sam se izvan sebe. Nakon dugog vrućeg tuša pogledao sam se

u zamagljeno ogledalo. Preda mnom je stajala spodoba s podočnjacima. Što je meni to trebalo? Hoću li ponoviti istu glupu grešku.

Otišao sam do sobe sa samo ručnikom na sebi godila mi je svježina na koži. Stisnuo sam gumb za dizanje roleti. Vani je bilo iznenadujuće svjetlo, no nije to ono što mi je oduzelo dah. Preda mnom se preko cijele panorame grada protezala duga koja je svojim predivnim bojama obasjavala grad. Njezin početak nalazio se vrlo blizu moje sobe, a njezin je kraj bio predaleko da bih ga uopće vidio. Glavom mi je proletjela Ljudevitova slika. Što je on bio zapravo? Zasigurno ne ono što se predstavljao. Vjerovatno neki demon koji me pokušao uništiti. Možda samo moja drogom izazvana halucinacija. Na to pitanje odgovor nikad neću saznati.

-Gospodaru jeste li čuli novosti.

KV se dovozio do mene. Bilo mi je dragoo da ga vidim.

-Nepoznata ovojnica se povukla. Znanstvenici ne znaju kako jednostavno je nestala. Crvena kuća kaže da se i Sivi oblak prorijedio na nekim mjestima.

-To je lijepo, zbilja je.

Vratio sam se svojoj dugi. Bila je prekrasna. Njezin mi je kraj postao enigma. Što se krije na njenom kraju-sreća ili tuga? Je li moj kraj sretan ili tužan? Hoću li se vratiti drogi ili će se popraviti i ipak se potruditi naći nešto dobro u ljudima - budućnost, budućnost će pokazati.

Josipa Mihaljević
Vrt pun čuda

Prva nagrada za temu Vanzemaljac u mom ormaru. Dora Kučan je učenica 4. razreda Osnovne škole Dubovac u Karlovcu.

Dora Kučan

VANZEMALJAC U MOM ORMARU

„Aaaaaaaaaaaaaa!!!!!!“ Užasnuto sam kriknula. „To...to...to je...“ Eeee, da samo znate cijelu priču...

Drrrrrrnnn!!!! Čuo se moj mobitel. Budio me svaki dan u 07:00. Barem je trebao.

Kao i svakog drugog dana ustala sam se iz kreveta, otišla u kupaonicu, oprala zube, umila se, obukla neku fora majicu, smede traperice i ušla u kuhinju. Pojela sam zdjelicu žitarica bez neke prevelike žurbe iako mi je za 30 minuta počinjala nastava. Moji mama, tata i braća baš su kretali u školu, vrtić i na posao. Spremila sam knjige u torbu i nevoljko krenula.

U školi je, kao i uviјek, bilo sve po starom. Izmjenjivali su se matematika, hrvatski, tjelesni, priroda. Sve je bilo uobičajeno. Kad sam došla doma bacila sam torbu u kut svoje sobe i sjela za radni stol. Dosađivala sam se. Željela sam napisati zadaću, ali moja ruka me nije slušala. Kroz nju su mi prolazili poznati trnci koji su me sjetili da je vrijeme za trening.

Dok sam hodala praznom ulicom, buljila sam u mobitel i igrala igricu Pou. U tom trenutku sudarila sam se s nekim. Bila je to neka bakica. Pogledala me mutnim očima. Ispričala sam se i ubrzala korak jer

mi je njezin pogled izazvao nelagodu. Kad sam stigla u dvoranu vidjela sam da sam zakasnila. Ali onda sam shvatila da nisam jedina jer i Lana, moja najbolja frendica isto kasni. Malo mi je lagnulo.

Utrčala sam na teren u velikoj žurbi pokušavajući prikriti kašnjenje i odjednom: projektil. Ravno u glavu. Samo sam osjetila kako mi se crni pred očima. Lopta me svom snagom pogodila u lice. Krv mi je potekla iz nosa. Ležala sam na podu sva izbezumljena. Lana, Tara, Neva i Ines već su klečale pored mene i ispitivale me jesam li dobro. Ines je stalno ponavljala kako joj je žao. Zar me ona pogodila? U tom trenutku iznad sebe sam ugledala trenericu kako panično maše rukama. Poslala me je da se umijem i sredim. Lana se odmah ponudila da mi pomogne. Pošle smo prema svlačionicama. Vrtilo mi se. Lana mi je pomagala da zaustavim krv iz nosa ali nismo uspjevale. Stavila sam maramicu u nos i zaputile smo se natrag na teren. Trening je uskoro završio. Laganim korakom sam krenula doma, a Lana mi je pravila društvo sve do mojih ulaznih vrata te se uz zabrinuti pogled pozdravila i otišla kući. Nakon što mi je mama sredila nosnice išla sam u sobu i uhvatila se čitanja lektire. Od prevelikog

umora i bolova u glavi nisam uopće razumjela što čitam. Ubrzo me svladao san.

Drrrrrrmnn!!!!! Evo ga opet!

Ovaj sam put u školu došla malo ranije. Čudilo me što još nitko nije bio unutra, a ulazna vrata su ipak bila širom otvorena. Polako sam ušla unutra. Pogledala sam na sat. Pokazivao je 07:45. U ovo je vrijeme inače je školom vladala galama, ali sad tu nije bilo ni žive duše. „Ok, ovo nije baš neka fora.“ Tiho sam prošaptala. A onda pokraj mene nešto proleti. Ili sam barem ja tako mislila. Prestrašila sam se. A kako i ne bi kad i inače mrzim kukce i gotovo sve što leti. Evo ga opet. To nešto iznova je proletjelo kraj mene.

„Dora, smiri se... smiri se, samo se smiri“, pokušala sam se utješiti. Ali kako da se smirim! Borila bi se sigurno još neko vrijeme sa svojim osjećajima, ali ono nešto opet me prestrašilo svojim iznenadnim letom. Ovaj put uz strah oblio me znoj. Potrčala sam doma osjećajući ledene žmarce na leđima. Mama je rekla da imam vrućicu i da mi je to sigurno od jučerašnjeg udarca. Ostatak dana provela sam u krevetu pijuci čaj.

Sljedećeg dana mama mi je rekla da bi bilo bolje da za svaki slučaj ostanem doma. I tako sam ja pristala. Ali bilo mi je dosadno, pa sam namolila mamu za dozvolu da nazovem Lanu da dođe k meni. Naravno da nije mogla odoljeti treptanju mojih okica.

Čim se začulo zvono na vratima istrčala sam iz kreveta i otvorila Lani. Odmah sam ju pitala kako joj je jučer bilo u školi. Pričala je da joj je sve bilo u redu.

„A jesli možda primjetila nešto

neobično? Je li nešto letjelo po školi?“, upitala sam ju.

„Ne već sam ti rekla da je sve bilo dosadno kao i inače“, Lana se nervirala. „A kad si stigla u školu? Jesi li možda kasnila?“, zapitkivala sam je.

„Ne, u ostalom što i ako jesam. Zašto ti je to toliko važno?“, sad je ona postavila pitanje.

„Ma znaš onako... a kad si onda došla u školu?“, bila sam znatiželjna.

„Pa kad si već tako dosadna, u sedam i pedeset“, nevoljko mi je odgovorila.

„Znala sam! Znači ipak je istina!“, derala sam se, a onda se zabrinula.

„A kad su ostali došli? Je li škola bila puna dok si ulazila?“, i dalje sam joj dosadivala.

„Pa, kad si već spomenula...“, zamislila se Lana „Ne nije. Kad sam ja došla škola je bila totalno prazna.“ No u 8:00 su već svi bili na svijim mjestima.“

„Čudesno!“, prošaptala sam. Lana me sa sažaljenjem gledala. Vjerojatno je mislila da sam opet u vrućici.

„Gledaj, ja sam jučer...“, i tako sam joj sve ispričala. A ona me sa divljenjem slušala otvorenih usta.

„Ides!“, bilo je sve što je rekla nakon mog perfektnoga govora. Uskoro me napustila jer je morala doma na objed. Odlučila sam udahnuti malo zraka i otpratiti Lanu dio puta.

Na povratku sam hodala sama. Boljela me je glava. Kad se ispred mene stvori ona starica.

„Dobar dan, drago dijete“, promumljala je umornim glasom i pogledala me očima

koje su se skrivale iza malenih naočala.

„Dobar dan!“, uzvratila sam pozdrav. Starica je zastala i rekla: „Jesi li primijetila kako je jučer bio čudan dan?“ Zbunjeno sam ju pogledala i upitala: „Kako to mislite, čudan dan?“

„He, he...“ nasmijala se sitna babica, pa nastavila: „znam, znam za tvoju dogodovštinu.“

„Kakvu dogodovštinu? Ma, sigurno ste me zamijenili s nekim“, odgovorila sam joj uzrujanim glasom misleći tko još zna za moj događaj u školi.

„Joj, joj, joj, pa ne moraš se praviti da ne znaš, ali dobro ja te samo upozoravam da se radije čuvaš njega. Ma znaš onoga stvora koji je letio oko tebe.“

Od uzbudjenja starici su se oči raširele iza malih stakalca. U glavi mi se vrjelo. Požurila sam prema kući.

Nakon ručka sam opet nazvala Lanu da dođe kod mene. Nakon par minuta zazvonilo je zvono na vratima. Ustala sam i požurila do vrata. Otvorila sam i poskočila od neugodnog iznenađenja. Pred vratima je stajala ona starica s naočalama. Izgledala je čudno, vrlo čudno. Podigla je naočale na izborano čelo pa sam primijetila kakao su joj oči izbuljene i gledaju u mene s nekim iščekivanjem.

„Zar me nećeš pozvati unutra? Moram provjetriti tvoje ormare!“, upitala je i odgurnula me pokušavajući ući.

„Ja... ovaj...od kud vi ovdje...mislim...“, zamuckivala sam.

„Ne moraš misliti radi mene“, poнаšala se suludo.

„Znaš, mala ja znam da se ti bojiš onog

stvora kojeg si vidjela u školi. Ja to znam.“

„Kakvog stvora?“, hrabro sam upitala. Baba se kreštavo nasmijala. Nakon tih riječi pogledala me ravno u oči i rekla s nekakvom strašnom nježnošću u glasu od koje su me podilazili žmarci:

„Čuvaj se...“, nakon tog jezivog govora nesigurnim koracima odteturala je iz dvorišta.

„Ta je sto posto skrenula!“ nakon nekog vremena pričala sam i jadala se Lani.

„Vjerujem. Ali o čemu je točno ona mislila i što ti je htjela poručiti kad ti je rekla da se čuvaš“, tješila me Lana.

„Ne razumijem. Osim toga otkud ona zna gdje ja živim, otkud zna što se dogodilo u školi. I zbog čega se trebam čuvati onoga stvorenja, osim toga što je uopće to stvorenje?“, ja sam Lani postavljala pitanja, naravno ne očekujući odgovor. A onda kraj nas projuri ona stvar koju sam vidjela i u školi.

„T...t...tamo...“, drhtala sam.

„O, moj Bože!“, Lana je također drhtala. Ono stvorenje u tom trenutku nestane.

„Jesi li vidjela?“, upitala sam je. Lana izbezumljeno klimne glavom. Obje smo gledale u mjesto gdje je do malo prije stajalo nešto što je sličilo tanjuru za kolače moje bake. U tom trenu to se opet pojavi ali ovaj put na drugom mjestu. Je li moguće da tanjur može postati nevidljiv pitala sam se. Ili mi se to od udarca u glavu muti vid? Tanjur je u međuvremenu opet nestao.

Sutradan mi je bilo malo bolje ali sam svejedno ostala kod kuće. Tog dana htjela sam malo istraživati o ,oprostite na izrazu, munjenoj babici. Odmah nakon

što sam odlučila glumiti detektiva nazvala sam Lanu. Rekla sam joj da dode kod mene jer mora nešto vidjeti. Ova je valjda trčala cijelim putem do moga stana jer se našla pred mojim vratima u roku od pet minuta. Inače joj do moje kuće treba bar petnaest minuta. Pokazala sam joj novine od pred tri dana. U njima je bila osmrtnica sa slikom one starice. Na osmrtnici je bilo napisano i njeno ime: GRIZELA JAREC.

„Uh, i ime joj je samo po sebi jezivo“, stresla se Lana.

„Ma ne to! Pogledaj ovo!“ Tek kad sam joj pokazala datum tiskanja novina Lana je shvatila.

„O, super znači imamo posla sa zombijem! Boriti se sa zombijem moji je najveći san u životu! Dora, ti si najbolja prijateljica na svijetu! Zahvaljujem ti se što si mi priuštila da se borim sa bakom-zombijem! Najljepša ti hvala!“, Lana je bila sarkastična.

„Gle razmišljala sam da su Grizelu možda poslije smrti oživjela čudovišta iz onoga broda i da ju kontroliraju, ha! Što ti misliš na to?“, ignorirala sam njezin sarkazam.

„Ja mislim da ćeš ti to morati sama smisliti jer ja neću imati veze s nikakvim zombijima i čudovištima“, rekla je.

„Ma, daj...“, molila sam je.

„Ok, ok! Ali ako me pojede čudovište s rogovima, krilima i repom, visoki četiri metra reci mojim roditeljima da si ti kriva!“, pristala je Lana. Obje smo se nasmijale i počele smišljati logička objašnjenja za Grizeldinu smrt pa ponovni život. Na kraju smo se pomirile s tim da su

Grizeldu opsjeli neka bića iz svemirske letjelice. Lana je tada morala ići doma. Te noći sam loše spavala. Imala sam nemiran san. Sanjala sam da mi je onaj svemirski brod u sobi i da iz njega izlaze čudovišta s rogovima, krilima, i repovima, visoki četiri metra. Baš onakve kakvih ih je Lana opisala. U snu sam se s Lanom borila protiv njih. A u javi oblijevao me znoj.

Kad sam se probudila bilo je 11:00 i više nitko nije bio kod kuće. Na stolu me dočekala mamina poruka:

DOĆI ĆU DOMA OKO DVA.
DORUČAK TI JE NA STOLU. IZMJERI TEMPERATURU. AKO JE POVIŠENA POPIJ SIRUP. AKO NEŠTO BUDEŠ TREBALA ZOVI MENE ILI TATU. VOLI TE MAMA!

Nakon doručka pošla sam se obući. Otvorila sam ormar...

„Aaaaaaaaaaaaa!!!“, užasnuto sam kriknula.

„To...to...to je...“, zamuckivala sam. Evo sad znate sve od početka.

„To je ČUDOVIŠTE!!!!“ vrismula sam zaprepašteno. Dakle o tome je govorila ona bakica. Pa, zar će me pojesti? Zatvorila sam ormar i nazvala Lanu. Lana je rekla da će doći odmah poslije škole. U među vremenu ono čudovište je izišlo iz mog ormara i počelo me povlačiti za spavačicu. Opet sam vrismula. I ON JE VRISNUO! Tek sad sam ga mogla bolje promotriti. Bio je tirkizne boje, a mali roščići na repu sjajili su zelenim sjajem. Bio je visok meni do koljena i gledao me krupnim okicama. U njima se vidjela tuga i žalost i strah. Sada je gledao u pod i tre-

sao se od straha. Kad sam vidjela da me nema namjeru pojesti čučnula sam kraj njega. Raširio je rukice prema meni, a ja sam se odmaknula korak unatrag. Mislim da me pokušavao zagrliti ali nisam bila sigurna u to, a ni spremna na zagrljaje.

„Od kud si došao?“, upitala sam. Prstom je pokazao na onaj čudnovati šareni tanjur kojeg smo Lana i ja jučer ugledale u sobi. Letjelica je ležala kraj mog ormara.

„A dakle tako. To je svemirski brod, a ne tanjur za kolače!“ Klimala sam glavom. To se svidjelo malom svemircu pa je i on počeo klimati glavom. Više uopće nije izgledao opasno.

„Tko si ti? Jesi li gladan?“, upitala sam ga. Nije me razumio. Pokazala sam na štrucu kruha koja je stajala na kuhijskom stolu. Zaklimao je glavicom. Nakon što sam mu dala kruha i mlijeka upitala sam ga: „Zašto si došao ovdje?“ premda nisam očekivala odgovor nije me previše začudilo kad je mali stvor promumljaо: „Hukila...znja... ti...bakišnjflju!“ Nasmijala sam se zadivljeno ga gledajući.

„Kako si sladak!“, rekla sam. „Ali ja te nažalost ne razumijem dok pričaš na svojem jeziku“, govorila sam.

„Ti...pomodji...njamja...“, mali stvor počeo je pričati na hrvatskom. Bila sam oduševljena.

„Ali kako će vam pomoći? Osim toga kome vama? Ja vidim samo tebe.“

„Ti pomodji njamja i bjoriti se pjothiv zochestih cudovljistja, pjothiv cudovljisne baakice“, mučio se mali.

„U redu“, odgovorila sam. Čovjekuljak me poveo u sobu. Pokazao mi je

na letjelicu.

„Uđi“, naredio mi je. Nisam bila sigurna da će uspjeti ući jer je bila premalena. Ali kad sam prislonila stopalo na stepenicu letjelice, nekim čudom sam uspjela ući. Bilo je baš fora. U tom trenutku u stan je ušla Lana. Ušla je u moju sobu i zaprepašteno gledala kako ulazim u letjelicu.

„Dodi!“, pozvala sam je. Malo je negodovala ali vjerovala mi je pa je i ona ušla. Mali je uskočio zadnji. Rekao nam je da se zove Gargi i odveo nas je na nekačav čudovat planet, te objasnio da trebamo uzeti stroj po imenu: Čipomat i vratiti ga njemu. Rekao je da taj stroj proizvodi čipove koje zločesta čudovišta iskorištavaju tako da ih prilijepe na ljudsko tijelo i onda ih iskorištavaju za razne stvari.

„Zljobne i zljobnije stvari“, naglašavao je. A kad ga vratimo njemu, onda će ponovo moći stvarati čipove koji će raditi samo „dobrje i dobrije“ stvari.

„Ako je tako, onda ćemo ti pomoći. Zar ne Dora?“, upitala me Lana.

„Naravno da ćemo ti pomoći!“, rekla sam ja.

„Ondja dobljo“, rekao je mališan.

„Ali kako ćemo ga uzeti?“, pitala sam ga.

„U tome kjest pobjem. Neznjam“, odgovorio je. Razmišljala sam.

„Ada se jednostavno ušuljamo dok bude mrak i uzmem ga?“, predložila je Lana.

„Probljem je bjas u tjome. Oni sju navikji na mjak jej je kodj njih uvjek mjak“, rastužio se maleni.

„Pa, da! Što kažete da im sa svjetiljkom ja i Lana posvjetlimo u oči a ti

ukradeš Čipomat!“, predložila sam ja.

„Vidjis... to tji nije losja ijdeka“, kaže čovječuljak.

„Onda ćemo tako!“, pristane i Lana.

Odjurili smo na Zemlju po svjetiljke. Lana je otrčala doma po njih, a ja sam ih tražila svuda po stanu. Lana se vratila sa punom vrećicom. Donijela je ukupno šest svjetiljki. Ja sam ih pronašla četiri. I tako smo se sa deset svjetiljki zaputili na Planet zločestih čudovišta, kako ga je on nazvao. Stigli smo tamo. Odmah smo upalili svjetiljke. Zalijepile smo ih na sebe ljepljivom trakom. Svaka je još dobila i svjetleće kapice od našeg malenog prijatelja. Zaputile smo se prema glavnoj čudovišnoj kući. Prema dogovorenim uputama, upalili smo svjetiljke i njima blickale. Čudovišta su izašla van. Bila su zastrašujuća. Neka su bila zelena, neka plava, neka crvena, neka žuta...ali svi su na sebi imali bodlje i dugačak rep sa dvije otrovne špice iz kojih se cijedila sluz. A da ne govorim o kandžama. Svaki je imao kandže dugačke dvadeset centimetara.

Svjetla su ih uplašila. Odvlačile smo ih dalje od kuće. Neki su podizali ruke u zrak kao da se predaju. Bile smo uplašene ali u isto vrijeme i zadovoljne. Naš prijatelj, Gargi uspio se provući u kuću. Dosta se dobro snalazio. Došao je do stroja i iskopčao žice, a one čipove koji su stajali u vreći spremni za uporabu ponio je sa sobom. Izašao je i zazviždio. To nam je bio znak da je posao uspješno obavljen. Rekla sam Lani da čuva zaslijepljena čudovišta dok ja odem pomoći malome.

„U redu“, Lana je jedva čujno pri-

stala. Još sam joj rekla da ih može malo ukoriti radi loših stvari koje su čudovišta radila. Lana se na to samo nasmiješila. Pošla sam k našem prijatelju.

„Odličan posao mali!“, pohvalila sam ga.

„Hvaja“, odgovorio mi je. Tada sam začula viku i dernjavu i zvukove mačevanja.

„O, joj! Što ako su napali Lanu?“, potrčala sam prema zvukovima. Čudovišta više nije bilo. A i Lana je nestala bez traga. Zvukovi su se čuli iz kuće čudovišta. Potrčala sam u nju. Bila je osvijetljena svjetiljkama koje su bile postavljane u stalcima za baklje. Popela sam se uza stube. I kad sam došla u sobu koja je predstavljala, čini mi se dnevni boravak, imala sam što vidjeti. Lana je stajala na stolu i plastičnim mačem i dječjim štapom za pecanje tjerala čudovišta da brišu prašinu, usisavaju, i čiste još razne stvari. Što je bilo najsmješnije jest da je svako čudovište dobilo: pregaču, perušku, krpicu, sredstvo za čišćenje i kapicu za sluškinje. To je trebalo vidjeti. Tu sliku nikad neću zaboraviti. Tada sam vidjela da par čudovišta sjede u kupaonici i čiste wc-školjku, lavandin, bide, i kadu. Nasmijala sam se. Lana je tek sad shvatila da ju gledam. Bila je zadovoljna.

„I što kažeš? Nisam ni ja za bacit! Jel’da!“, nasmijala se.

„Ovo je stvarno cool!“, rekla sam. Smijale smo se. Uto se jedno čudovište pokušalo izvući van iz sobe ali Lana zaviče: „Kaj, bi se malko odmarali? Samo preko mene mrtve! Jel’ čuješ?“ Čudovište se predomisli i pokunjeno se vrati natrag na svoje

mjesto. Opet smo se nasmijale. Objasnila mi je da je svakom čudovištu prikopčala po jedan čip iz čipomata i da na njih očito dje luje posve drugačije nago na ljude.

„Idemo!“ pozvala sam je smijući se. Mahnule smo zaposlenim čudovištima i ušle smo u letjelicu. Dok smo putovali pričali smo o uspješnom napadu. Čim smo stigli u moju sobu ubacili smo sve čipove ponovo u stroj i „rjepjrogrjamirjali“ ih, kako nam je objasnio Gargi. Bilo je točno podne kad smo završili i na televiziji su započele Vijesti. Najzanimljivija priča

bila je ona o nepoznatoj starici koja je završila u ludnici i u jednome trenu isparila doktorima pred nosom. Odmah sam znala da je to zato što ona u stvari ni nije bila pravo ljudsko biće, jer su je kontrolirala zlobna čudovišta koja sada brišu prašinu sa polica svoje sobe. No nije isparila samo starica već i Gargijeva letjelica. Postalo je nemoguće poslati ga na njegov planet. Ali to je već druga priča i drugi misterij. I tako je Gargi ostao kod mene. On će još neko vrijeme biti moje čudovište u ormaru. Barem dok ga mama ne otkrije!

Ana Podgajski

S druge strane duge

3.r., Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću, Zabok

Nagrada za pčosebno ostvarenje za temu Vanzemaljac u mom ormaru. Lora Čulina je učenica 4. razreda Osnovne škole Turnić u Rijeci.

Lora Turnić

VANZEMALJKA U MOM ORMARU

Večeri svake
     u ormar
     sakrijem žvake.
 Jednom ih nije bilo,
     što li se zabilo?
 Ujutro se probudim,
     u školu krenem
     pa se naglo prenem.
     Ma sto posto,
     mobitel mi doma ostao.
     Doma sam došla.
     Ormara se sjetih,
     u sobu odmah poletih!
     Gdje bi drugdje bio,
         nego u ormaru.
     Vidim tamo jednu
         majicu staru.
 Mobitel je na njoj bio,
     netko ga je tamo skrio.
 Poslije ručka, oko dva,
     čujem nešto čudno ja!
     U ormaru lupa nešto,
         kad sam došla,
         iskoči vješto.
 U strahu još sam bila
     kad čudo oslovi sebe
         LILA!
 Ja je pitam otkud ona?
 “Došla sam s planeta Zona.”
     Problem veliki ima,
     ne može se vratiti njima,

ostaloj braći, ne može ih naći.
 Pa se u ormaru skriva, sve je interesira.
 Pojela je nešto ljepljivo, slatko,
 rekla mi je tako!
 To su bile moje žvake,
 što ih skrivam noći svake.
 I naprava neka, što zvoni, joj smeta.
 Mobitel moj to je bio,
 sada znam tko ga je skrio.
 Pošla sam s njom do grada, začudim se tada.
 Čovječuljci s tri noge gradom hode.
 "Juhu, juhu, juhu!", vikala je Lila.
 To su Dino i Marko, braća njeni,
 i sestra Nena.
 Ušli su u raketu
 i krenuli prema svome planetu.

Sandra Hlaban
Najveća tajna podmorja
 4.r., Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću, Zabok

Prva nagrada za temu Tajni život superjunaka. Emil Šegulja učenik je 4. razreda Srednje škole dr. Antuna Barca u Crikvenici.

Emil Šegulja TAJNI ŽIVOT FRANKA B.

Malo trogodišnje dijete spavalo je u krevetiću, u svojoj sobi. Spavali su i svi ostali ljudi. Bila je vruća ljetna noć; čuli su se samo cvrčci. Vrata od sobe tiho su se otvorila i mali noćni leptir tamnih krila uletio je u sobu. Letio je već neko vrijeme po kući, da se uvjeri da svi spavaju, a onda ušao u sobu gdje je također proletio dva kruga, samo da bude siguran da ni tamo nikoga nema. Dijete je i dalje spavalo, potpuno nesvjesno onoga što se oko njega dogadalo. Nedugo nakon ulaska prvog leptira, vrata su se ponovno potiho otvorila i u sobu je ušao još jedan.

Oba leptira su sletjela na pod. Počeli su rasti i mijenjati oblik. Ubrzo je to bilo dvoje ljudi. Djevojka duge crvene kose prišla je djetetu i rekla nešto na nekom nepoznatom jeziku. Lagano je dodirnula djetetovo čelo i ulovila ga za ruku. Zagrebala mu je lagano kožu svojim dugim noktom i izgovorila ime: Franko.

Dijete se probudilo. Dva zelena oka zburjeno su gledala dvije visoke prilike nad sobom, a zatim je zaplakalo. Čulo se šuškanje iz druge sobe, netko je izašao na hodnik. Dvoje tajnovitih ljudi se pogledalo, počelo smanjivati dok opet nisu

postali dva mala noćna leptira. Odletjeli su prema prozoru koji se poslušno otvorio i odletjeli u vruću ljetnu noć.

Djetetova majka je ušla u sobu i umirila dijete. Zatim je ugledala otvoreni prozor i zabrinuto pogledala Franika. Prišla je prozoru, ali vani nije bilo nikoga. Još jednom je bacila zabrinuti pogled na dijete koje je sada ponovno mirno spavalo u svom krevetiću i izašla iz sobe.

Noćni leptiri su letjeli sve do jedne pećine. Tamo su, kao i u sobi, sletjeli na pod i poprimili ljudski oblik.

Netko je izašao iz sjene.

„Jeste li obavili posao?“, pitao je.

„Jesmo“, rekla je djevojka duge crvene kose.

„I nitko vas nije vidio?“

„Ne.“

„Dobro. Sad samo treba čekati. Sad obavite ostatak vašeg posla“, rekao je stari štrigun, povukao se u sjenu i nestao.

„Koliko vremena imamo?“, pitao je Lučano Nives.

„Do jutra, bolje da što prije kreнемo.“

„Koliko zadataka?“

„Samo dva, ali gadna. Treba zapaliti jedan maslinik i zaklati jednu kozu. Za njega, znaš.“

„Onda bolje da krenemo. Najbolje će biti da se razdvojimo“, rekao je Lučano.

Dva leptira su ponovno u tišini odletjela u noć, svaki svojim putem.

Lučano je letio mjestom i tražio odgovarajuću kozu. Šef im je tako zahtjevan. Kad barem ne bi bio izbirljiv... Našao je jednu kozu koja je ionako bila sva kriva jer je neka mala šeprtjava nedavno s murve pala na nju, obavio posao i odnio je do pećine. Bio je posebno oprezan jer se nije mogao skrivati u obliku leptira dok je nosio kozu.

Cijelim putem razmišljao je o malom Franku. Ista stvar se dogodila i njemu. Sada ima devetnaest godina. Prije četiri godine saznao je da je postao štrigun. Sjećao se svakog detalja. Kako su došli po njega...

Brzo je izbacio misli iz glave i bržim korakom krenuo dalje. Bolje da se požuri. Do jutra je ostalo još malo vremena, a ne smije ga nitko vidjeti. Nije primjetio malu djevojčicu na prozoru kako gleda na ulicu i kako se stresla kad je vidjela njega zajedno s onime što je nosio.

Deset godina kasnije

„...i onda... Bum! Leptiri su se pretvorili u dvoje ljudi. Bili su to štriga i štrigun...“

Franko je, kao i obično, zabavljaо cijelu ekipu vani na ulici. Horori i priče

za „laku noć“ bile su njegova specijalnost. Nakon završetka priče, svi su se polako uputili kući. Suzi je osjetila lagantu paniku jer je jedina živjela na suprotnoj strani ulice i morala je proći po odvojenom putiću, a zatim pokraj vrta jedne kuće koji je bio sličniji nekakvoj šumi nego vrtu. Ali što se može, Frankovim pričama nitko nije mogao odoljeti.

Nakon priče, svi su krenuli kući. Suzi je sa strahom potrcala do svoje kuće. Odjednom joj je čudna misao proletjela glavom. Visoki čovjek koji nosi mrtvu kozu. Misao je bila tako stvarna, kao sjećanje.

Suzi je otisla ravno u svoju sobu, do prozora i otvorila ga. Zagledala se u zvjezdalu ljetnu noć, a misao je postajala sve stvarnija.

I slijedeće večeri ekipa se skupila. Alena, Samir i Linda, baš kao i svaki drugi dan, jer ih drugačije nisu mogli nahranići, došli su sa šalicom od jogurta punom prženih krumpira. Suzi ih je gladno gledala i mislila kako će i ona svoju nanu pitati da joj isprži krumpire i stavi ih u šalicu od jogurta kad se vrati doma.

Ispod visokih čempresa bila je njihova „Kockarnica Las Vega“. Igrali su mau – mau, karte su se bacale, varalo se naveliko.

Nakon nekoliko partija, svi su se lagano počeli namještati za još jednu priču. Trebao je to biti još jedan kraj zabavnog ljetnog dana. I bio je, nekim.

štrigun, čekali su, sakriveni u sjenama šume – vrtu pokraj Suzine kuće, da se svi polako pokupe doma.

„Ne mogu više stajati“, živčano je rekla Nives.

„Šš, Nives“, rekao je Leo. „Još malo, samo što nisu otišli. Ne kvari sve nakon ovolikog čekanja.“

I stvarno, kao da su ga poslušali, klinci su se razišli.

„Pa, dovraga više, bodu me ove grane...“

„Šš, Nives!“, prosiktao je Leo.

Suzi je sa strahom prolazila pokraj vrtu, kad je čula nekakvo šuškanje.

„Šš, Nives!!“

„Pa vidi ti to, odjurila je k'o da su joj svi vrazi za petama“, rekla je Nives kad je vidjela kako je Suzi otrčala doma.

„Nisu li?“, zločesto je upitao Leo.

U Frankovoj sobi gorjelo je svjetlo. Franko je stajao naslonjen na prozor, zajedno sa svojom malom sestricom Boženom, kovrčavim zvrkom, krupnih plavih okica. Pričao joj je priču. Ne horor, već priču za laku noć.

„A sad je dosta, vrijeme za spavanje.“

„Daaj. Još saaamo jednu“, molila je Božena.

„Sutra. Vidiš da se sad i meni spava“, rekao je Franko i namjerno zjevnuo.

„Dobro“, nadurila se Božena i otapkala iz sobe.

Franko je ugasio svjetlo i legao u krevet. Uskoro je zaspao i nije primjetio

dva tamna leptira koja su uletjela kroz otvoreni prozor. Ta ista dva leptira ubrzo su postali Leo i Nives.

„Kako ćemo ga odnijeti?“, pitala je Nives. „Ne zaboravi da nitko ne smije vidjeti.“

„Čekaj, čekaj, smisliti ćemo nešto“, odgovorio je Leo i sjeo na pod.

Punih pet minuta su sjedili tako u tišini naprežući mozgove.

„Imaš li prah iglica bora?“, upitao je Leo prekidajući tišinu.

„Prah iglica?“, zbnjeno ga je pogledala Nives. „Aaa, za nevidljivost!“

„Tako je. Pospemo ga prahom borovih iglica, a onda ćemo ga zajedno nositi. Ti ćeš uloviti noge, a ja ruke.“

„Zašto ja baš noge?“, pobunila se Nives.

„Zato!“, Leo je već izgubio živce, a ona bi se sad prepirala. „Nives, ne drami.“

„Što si živčan?“, podbadala ga je i dalje Nives.

„Joj, prestani. Daj taj prah!“

Nives je izvadila malu staklenu bočicu iz džepa traperica. Prah se presijavao na mjesecini. Izvukla je pluteni čep i posula prah po usnulom Franku.

Pričekali su nekoliko sekundi da prah počne djelovati, a onda su ulovili Franka za ruke i noge kako su se i dogovorili i odnijeli ga u Mrtečin, brdo do kojega se moglo doći od bilo koje kuće, staro okupljalište štriga i štriguna.

Kretali su se brzo sve do svojeg odredišta gdje ih je čekao njihov Šef,

stari štrigun, i još nekoliko štriga i štriguna, mlađih i starijih. Nives i Leo položili su Franka ispred ulaza u pećinu i stali sa strane. Svi su šutjeli i čekali da Franko postane vidljiv. Kada on postane vidljiv i kada bude točno ponoć, stari štrigun će završiti proces započet prije deset godina i Franko će se probuditi kao štrigun.

Šef je prešao nekoliko koraka do Franka, sagnuo se do poda i ulovio Franka za lijevu ruku. U drugoj ruci je držao korijen posebne biljke koju je trebao utrljati u sitan ožiljak koji je Nives davno napravila.

„Što je ovo?!“, viknuo je štrigun i naglo odskočio. „Tko je napravio djetu znak?!“

„Ja sam“, rekla je Nives i došla naprijed.

„A na kojoj ruci taj znak treba biti?“

„Na lijevoj“, rekla je Nives i probljedila koliko je to već bilo moguće s obzirom na njenu inače bliju kožu.

„Tako je. A gdje je tu znak?“

„Nema ga.“

„A ti ipak kažeš da si ga napravila.“

„Da.“

„Gdje je onda?“

„Na desnoj?“

„I što to znači?“

„D – da...“, mucala je Nives, „Da će se proročanstvo ostvariti. Ali bio je mrak! I žurili smo se!“

„To je sranje! Za svih nas. I bit će još veće ako se klinac probudi prije nego

obred bude završen.“

„Šefe“, rekla je jedna mlada štriga.

„Ma što sad?!“, uzviknuo je šef iživcirano, a onda je shvatio da svi gledaju u istu točku, točnije, u Franka. Okrenuo se i on. Imao je što i vidjeti: dva prestravljeni zelena oka.

Prije nego što su se svi snašli, Franko je bio na nogama.

„On bježi!“, povikala je ona mlada štriga.

„Pa što čekaš?! Za njiiiiiiim!“, vi-kao je šef.

Kao da ih je netko probudio, svi štriguni i štrige koji su dosad mirno stajali sa strane, potrcali su za Frankom, a on je bježao kud su ga noge nosile. Nije uopće video kuda trči. Gubio se po maslinicima, a štrige i štriguni posvuda. Već je peti put prolazio pokraj Lokve, kad mu je iznenada sjajna ideja pala napamet. Na brzinu se ogledao oko sebe, i nakon što je video da nema nikoga (što nije značilo da su odustali i da su daleko), zaletio se svom snagom i skočio u vodu.

„Nema gal!“, povikao je Leo. Svi su se skupili oko vode i gledali oko sebe.

„Idemo natrag do Šefa, ionako sad nema smisla dalje tražiti. Već je blizu jutro, magija će prestati djelovati. Moramo čekati idući pun mjesec“, rekla je Nives.

Svi su krenuli natrag prema pećini.

Franko je sav zadihan i mokar utrčao u kuću i zaključao vrata. Otišao je u svoju sobu, zatvorio i prozor, pa čak i

navukao zavjesu. Nije da bi ih to zaustavilo, ali onako, za svaki slučaj.

„Kako ga niste ulovili?!“, derao se šef.

„Nismo ništa mogli. Samo je nestao“, rekao je Leo.

„Nestao. Pa jeste li vi normalni?! Kako je mogao nestati?! A još nije ni pravi štrigun!“

„Čekat ćemo idući mjesec“, rekla je Nives.

„I hoćemo, kad ste nesposobni“, rekao je šef. „Ja idem. A vas dvoje“, rekao je upirući prst u Lea i Nives, „recite mi, ima li mali mobitel?“

„Ima. Svi ih oni danas imaju“, rekao je Leo prevrćući očima.

„Onda za vas nema spavanja. Evo vam laptop, buba za prisluskivanje i GPS. Stavio sam jučer wireless. Prikopčajte se i tražite ga po broju mobitela. Hoću ga imati na oku dvadeset i četiri sata dnevno. Je li to jasno?“

„Da, šefe“, odgovorili su Nives i Leo u isti glas.

„Ne. Vas dvoje ste nesposobni. Vi ćete zakačiti bubu, a Oskar i Daglas neka budu na kompjuteru.“

„Da, šefel!“, javili su se Oskar i Daglas i preuzezeli laptop.

Šef i oni stariji su otišli, a ostatak društva se okupio oko Oskara i Daglasa koji su, čim su vidjeli da Šefa više nema, uzeli gitare u ruke i party je počeo.

Sinoć nisun mogo spati,

*pa sun pošo ubijati
u Mrtečin!*

*Kad sun došo kod pećine,
nisun mogo virovati
ča vidin!*

*U Mrtečinu, u pećini,
dvi, tri štrige u sredini
sidile!*

*Pitaj Boga ča su one
u to doba u pećini
činile!*

*A jo biži kako riži
kroz mocire i smrdele,
sve do Lokve jo sun teko,
a za manun štrige vele:
„Pu!“*

*Neću više gori pojti,
nisun mogo doma dojti
od straha!*

*Sve se digle prema meni,
a ja osto saliveni
bez daha!*

*U Mrtečinu, u pećini,
dvi, tri štrige u sredini
sidile!*

*Pitaj Boga ča su one
u to doba u pećini
činile!*

*A jo biži kako riži
kroz mocire i smrdele,
sve do Lokve jo sun teko,
a za manun štrige vele:
„Pu!“*

Sunce je pržilo kad se Franko probudio, negdje oko podneva. Sjetio se nekog čudnog sna... Gluposti... Molim?! Mokra odjeća na podu! A mobitel? Nema ga! A bio je u džepu od traperica! Pa čekaj malo??? Štrige? Štriguni?

Franko je ustao i spustio se u prizemlje. Doručak mu je bio pripremljen i ostavljen na stolu, pa ga je brže strpao u usta i, sve onako bos, zbrisao van, prema Lokvi i Mrtečinu.

Sjećanja su mu dolazila sve jača i stvarnija i trčao je po stazicama za koje je mislio da je po njima trčao sinoć, ali mobitel nije našao. Odjednom je naglo stao. Aaaaa! Sjetio se da je skočio u lokvu kad su ga naganjali, iako još uvijek nije mogao vjerovati da je to uopće bilo stvarno.

Vratio se doma znojan i umoran s još jednom brigom: gdje je mobitel? Sigurno mu je ispaо u Lokvi...

Dva popodne, vruće da umreš, a Leo, Nives, Oskar i Daglas još sjede u pećini s laptopom u sredini. Oči jedva drže otvorene; dan je njihova noć, vrijeme za spavanje, ali to se sad ne usude. Ako Šef kaže da treba pratiti Franka, onda treba pratiti Franka. A Franko...

„On sjedi. Ili leži“, rekao je umorno Oskar. „U polju je, već satima. A mi ne možemo ništa. Magija po danu ne radi, a i da ga ulovimo, nema smisla jer moramo čekati idući puni mjesec da proces bude završen.“

„Spavajte sad ti i Daglas, a Nives i ja preuzimamo stražu. Mijenjam

se...“, reče Leo i pogleda svoj mobitel, „...u četiri.“

Oskar i Daglas su bili i više nego zadovoljni idejom, ali ubrzo je zaspala i Nives. Leo je ostao sam uz pjesmu cvrčaka, što mu nije smetalo. Pokušavao si je objasniti zašto se taj mali ne miče...

„Idemo na more“, došao je Franku reći Ico, njegov mlađi brat.

„Aha, evo“, odgovorio je Franko zamišljeno.

„Franko. Čuješ ti mene? Sad ideo na more. Ajde, Samir je poslao poruku da su on, Alena i Linda vani za minutu.“

Franko je bezvoljno ustao i otišao obući kupaći. Tri minute kasnije, svi zajedno su išli na more. Došli su i Suzi i Joško, a onda su još putem pokupili Velu i Sunčanu.

„Jeste vi nešto čuli sinoć?“, pitao ih je Franko.

„Ne. Što je bilo nešto za čuti osim cvrčaka?“, pitala je Alena.

„Ma ne“, odgovori Franko. „Valjda mi se nešto pričinilo.“

„Pričaj, pričaj!“, vikali su svi u isti glas, misleći da se radi o još jednoj od Frankovih priča.

I tako je Franko krenuo pričati. Nema veze što je ispričao stvarne dogadaje kad ga ionako nitko neće shvati ozbiljno.

Navečer, kad se vratio s mora, Franko je zatvorio prozor i navukao zavjesu.

Leo je otvorio oči. Bila je noć. Zvijezde su treperile na nebu...

„Brže!!! Budite se!!!“, povikao je.

„Što je?!“, naglo je skočila Nives.

„Straža!“, rekao je Daglas. „Zaspali ste!“

„Ej! I vi ste zaspali!“, pobunila se Nives.

„Ma nemoj“, odgovorio je Daglas, „A tko je trebao biti na straži i probuditi drugu smjenu?“

„Što sad?“, pitala je nervozno Nives i ogledavala se oko sebe kao da će se Šef pojaviti niotkuda.

Za to vrijeme, Oskar je već provjerio stanje na kompjuteru.

„Vidi! Pa on još uvijek stoji tam!“

„Ma nije moguće“, rekao je Daglas.

„Možda je pao i ne može se dignuti“, rekao je Leo, „Najbolje da Nives i ja odemo pogledati.“

„Idemo“, rekla je Nives, odlučna da ispravi svoju grešku od prije deset godina, koliko se može. „Daglas, daj onaj GPS ovamo da ne nosimo cijeli laptop.“

Uzeli su GPS, unijeli Frankovu lokaciju i krenuli.

„Stigli ste na odredište“, oglasio se GPS, ali Franka nema nigdje.

„Pa gdje je taj mali?“, rekla je Nives, još uvijek nervozna.

„Ne znam... Hej! Evo zašto se on nije pomaknuo cijeli dan!“, uzviknuo je Leo držeći nešto u ruci, „Ispao mu je sićuo mobitel dok se skrivaо.“

„Aaaa! Poludjet ću s tim klinjom!“

„Smiri se Nives. Sad mu samo moramo dostaviti mobitel, i to tako da ne sumnja da smo to bili mi.“

„A da ga jednostavno ulovimo još večeras i odvedemo Šefu?“, živčano je pitala Nives.

„Nives“, ozbiljno je rekao Leo. „To nema smisla. Trebamo ga tek za mjesec dana kada Mjesec opet bude pun. Sad ga samo pratimo. Nije da ima kamo pobjeći, na otoku smo, ali eto, znaš Šefa.“

„Znam!“, Nives se ponovno uspjeila pribратi. „Noćas, dok on spava, mi ćemo mobitel ostaviti u njegovoj sobi, a kad se ujutro probudi, mislit će da ga jednostavno nije mogao naći i da je zapravo cijelo vrijeme bio tamo.“

„Dobra ideja. Krećemo odmah.“

Franko nije mogao spavati. Prozor je bio zatvoren, ali neće to njih spriječiti da uđu. Pa što su baš njega našli gnjaviti?

Dugo vremena bio je u miru i tišini. Već je pomislio kako ovu večer neće biti ničega, ili, možda, da je čak samo umislio sve dosadašnje događaje, kad eno prozor se otvara i tamni noćni leptirić ulijeće u sobu. Franko je samo ostao mirno ležati i pravio se da spava. Škiljio je lagano ispod plahte, tek toliko da vidi što se događa.

Tamni leptirić je uskoro postao crvenokosa djevojka koja ga je šaptom zazvala po imenu, vjerojatno da provjeri da li spava. Franko se nije odazivao. Ako se odazove, mislio je, možda ona pobegne, a ako šuti, saznat će po što je došla.

Kad je shvatila da joj se neće javiti i pretpostavila da spava, otišla je do prozora i rekla Leu da može ući. Leo se uz pomoć magije popeo po zidu u sobu jer nije mogao biti leptir dok nosi bubu za prisluškovanje i mobitel.

„Daj mobitel“, prošaptala je Nives, „Staviti ćemo ga ovdje ispod ovih papira na stolu.“

„Dobro“, nastavila je Nives. „Sad daj...“

Nives nije stigla završiti rečenicu. Leo joj je pokazao da šuti i dodao joj bubu.

Ostavili su mobitel i, što je Franka stvarno začudilo, otišli. Pretvorili su se u dva mala tamna leptira i izašli kuda su i došli. Oni da njemu vraćaju mobitel? Pa svi znaju što rade štrige i štriguni! Zašto bi mu samo vratili mobitel i mirno otišli? Što je ono crvenokosa htjela reći? Nema veze, zaključio je na kraju Franko. Istina, ponašaju se čudno, ali dok god ga ostavljuju na miru, on se ne buni.

Dani su prolazili, a njima ni traga ni glasa. Franko stoji na prozoru i traži zvijezde, leteće tanjure i tko zna što još... Za njega je to bilo posve u redu nakon cijele one gnjavaže. Ljetni praznici nastavili su se u savršenom redu. More, priče... Prošlo je skoro mjesec dana otkad su mu vratili mobitel i nakon toga ih više nije vido.

Za to vrijeme u pećini...

Štrige i štriguni skupili su se u

pećini u Mrtečinu, u ponoć, po svom dobrom starom običaju. Oskar, Daglas, Nives i Leo uspješno su izvršili svoj zadatak praćenja Franka i sad su sjedili okupljeni oko laptopa ispred pećine, jer je tamo bilo više zraka, da ne bi u posljednjem trenutku nešto pošlo po zлу (po dobrom starom običaju).

U ponoć, ravno nula – nula, stigao je Šef. Društvene s laptopom preselilo se u pećinu. Šef je stao u sredinu i svi su se stišali.

„Moram priznati, Oskar, Daglas, Leo i Nives, dobro ste obavili posao. Ovaj put. Ali najveći dio tek nas čeka“, napravio je kratku stanku da poveća napetost svog govora, a zatim je nastavio: „Leo i Nives, želim da vi opet ulovite Franka. I ne želim više nikakvih pogrešaka. Je li to jasno?“

„Da, Šefe“, odgovorili su Leo i Nives jednoglasno.

„Mi ostali ćemo biti ovdje. Kad dođete, ja preuzimam Franka i pokušavam srediti onu glupost koju je Nives davno napravila, koliko se može. Iako, kako nam je krenulo, čini mi se da bi Franko lako mogao postati problem.“

Šef je nekoliko trenutaka ostao stajati u tišini, gledajući okupljene štrige i štrigune, kako bi bio siguran da su svi upili njegove riječi od životne važnosti.

„Dobro, nadam se da je svima sve jasno. Sastanak gotov“, rekao je Šef.

„Vas dvojica“, dodao je gledajući Oskara i Daglasa. „Ne želim galamu u Mrtečinu sad kad svi odu.“

„Daa, Šefe“, odgovorili su Oskar i Daglas u isti glas, držeći figu u džepu.

Nakon Šefa, otišli su stariji, a Oskar i Daglas su „poslušali“ Šefovu naredbu.

Franko se probudio rano ujutro i veselio se tome danu jer je trebao otići s mamom u dućan popodne, kupiti nove tenisice. Prespavat će doma, u gradu. Kako je već imao dogovor za kupanje, dobro se sjetio nazvati Samira da mu javi da ne može doći. Mogao je, naravno, reći Ici da to napravi, ali posvadali su se jučer jer nitko nije htio čuvati Boženu.

„Ej, ne idem danas na more, moram do grada, kupiti tenisice“, rekao je Franko Samiru.

„Ok, vidimo se sutra“, rekao je i poklopio slušalicu.

U pećini...

Daglas i Oskar su bili u pećini s laptopom. Oskar je imao slušalice na ušima i prisluskivao Frankov razgovor sa Samirom, a Daglas se izležavao sa strane i pjevušio nešto za sebe.

Nakon otprilike pola minute, Oskar je skinuo slušalice.

„Imamo problem“, rekao je.

„Što je bilo?“, pitao je Daglas, ali Oskar mu nije odgovorio. Već je imao mobitel u ruci.

„Šefe, dođite odmah ovamo. Treba nam plan za popodne“, rekao je.

U tišini su čekali nekoliko minuta, a onda se pojавio Šef.

„Čujte ovo“, rekao je Oskar i pušio snimku razgovora da Šef čuje.

„Ne smije otici tim trajektom u grad.“, rekao je Šef. „Moramo to nekaško spriječiti. Imam ideju!“ Bez dalnjih objašnjenja, Šef je izvukao mobitel i nazvao Lea.

Za par minuta i Leo se pridružio sastanku.

„Zvali ste Šefe?“

„Da“, odgovorio je Šef. „Trebaš spriječiti Franka da ode trajektom u grad.“

„Nije problem“, odgovorio je Leo.

„Znaš kako ćeš to?“

„Da, Šefe. Bez brige“, rekao je Leo uz osmijeh.

Četiri i trideset popodne...

Franko i Ico su se pomirili. Ico je uključio tv, a Franko se presvlačio i spremao za odlazak u grad, kad je netko na ulici počeo vikati.

„Požaar! Gori Babinjok!“

Brzo je izjurio van, u tom trenu dojurio je Joško.

„Hajde Franko, Babinjok gori, treba gasiti. Brže, brže.“

I mama i Ico i Franko i susjedstvo, svi su trčali prema Babinjoku. Ako puhne sa zapada, vjetar će okrenuti vatru na maslinike na Lokvi, pa prema Mrtečinu i kućama. Skupa sa vatrogascima, svi su dali sve od sebe. Gasili su skoro do noći, tada se plamen smirio i ostala tiho žariti žeravica.

Izgorjela je samo divljina i tri lonca sa „zabranjenom travicom“ u koja

su neki fakini koji su travicu cijelo lje-to marljivo zalijevali, sad tužno gledali. Vatrogasci su ostali dežurati.

Navečer, ekipa se skupila u „koc-karnici Las Vegas“, ali nisu se bacale karte. Svi su bili na Babinjoku i svi su pričali o tome.

S vremenom na vrijeme čulo se kao da meci zvijžde po zgarištu. Ljudi su za-stajkivali, slušali i raspravljali o mećima koji mora da su zaostali iz rata.

A na Babinjoku Oskar, Daglas i Rade, skrivajući se od pogleda vatrogasaca, bacali su češere na žeravicu.

Navečer, oko jedanaest, Leo i Nives su krenuli po Franka. Nives je ponijela svoj prah za nevidljivost. Kad su stigli kod Franka, on je, na njihovo neizmjerno zadovoljstvo, već duboko spa-vao. Nives ga je posula prahom i on je postao nevidljiv, a onda su ga uhvatili za ruke i noge i odnijeli u Mrtečin. Bili su toliko zaokupljni svojim poslom da nisu ni primjetili da ih netko slijedi.

Suzi nije mogla spavati, pa je otiš-la otvoriti prozor da joj u sobu uđe više zraka, iako to i nije bilo od neke koristi jer je vani bilo jednako sporno. Baš se htjela okrenuti i otići natrag u krevet kad je spazila dvoje ljudi vani na cesti.

Nisu ljudi bili to što joj je privuklo pozornost, već njihovo neobično ponaša-nje. Prvo, vidjela je da izlaze iz Franko-vog dvorišta, i drugo, išli su jedan za dru-gim, lagano pognuti, kao da nešto teško

nose. Bez obzira na uobičajene strahove po mraku, Suzi je bila i znatiželjna, a ovo je bilo nešto stvarno neobično.

Suzi je obula japanke i iskrala se iz kuće. Vidjela je kako ljudi skreću u Aleni-no, Samirovo i Lindino dvorište i idu iza kuće. Za par minuta znala je i gdje idu. Krenuli su ravno putem koji vodi u Mrte-čin. Izula je japanke, da ne proizvodi ni-kakve zvukove i hrabro krenula za njima.

Kad su Nives i Leo spustili Franka na sredinu pećine, svi su već bili tamo, a Šef je spremno stajao u sredini. Nives i Leo su se povukli sa strane.

U tišini su čekali da dođe ponoć. Na nebuh nije bilo ni oblačka, Mjesec je sjajio svom snagom i bio potpuno okru-gao. Šef je gledao na svoj sat, i kad su se na njemu pojavile četiri nule, kleknuo je kraj Franka i ulovio ga, ovaj put, za desnu ruku. Pažljivo, da ga ne probudi, utrljaо mu je korijen biljke baš za ovu namjenu na sitni ožiljak koji je Nives napravila prije deset godina.

„Tako“, rekao je Šef, „Sad samo možemo čekati i nadati se da će sve is-pasti dobro.“

Mjesec je zasjao dvostruko jačim sjajem i Franko je otvorio oči.

Svi su šutjeli i stajali kao kipovi, čekajući što će se sljedeće dogoditi. Franko se nervozno ogledao oko sebe.

„Gdje sam?“, pitao je, nikoga određeno.

„U Mrtečinu, u pećini“, odgovo-rio mu je Šef. „Sad si štrigun, jedan

od nas.“

„Štrigun?“, zbumjeno je rekao Franko. „Nikad!“, dodao je i pokušao pobjeći kao i zadnji put, ali ovaj put su bili spremni na to.

„Nikamo ti ne ideš“, rekao je Rade i uhvatio Franka prije nego što je stigao pobjeći.

„Pusti me!“, vikao je Franko.

„Smiri se“, rekao je Šef.

„Neću!“, vikao je i dalje Franko.

„Pusti ga“, rekao je Šef. „Možeš bježati koliko hoćeš Franko, ali to ti više neće pomoći. Jedan si od nas i morat ćeš to prihvatići, prije ili kasnije.“

„Sad trebaš otpjevati zakletvu“, rekao je Šef Franku.

„Mi ćemo pomoći“, rekli su Oskar i Daglas i uzeli gitare, a Franko je, vidjevši da od bijega neće biti ništa, uz njihovu pomoć, počeo pjevati.

Vraga

Jedna zvijezda zvijezde broji

Druga zvijezda otrov kroji

Vraga

Vraga

Jedna zvijezda zvijezde broji

Druga zvijezda otrov kroji

Vraga

Vraga!

„Odlično“, rekao je Šef. „Sastanak završen.“

Šef je kao i obično, otišao prvi, a za njim i stariji. Mladi štriguni i štrige su se ostali zabavljati do jutra. Rade je

još uvijek držao Franka, a prišli su im Nives, Oskar i Daglas.

„Ne brini“, rekla je Nives Franku, „Nećemo ti ništa. Sad si jedan od nas.“

„Ja nisam štrigun“, odlučno je rekao Franko.

„Ne?“, rekao je Daglas. „Pogledaj si ruku.“

Franko je spustio pogled i video sitan ožiljak na desnoj ruci. Vidio ga je i do tada, pa imao ga je otkad zna za sebe. Ono što se razlikovalo, bio je sjaj.

„Ožiljak ti sjaji. Pogledaj, i meni“, rekao je Rade i pokazao svoju lijevu ruku.

„Opusti se“, rekla je sa smješkom Nives.

Oskar i Daglas su se, kao i uvijek, pobrinuli za zabavu, a Franko je poslušao Nivesin savjet. Upoznao je ostatak društva i dobro se zabavio idućih dva sata. Nitko od njih nije primjetio opasnost njegove brze prilagodbe. Nije on poslušao Nivesin savjet o opuštanju samo tako, on je brzo mislio: što ih bolje ih upozna, lakše će se oduprijeti njihovom utjecaju. A i štrigunske moći mogu biti baš fora ako ih koristiš za dobru stvar. Franko se od srca nasmijao njihovoj gluposti.

„Idem“, rekao je Franko Leu i Nives. „Vidimo se na sljedećem sastanku.“ Veselo im je mahnuo i otišao kući.

Da vidimo što mogu, pomislio je Franko. Znao je da štrigunske moći dje luju samo noću, zato je i otišao ranije s

partyja. Dosta je toga već tu noć naučio, pitao je štrige i štrigune da mu pokažu neke stvari. A sad je sve to mogao u miru isprobati.

Otišao je u Iciju sobu i pretvorio se u leptira. Magično je natjerao bijelu plahtu s kreveta da živahno leprša oko njega. Šuškanje je probudilo Icu koji je skoro počeo vikati i trčati. Franko je znao da će probuditi roditelje ako nastavi, pa se vratio u svoj normalni ljudski oblik i zatim bacio plahtu na krevet.

„Ma jesu ti poludio?!“, ljuto je rekao Ico.

„Ma daj, pa samo se zezam.“

„Vidjet ćeš ti tko se zeza!“, odgovorio je Ico i bacio se na Franka.

Suzi se vratila kući zadihana, potpuno iznenadena. Znači, Frankove priče su istinite! Ali ne samo to, nego je i on sam štrigun! Vratila se u krevet, još manje sposobna zaspati nego prije svoje male noćne šetnje.

Probudila se tek oko podne, kad ju je zvala nana. Sinoćnji događaji odmah su joj navrli u glavu. Pojela je nešto malo doručka i otrčala sve ispričati Ale-ni, Samiru i Lindi.

„...i tako je on plašio Icu, ali bio je leptir, pokriven plahtom.“

„Haha, dobra priča, Suzi!“, nasmi-jala se Linda.

„Ma nije priča, Linda! Vidjela sam“, uvjeravala ih je i dalje Suzi.

„Suzi, svašta ti sanjaš!“, rekao je Samir.

„Pusti je, vidiš da ni sama više ne zna što je stvarno, a što san“, ubacila se Alena.

Suzi ih nije mogla uvjeriti, ali nakon cijelog tog razgovora s njima više ni sama nije bila sigurna je li to stvarno vidjela ili je samo umislila.

Dani su prolazili, a Franko se sve više družio sa svojim novim društvom. U početku im se opirao, ali polako su ga uvlačili u svoj krug. Počela mu se svidati magija, pa i neke gluposti koje su svi zajedno radili zadnje vrijeme. Sitne gluposti, pa i one malo krupnije. Dane je provodio sa starim društvom, a noći sa štrigama i štrigunima. Spavao je kad je stigao što se lijepo vidjelo po tamnim ljubičastim podočnjacima.

„Franko, buđenje!“, viknula je Linda jednog dana na moru.

„A?! Molim?! Što je bilo?! Došao je Šef?! Što sad treba?!“, javio se Fran-ko, još napola spavajući.

„Kakav Šef? O čemu on?“, rekla je Alena.

„Ma pusti ga“, rekao je Ico. „Zadnje vrijeme stalno sanja svašta, a onda se probudi i misli da je sa štrigama.“

Franko se razbudio, shvatio što je rekao i ispričao još jednu od svojih priča, samo da ga ne ispituju previše o stvarnim događajima koje nije mogao podijeliti s njima. Suzi je samo sjedila sa strane i odsutno gledala u more. Znala je zašto Franko ima podočnjake i zašto se čudno ponaša, ali kako nekome objasniti?

Na povratku s mora, kad su ostali samo Alena, Samir, Linda i ona, Suzi ih je pozvala kod sebe da im predloži nešto. Skovala je odličan plan. Možda ih ne može riječima uvjeriti da je Franko postao štrigun, ali može im pokazati. Dogovorili su se da će ona motriti navečer sa prozora, a onda će dozvati njih i svi zajedno će slijediti Franka kad opet bude išao u Mrtečin. Tako je i bilo.

Nakon još jedne uobičajene večeri, ekipa se razišla i uskoro su svi otišli na spavanje. Suzi je otišla u svoju sobu i sklonila se iza zavjese na prozoru, ali tako da ima dobar pogled na ulicu i da nitko s ulice ne može vidjeti nju. Na trenutak se pobjojala da Franko možda baš te večeri neće izaći van, ali brzo je tu misao izbacila iz glave. Iako je bilo večeri kad se nije nalazio sa štrigama, to je bilo rijetko, a što je vrijeme dalje prolazilo, to rijetko pretvaralo se u go-tovo nikad.

U jedanaest i trideset, Franko se iskrao van kroz prozor. Suzi je poslala poruku Aleni na mobitel i tiho se odšutljala van iz kuće. Alena, Samir i Linda već su bili vani skriveni i spremni za špjijunažu.

Franko je krenuo putem za Mrtečin, a oni su ga slijedili. Trudili su se biti što tiši i držali su se na dovoljnoj udaljenosti, tako da oni njega vide i da izbjegnu da ih on čuje. Nije bilo lako, ali uspjeli su. Kad su došli do pećine, imali su što vidjeti.

„Vidi! Oskar i Daglas su tu! Kao

sviraju u Štrigolovcima, a oni ne samo da ne love štrige nego su i sami pravi pravcati štriguni!“, u nevjericu je prošaptala Linda dok su svi četvero čučali nagurani iza povećeg lovora.

„I Leo je tu! I Miro!“, šaptao je Samir.

„Štrige stvarno postoje...“, rekla je šokirano Alena.

„Rekla sam vam!“, ponosno je rekla Suzi.

Zašutjeli su i gledali što će se dalje događati.

„Idemo“, rekao je Leo i ustao s poda. „Dosadno mi je ovdje samo sjediti i ne raditi ništa. Već dugo i predugo nismo napravili ništa onako baš značajno.“

„Ima pravo“, javio se Daglas. „Ulijenili smo se.“

„I što predlažete?“, pitao je Oskar sa zločestim osmehom.

„Ja predlažem još malo izležavanja“, rekao je Miro koji je dotad samo mirno sjedio sa strane.

„Ti bi se uvijek samo izležavao i nikad, baš nikad ne bi ništa radio“, rekao je Daglas i prevrnuo očima.

„Slušaj Miro“, ubacila se Nives. „Ti si opaki zločesti štrigun. Ne običan čovjek. I daj se već jednom počni i poнаšati kao jedan opaki i zločesti štrigun. Može?“

„Ma jednom. Ne da mi se baš sad...“, počeo se izmotavati Miro.

„Idemo“, rekao je Oskar i onda se pojavio Vlatko i zajedno s Leom zgra-

bio Mira i odvukao ga u noć.

„Nikad od njega ništa“, rekla je Nives.

„Ne znam zašto se uopće više itko trudi oko njega. Zašto ga jednostavno ne pustimo na miru?“, javila se još jedna štriga koja je upravo izašla iz pećine.

„Kako ga pustiti na miru?! Pa Šef će nam svima ispitati krv na slamku ako se apsolutno svi ne pokrenemo, Iva.“

„Dosta priče“, rekla je Nives. „Iva, Vjeka, nadite si nekog posla. Franko, ti i ja idemo malo do Tina i Joška.“

„Može“, odgovorio je Franko, veselo se keseći.

„Tino i Joško?!“, šapnula je Alena.
„Pa neće valjda...“

„Hoće“, prekinula ju je Suzi.
„Franko u početku nije bio pod njihovim utjecajem, ali vidiš da ga polako uvlače u sve to. Idemo za njima. Zapamtite, što god oni radili, pustite ih na miru. Ne želimo da se okome na nas.“

„Ti odi do Tina, a ja ču do Joška“, rekla je Nives kad su došli u blizinu njihovih kuća, a zatim su se razdvojili. Uopće nisu primjetili da imaju pratioce koji su se također razdvojili. Suzi i Alena su otišle za Frankom, a Samir i Linda za Nives.

Franko je ušao u sobu gdje je Tino spavao i počeo mu šaptati i šakljati ga po uhu jer je to pridonosilo magiji koju je izvodio. Alena se sakrila kod prozora koji je, sva sreća, bio otvoren, pa je mo-

gla sve dobro čuti.

„Tino. Sutra, čim se probudiš, lije-po ustani i nađi žabu. Igraj se s njom, a kad vidiš da ide nana, ti je baci u gusternu. Tako napravi i nikako drukčije“, rekao je Franko, a onda je otišao u sobu preko puta. Alena se prebacila na drugi prozor.

„Nana Gašpica“, rekao je Franko nani škakljući je po uhu. „Sutra, u vrijeme kad se Tino bude igrao sa žabom, izadi van, u dvor.“

Kad je završio s poslom, Franko je izšao iz kuće van, u obliku malog noćnog leptira i odletio u Mrtečin zajedno s još jednim leptirićem, po imenu Nives.

„Jeste uspjeli što vidjeti?“, pitala je Alena Samira i Lindu kad su se uvjerili da je zrak čist i da se više ne moraju skrivati.

„Ništa“, odgovorio je Samir.

„Nismo se usudili približiti dovoljno da čujemo, a i ona je bila jako tiha“, dodala je Linda.

„Mi smo čuli“, rekla je Suzi i ispričala im što se događalo kod Tina.

Franko je ostao na uobičajenom provodu nakon sastanaka, a onda je, ranom zorom, otišao doma i bacio se na krevet. Zaspao je prije nego što mu je glava dotakla jastuk. Bilo bi baš super da može spavati cijeli dan.

Probudio ga je Tinov plač. Brzo je ustao i provirio kroz prozor. Vidio je nanu Gašpicu kako drži prodike, prekrivenih ruku, i Tina koji je šmrcao jer je

dobio batine od tate. Franko se zločesto zasmijuljio i maknuo s prozora.

Za to vrijeme vani, na putu...

Vani, na zidiću, sjedili su Samir, Alena, Suzi i Linda.

„Što ćemo s Frankom?“, pitala je Suzi.

„A što možemo?“, odgovorio je Samir. „On je štrigun, ponaša se kao štrigun.“

„A ja sam mislila da on izmišlja priče“, rekla je Linda.

„Mi se družimo sa štrigunom“, rekla je Alena. „Ne možemo ništa poduzeti oko toga, ne možemo nikome reći, pa ni Franku.“

Nitko od njih nije bio od volje ni za što, pa su jednostavno otisli kući.

Mjesec dana kasnije...

Franko je bio štrigun već oko mjesec dana i sasvim se dobro snalazio s magijom i nespavanjem. Vruće ljeto se nastavilo, bio je kraj sedmog mjeseca i štrige pune posla sad kad je na otoku više ljudi. Sastanci su se održavali barem dva puta tjedno. Franko je uživao u svoja dva života, danjem i noćnom.

„Što ćemo večeras?“, pitala je jedne večeri Vjeka.

„Možemo...“, počeo je Miro, ali Vjeka ga je prekinula: „Ne, ne. Ti šuti. Svi znamo što ćemo raditi ako se posluša tvoj savjet. A sad, ima li tko kakvu dobru ideju?“

„Ja ču se složiti s Mirom ovaj put,

sestro“, rekla je Iva.

„Mogli bismo se svi malo pozabaviti s krovovima“, predložio je Leo, na što su se svi nasmijali, a to je značilo da se slažu.

„Idemo prvo do Lokve, skupiti žabice!“, rekao je Vlatko.

Skakali su po krovovima kuća i bacali žabice unutra kroz prozore ili dimnjake. Priuštili su ljudima jedno „krasno“ jutro.

Jedne večeri, Leo je poveo Fran-ka da zajedno obave poseban zadatak. Obišli su nekoliko kuća i šaptali društvu s kojim se inače druže. Sutradan popodne su otisli zajedno s drugim dečkima provesti taj prošaptani zadatak.

Ukrali su iz kuće uvijače za kosu i skupili se kod Lokve. Leo je izvukao nekoliko svijeća koje su zapalili. Ostali su ulovili nekoliko guštera koje su stavlili u uvijače i pekli ih na svijećama. Franko se malo, sasvim malo, zgrozio nad ovim štrigunskim poslom koji su on i Leo zakuhali.

„Tata, Ico i ja idemo u grad večeras. Ostat ćeš ovdje i paziti na Boženu, može?“, rekla je mama Franku ujutro, prije nego je odjurio s ostalim klincima iz ulice.

„Dobro“, odgovorio je Franko i zbrisao.

Navečer se vratio doma ranije kako bi mogao biti sa sestrom. Ispričao joj je priču za laku noć, a onda ju je poslao na

spavanje. Oskar i Daglas su organizirali još jedan štrigunski party tu večer, ali morao je ostati doma čuvati Boženu. Neko vrijeme je bezveze vrtio programe na televiziji, a onda je i on otišao spavati.

Probudila ga je nečija vika usred noći, i to iz blizine. Nekoliko sekundi je samo ležao i osluškivao, a onda... Božena!

Bio je na nogama brže nego ikad i uletio je u Boženinu sobu. Tamo je zatekao noćne leptiriće kako plaše Boženu, potežu je za kosu i šaklju po licu. Ona se nikako nije mogla probuditi, pa je postala nervozna i rasplakala se.

„Što radite tu?! Bježite!“, viknuo je. „Na! Evo vam!“, viknuo je i pokazao im roge, a leptirići su se razbježali.

„Dobro je, sve je dobro“, umirivao je malu Boženu koja se polako smirivala i tonula u san. Kad je video da je zaspala, Franko se pretvorio u leptira i odletio kroz prozor, pa ravno u Mrtečin.

Pred pećinom je ponovno poprišio svoj ljudski oblik.

„Gle tko nam je stigao!“, povikao je Daglas, ne ispuštajući gitaru iz ruku.

„Čija je to bila ideja?!” proderao se Franko ljutito.

„Hej, što se ljutiš...“, počeo je Daglas, ne shvaćajući čime ga je to on uspio tako isprovocirati. A tek je stigao!

„Pitao sam, čija je to bila ideja?!” ponovno je viknuo Franko kad nije dobio odgovor na postavljeno pitanje, gledajući štrige koje su mu prestrašile sestruru.

„Moja“, mirno je rekao Leo izlazeći iz pećine.

„Tvoja?“, tiho, ali bijesno je pitao Franko, a Oskar i Daglas su utihnuli i odložili gitare na pod.

„Moja“, hladno je odgovorio Leo bez imalo grižnje savijesti.

Nakoliko trenutaka su samo stajali ispred pećine odmjeravajući se pogledima, a onda se Franko bacio na Lea. Nastao je potpuni kaos.

Franko i Leo su se tukli, čupali i grebli bez milosti, a ostatak ekipe se podijelio u dva dijela i potezali su obojicu u suprotnim smjerovima. Kad su ih napokon uspjeli razdvojiti, među njima su i dalje sijevale munje i gromovi.

„Platit ćeš mi za ovo“, rekao je Franko Leu, pretvorio se u leptira i odletio.

„Dobro, koji je vrag tebi Leo?“, ljuto ga je pitala Nives.

„Što?! Pa samo sam obavljao svoj posao, kao i svaki normalan štrigun“, branio se Leo.

„Da! Ali to nisi trebao tako napraviti. Pa gdje je tebi pamet? Tek se navikava na sve ovo, Šef je rekao da bi moglo biti problema i ti sad napraviš ovo.“, bijesnila je Nives.

„Ma molim te! Ti si posljednja ovdje koja bi trebala nešto reći. Da nije bilo tebe, Franko bi bio sasvim normalan štrigun i nikakvih problema ne bi ni bilo“, bijesno je rekao Leo. „Nitko od vas nema me pravo okrivljavati za obavljanje mog posla“, dodao je, pretvorio se u crnog mačka i odšetao.

Nives je ostala stajati bez riječi, a drugi su polako odlazili jer im je večer

upravo prisjela.

„Bez brige, sredit će se to nekako.“, rekao je Oskar Nives, pokušavajući zvučati utješno.

Nives je sjela na pod i ostala sama sa svojim mračnim mislima. Nije se mogla složiti s Leom da je ono što je napravio bilo u redu. Bez obzira na to koliko svi oni bili opaki, ne možeš samo tako napakostiti drugome štrigunu. Ali s druge strane, Leo je ipak bio u pravu što se tiče njezinog udjela u cijelom problemu.

Franko je otišao na plažu, sam, i legao u hlad ispod jednog bora. Sve mu se zgodilo. I štrige i štriguni i magija. Smisljao je svoju strategiju protiv štriga i štriguna. Ništa mu nije padalo napamet, sve dok nije ugledao praznu, napola razrušenu kuću na povratku doma. Ušao je unutra i, kao grom iz vedra neba, pogodila ga je ideja. Osnovat će Agenciju za crnu magiju i štrigolov, pomislio je sa smješkom.

Istog dana, navečer, kad je njegova magija počela raditi, odšuljao se iz kuće. Otišao je do ruševine i počeo je popravljati. Naravno, nije mogao izgraditi stvarne zidove i prozore, ali mogao je nešto bolje od toga. Mogao je napraviti nevidljive zidove i prozore pomoću magije. Uživljeno je provodio svoj plan u djelo, kad je začuo kucanje iza sebe, kucanje po upravo postavljenim nevidljivim vratima. Prepao se, jer da je to bio netko od ljudi bez problema bi mogao ući unutra. To je prepreka samo za one

koji znaju za postojanje magije. Kako god bilo, morao se okrenuti i suočiti s tom osobom.

Unutra je ušla starica Kika, obučena u haljinu šarenih živilih boja i nježno rozi džemper, vrlo neobičnu kombinaciju za nekoga njenih godina, ali takva je bila Kika.

„Mali Franko, čudnim se poslovima baviš.“

Uzela mu je lijevu ruku: „Hm, ne-maš znak.“

„Imam, na desnoj. Zar ste i vi isto...?“

„Nisam, nisam, mali moj. Ali ja ti svašta znam i svašta vidim. Ljudi misle da je Kika luda, ali ne znaju oni. Kažem ti, svašta ti ja znam. Hm, na desnoj ruci. Ti mali moj imaš mogućnost izbora.“

Franko je otvorio usta da je nešto pita, ali Kika je odmahnula rukom i otišla tiho kao što je i došla.

Tek što je otišla, opet se začulo kučanje i na vratima se pojavio Miro.

„Što ti radiš ovdje?“, grubo je upitao Franko.

„Hej. Nema potrebe za takvim to-nom“, rekao je Miro. „Došao sam po-moći.“

„Zašto bi ti meni pomogao?“, sumnjičavo ga je pitao Franko.

„Zato jer i ja imam istih problema kao i ti“, odgovorio je Miro i pokazao svoje ruke. Njemu su pak ožiljci bili na obje ruke. „I ti i ja smo štriguni s greš-kom“, nasmijao se Miro.

„Onda je upravo otvorena Agenci-

ja za crnu magiju i štrigolov“, svečano je objavio Franko i postavio znak na vrata, tako da upozori na svoje namjere sve one koji ga mogu vidjeti, to jest štrige i štrigune.

Sutradan nije bilo horor priče za ekipu ni priče za laku noć za Boženu. Franko je cijeli dan bio zaokupljen svojim mislima i planovima za rad Agencije. Jedini plan koji je do tada uspio smisliti bio je pomaganje ljudima i sprječavanje štriga i štriguna u svim njihovim vragolijama. Svi su zaključili da se čudno ponaša, ali Suzi, Samir, Alena i Linda su ga promatrali posebno pozorno.

„Mislim da bismo ga trebali pitati što mu je“, predložila je Suzi.

„Ne, pustit ćemo ga još malo da vidimo kako će se dalje ponašati. Jesi li vidjela da izlazi iz kuće posljednjih dana?“, pitala je Linda.

„Da. Ali ne u Mrtečin, nego u drugom smjeru“, odgovorila je Suzi.

„Ššš“, šapnula je Alena. „Čut će vas.“

Franko i Miro nalazili su se u Agenciji svaku drugu večer.

„Ovo mi jednostavno ne ide u glavu“, rekao je jedne večeri Miro dok su sjedili u Agenciji i raspravljadi o planovima. „Ti i ja smo samo tako otišli, a nitko od njih još ništa nije poduzeo.“

„Ne može ovo proći samo tako. Sigurno su već sve rekli Šefu i sad svi zajedno smišljaju što će napraviti. Miro,

jesi li vidio što neobično jučer dok si obilazio mjesto?“

„Ne“, odgovori Miro. „Samo uobičajeno. Tu i tamo neka štriga ili štrigun koji se glupiraju. Ti?“

„Isto tako. Najbolje će biti da sad odletimo još jedan krug“, rekao je Franko, pretvorio se u leptira i izletio iz Agencije.

Miro je kimnuo i odletio za Fran-kom.

Zajedno su obilazili mjesto u potrazi za mogućim štrigunskim vragolijama. Nisu sreli nikoga od štrigunske ekipe, ali su makli nekoliko stakalaca u jednom od maslinika koji je bio predviđen za paljenje pomoću sunca. Franko se sjetio i postaviti zaštitu za Boženu.

Franko se potpuno posvetio radu Agencije. Više se nije tako često nalazio sa starim društvom kao prije. On i Miro su gotovo svake večeri obilazili mjesto. Spašavali su štrigunske žrtve i pomagali ljudima kako god su mogli. Znali su da će to vjerojatno skupo platiti, ali neka.

„Što misliš, kad će krenuti u napad?“, pitao je jedne večeri Miro dok su ležali na podu u Agenciji i promatrali zvjezdano nebo.

„Ne znam“, odgovori Franko. „Ali jednom hoće, to je sigurno. Nego, pogledaj onu točku tamо?“

„Gdje?“, upita Miro.

„Tamo. Vidiš?“, kaže Franko i pokazuje prstom na bijelu točku na nebnu.

„Sad vidim“, rekao je Miro. „Što

bi to moglo biti? Čudno je.“

„Nemam pojma. Svjetlje je od zvijezda. Tko bi znao? Možda vanzemaljci!“, rekao je Franko i obojica su nastavila ležati na podu, u tišini.

Idućih nekoliko dana nisu bili u Agenciji. Franko je rekao da se želi malo odvojiti od svega toga, barem na nekoliko dana, a Miro se drage volje složio. Našli su se tek krajem tjedna. Obišli su mjesto, potjerali Ivu i Vjeku od jedne djevojčice koju bi inače snašla ista sudbina kao i prije Boženu. Zatim su se vratili u Agenciju i malo besposličarili. Franko je gledao nešto na mobitelu, a Miro je legao na pod i čitao Alana Forda.

„Što je smiješno?“, upitao je Franko ne podižući pogled s mobitela, a Miro se i dalje smijao nečemu što je pročitao u stripu.

„Neću ti pričati, grupa TNT je opet u akciji. Dat će ti poslige, brzo se čita... Gledaj ono!“, odjednom je uzviknuo Miro. Slučajno je pogledao u zvjezdano nebo kad je spustio strip. Sad je i Franko ostavio mobitel.

„Što?“, pitao je zbumjeno, a onda je on ugledao isto što i Miro. Legao je na pod i nastavio proučavati objekt. „Nije li to ono što smo vidjeli zadnji put?“

„Mislim da je“, rekao je Miro. „Ali sad je puno veće. Možda je komet.“

„Ne bih rekao“, rekao je Franko. „Nisu li ono nekakva svjetla. Vidiš da nekako svjetluca, ali ujednačeno, ne kao zvijezde ili kometi.“

„Vidim“, kaže Miro. „NLO?“

„Moguće“, odgovori Franko.
„Možda ne ide ovamo. Vanzemaljci ne moraju nužno biti loši onako kako ih prikazuju u filmovima. Ja mislim da bi bilo fantastično sresti ih!“

„Prestanite, vas dvojica“, grubo je rekao Leo Oskaru i Daglasu koji su pjevali od veselja nakon podmetanja stonoge u šalicu mlijeka u jednoj kući. Kako je samo taj mali vrissnuo kad je ispljunuo stonogu!

„Ma daj, Leo, ne budi tako dosadan!“, odgovorio mu je Oskar i produžio u pećinu pjevajući.

„Šef samo što nije stigao. A on ne podnosi vašu galamu.“

„Šef, Šef, Šef, Šef“, rugao se Duglas imitirajući Lea, „Stvarno znaš biti pravi davež, Leo. Daj se malo opusti!“

„Dosta. Prestanite svi“, rekla je Vjeka koja je sjedila s Ivom i Nives na ulazu u pećinu. „Otkad Miro i Franko ne dolaze, svi se samo prepiremo. Tko je za što kriv i tko nije. Dosta. Trebamo čuti što će reći Šef i stariji sad kad stignu.“

Kao da su čuli njene riječi, počeli su se pojavljivati stariji štriguni i štrige, a došao je i Šef.

„Slušajte me dobro“, rekao je Šef. „Miro i Franko ne dolaze. To ne može tako. Više ne znam ni što su oni. Ljudi nisu, ali nisu ni pravi štriguni. Ne mogu ponovno biti obični ljudi, ali ih zato moramo vratiti na našu stranu. Kao što svi vidite, samo nam rade probleme. Trebali ste vidjeti što su prošli tjeđan napravili! Postavio sam konop na visinu od dva-

desetak centimetara iznad poda, tako da netko padne kad izađe iz kuće, a oni su lijepo digli taj konop na visinu od metra i pol. I što je bilo ujutro? Žena je izašla iz kuće, čudila se što joj je netko tako lijepo namjestio konop i objesila opranu robu na njega da se suši! Kako krasno! Slučajna pomoć! I sad to moram dvostruko nadoknaditi!“

„I koji je plan?“, pitao je Leo.

„Plan“, gotovo veselo je rekao Šef. „Plan je da se ti ispričaš Franku za ono što si napravio. Dugo smo mozgali i to se pokazalo kao jedino rješenje. Mislim da to spada u onu kategoriju djela za koju moraš nešto vratiti dvostrukom, ali tebi to ionako nije problem. A sad...“

„Neću!“, proderao se Leo, a Šef je zašutio. „Neću se ispričavati za ono što sam u pravu i što je moj posao! Nije uopće važno je li ona njegova sestra ili ne“, dodao je nešto smirenije jer je, kao i svi okupljeni, shvatio da ga Šef gleda pogledom koji kaže da je vrag odnio šalu.

„Dosta“, prosiktao je Šef i laganim korakom krenuo prema Leu. „Ni meni se neke stvari ne svidaju, kao na primjer, objašnjavati nešto pet puta nekim pojedincima, ali to je potrebno, pa to i radim. Tako i ti. To ti se ne svida, ali sad nam to treba, pa ćeš to i napraviti.“

„Da, Šefe“, odgovorio je Leo pognute glave.

„Treba ga snimiti dok to bude izvodo“, prišapnuo je Oskar Daglasu ni ne trudeći se biti tih da ga nitko ne bi čuo, a nekoliko štriga se nasmijalo.

„Tišina vas dvojica! Niste mi ni vi baš neki ponos zadnje vrijeme! Ništa ne radite, samo galamite cijele dane i noći!“

„Ma nije istina Šefe“, pobunio se Oskar.

„Već danima pišemo novu pjesmu. Skoro pa smo neprimjetni“, podržao ga je Daglas.

„Da vas nisam čuo!“, rekao je Šef, a oni su napravili kretnju kao da zaključavaju usta i bacaju ključić u grmlje iza sebe. Nekoliko štriga i štriguna se opet nasmijalo, a Šef se samo pravio da to nije video i nastavio je sa svojim govorom.

„Osim Franka i Mira, postoji još nešto što me zabrinjava. Ne znam je li tko od vas to primjetio, ali na nebuh se pojavilo nešto čudno. Mislio sam da je komet ili tako nešto, ali kako dani prolaze, sve nam je bliže i sve više sliči na NLO. Ne treba se još uzbudjavati oko toga, ali tek tako da znate. To bi bilo to. Provjerite svi mailove, poslao sam vam neke zadatke koje treba obaviti. Leo, potražio sam Franka i Mira i video ih u ruševini, pa bi bilo najbolje da svoj zadatak riješiš odmah sada. Sastanak završen.“

Leo je ustao. Čuo je Šefa i to je bio ton koji nije ostavljao mjesto za raspravu. Kad je Šef otišao, Oskar i Daglas su došli do Lea.

„Idemo mi s tobom“, rekao je Oskar.

„Idem i ja“, rekla je Nives cereći se. „Bolje da nas je više. Za moralnu podršku! Hehe!“

Leo ih nije mogao spriječiti u njihovu

vom naumu, a morao je obaviti zadatak. Pretvorio se u leptira i odletio prema ruševini, to jest, sada Agenciji. Tri leptirića poletjela su za njim punom brzinom.

Suzi opet nije mogla mirno spavati. Stalno je viđala Franka kako izlazi iz kuće kasno navečer, ali i dalje u drugom smjeru, a ne u Mrtečin. Nije se mogla ne pitati kamo on to ide. A i ponaša se sve čudnije. Osim onih nekoliko dana prošli tjedan, sve se manje druži s njima...

Naglo se uspravila iz ležećeg položaja i dohvatala mobitel. Pronašla je Alenin broj i nazvala.

„Molim?“, javio se pospani glas sa druge strane slušalice.

„Ej. Suzi je.“

„Znam. Piše.“

„Ok, mislila sam da ti je možda promaklo. Nema veze“, govorila je brzo Suzi, „Jesi primjetila da je Franko sve čudniji?“

„Jesam. Suzi, zoveš me usred noći da mi to kažeš?“

„Ne. Zovem te usred noći da probudiš Samira i Lindu i da idemo pogledati. Mislim da se nešto događa. Znaš kako sam ga ponekad znala vidjeti s drugim štrigama i štrigunima? E pa sada je sam. Stalno nekud odlazi, i to ne u Mrtečin. Više se skoro ni ne druži s nama. Uglavnom, mislim da bi bilo dobro pogledati.“

„Misliš da je pametno zabadati nos u štrigunska posla?“, zabrinuto je pitala Alena.

„Ne. Ali Franko nam je prijatelj i imam osjećaj da se našem prijatelju nešto loše događa i da bi trebali vidjeti o čemu se radi. „, odlučno je rekla Suzi.

„Ok. Probudit će Samira i Lindu. Vidimo se vani za tri minute.“

Suzi je obula japanke i izletjela iz kuće. Kad su se svi četvero našli na ulici, zbumjeno su zastali.

„Suzi, rekla si da je Franko otišao u onom smjeru“, rekao je Samir. „Ali on je zapravo mogao krenuti tuda i otići bilo gdje i mi uopće ne znamo gdje bi on mogao biti.“

„Ja... Nisam na to mislila“, priznala je Suzi, a onda je ugledala četiri neoobična leptirića.

„Brzo, iza zidića!“, šapnula je Suzi i svi su brzo skočili. Znali su da to nije rekla samo tako, pa su je poslušali bez ikakvog objašnjenja.

„Vidite li one leptiriće tamo?“, upita Suzi i prstom pokaže na četiri leptirića, neobično brza i posložena u ravan red, kao da ih je netko nanizao po nevidljivoj špagi. „To nisu životinje“, rekla je samouvjereni.

„I ja tako mislim“, rekla je Alena.

Pogledom su pratili leptiriće, pazeci da ih slučajno ne bi izgubili iz vida. Kad su vidjeli kuda su leptirići skrenuli i kad više nisu bili na vidiku, krenuli su istim putem. Ukratko su stigli na određiste, u dvorište stare razrušene kuće.

„Pa što svi oni rade ovdje?“, pitala je Suzi nikoga posebno kad su se četiri leptirića pretvorila u Lea, Nives, Oskara

i Daglasa i pokucala u prazno. „Mislila sam da im je okupljalište u Mrtečinu!“

Čim se pretvorio u štriguna, Leo je pokucao na magična vrata, ne gledajući iza sebe. Znao je da su Nives, Oskar i Daglas iza njega. Bolje da to što prije obavi i riješi se te sramote. Naravno, nije bilo sumnje da će ga Oskar i Daglas još dugo podsjećati na ovaj događaj.

Leo je zamahnuo rukom i vrata su se otvorila. Ušao je unutra zajedno s ostalima iza sebe i čekao da se Franko okrene.

„Što ti tražiš ovdje?“, ljuto je upitao Franko Lea, ne obazirući se na društvo iza njega.

„Došao sam se ispričati.“

„Ti? Ispričati se? Ajde reci, tko te natjerao na ovo?“

„Nitko“, odgovorio je Leo mirno. „Ono nije bilo u redu od mene i žao mi je, svima nama, da ste ti i Miro otišli. Želimo da se vratite.“

„Aha. O tome se radi. Pa, hvala, ali ne treba nam to. Dobro nam je i ovako.“

„Ma daj, Franko. Ne ispričavam se svakome i ne ispričavam se često, ne moj da ovo sad padne u vodu.“

„Gubi se odavde“, oštro je rekao Franko.

„Ne“, odgovorio je Leo. A što je drugo mogao? Osjećao se kao totalni krenet, ali ako ne posluša Šefu, loše mu se piše.

„Gubi. Se. Odavde!“, zaderao se Franko.

„Neću!“, krenuo je i Leo tim tonom. Već je ionako bio na rubu živaca.

Franko je skočio na Lea. Scena iz Mrtečina se ponovila. Grebli su se i tukli. Franko je Lea bacio u razrušeni zid i hrpica kamenja s vrha opasno se srušila dva centimetra dalje od Leove glave. Franku je curila krv iz nosa. Zaletio se ponovno u Lea, ali ovaj put ga je Leo uspio odbaciti tako da je letio dva metra i uz glasan udarac koji je prijetio urušavanjem, tresnuo na zemlju.

„Šefe, dodite brzo, imamo problem. I dovedite koga god možete“, govorila je Nives na mobitel.

„Hej! Pa Franko se tuče s onim štrigunom!“, uzviknula je Suzi. Oskar i Daglas su shvatili da postaje ozbiljno i pokušavali su, bezuspješno, razdvojiti Franka i Lea.

„Što je ovo?!“, čuli su nekoga otraga. Samir se okrenuo. „Što ćete vi tu?!“, viknuo je.

„Vidjeli smo vas i Franka kako idete ovamo, pa smo krenuli za vama.“, rekao je Ico dok su se on i Joško pridruživali sve većoj grupici.

„A zašto ste uopće budni?“, pitao je Samir.

„A zašto ste vi?“, drsko je odgovorio Ico. „I što je sve ovo?“

Suzi im je ukratko objasnila cijelu priču.

„Štrige i štriguni kažeš?“, upitao je Joško zbumjeno.

„Pusti me!“, viknuo je Leo dok ga je Franko čupao za kosu, ali Franko se nije dao.

„Au!“, viknuo je Franko kad ga je Leo tresnuo ravno u nos.

„Prekinite!“, vikao je na njih Oskar. „Umjesto da štetu radite nekome drugome, vi se tučete međusobno!“

„On je prvi počeo!“, urlao je Franko.

„Ispričao sam se! Pusti me!“, vikao je Leo.

„Dosta!“, javio se Daglas.

„Dosta“, rekao je tihi, ali opasan glas iza njih. Leo je gurnuo Franka, ali Daglas ga je ulovio.

„Prekinite, odmah!“, rekao je ljuto Šef. „Koja ste vi sramota za štrigunski svijet!“

„Meni više ne zapovijedate! Ja više nisam glupi štrigun kao svi vi!“, vikao je Franko na Šefu.

„Tko je glupi štrigun?“, povikali su Oskar i Daglas i zajedno s Leom krenuli na Mira i Franka.

„Hej!“, povikao je Ico. „To mi je brat!“ i onda su on i Joško istrčali iz skrovišta i bacili se na Oskara, Daglasa i Lea.

„Kako će oni sami protiv štriguna?“, zabrinuto je pitala prestrašena Suzi.

„Nikako!“, viknula je Linda, a zatim je cijela ekipa pojurila u pomoć.

„Ma što je sad ovo?!“, vikao je Šef pokušavši nadjačati galamu. Nives i i nekoliko štriga gledale su zbnjeno, a onda se su se napokon pokrenule.

Nastao je cijeli kovitac ruku i nogu. Šef je gledao zapanjen taj nevide-

ni okršaj, nikada se štrige i štriguni nisu tako izložili ljudima. Premetao je u glavi misli kako riješiti ovu nemilu situaciju, kad mu je neki ledeni dah presjekao misli. Okrenuo se i našao oči u oči s nekim čudnovatim zelenim bićem.

„A tko si ti?“, pitao je zbnjeno Šef.

„Au!“

„Dosta!“

„Prestani!“

„Pusti me!“

„Vanzemaaaljciiii!!!“, čuo se Lindin vrisak.

Zavladala je potpuna tišina. U trenu su svi stali, kao zaledeni. Svi su, raščupani, krvavi i izgredani, gledali čudnovato biće oko kojeg se sad okupila čitava mala vojska čudnovatih mršavih zelenih bića. Samo taj jedan trenutak je bio potreban da se svi saberu, a onda je nastala još veća ludnica nego prije.

„Aaaaaa!“, povikao je netko.

„Brže, sklanjajte se tko možeeeee!“

Svi su se počeli naguravati u Agenciju i gazili su jedni po drugima. Više nije bilo bitno tko je štriga, tko štrigun, tko ni jedno ni drugo, kao ni tko je kome brat i tko je na čijoj strani. Šef se popeo na obližnju murvu kad je shvatio da u Agenciju neće tako lako ući.

Svi su se nadglasavali. Neki su mučljali čarolije koje bi ih trebale zaštiti, neki su bacali uroke na vanzemaljce (iako ih niti jedan nije mogao pogoditi zbog Frankovog zida), neki su se samo zamr-

znuli od straha, a neke štrige su pokazivale roge. Franko nije htio ući u Agenciju. On je želio vidjeti vanzemaljce izbliza. Oči su mu bile širom otvorene od iznenađenja dok se polako proguravao kroz hrpetinu svih onih koji su bili unutra.

„Hej“, rekao je Franko vanzemaljcu.

„Hej“, ponovio je vanzemaljac piskutavim glasićem. „Mi smo donijeli Drekavca“, rekao je.

„Što ste donijeli?“, pitao je Franko.

„Drekavca. Mi smo istraživači. Ne možemo ga vratiti, ne bi ga njegovi prihvatali natrag, jer... ovaj... malo smo ga izmjenili. Tko ste vi?“

„Mi smo...“, počeo je Franko, ali se zapetljao jer nije bio siguran kako nazvati mješavinu štriga, štriguna i ljudi zajedno. „Pa... Ljudi“, rekao je na kraju.

„Pozdrav ljudi. Čuvajte Drekavca, mi moramo ići“, rekao je vanzemaljac i veselo mahnuo mršavom zelenom rukicom, a zatim se povukao natrag u leteći tanjur zajedno s ostalima.

Kad su vanzemaljci otišli, Franko se okrenuo prema još uvijek prestravljenoj grupici u Agenciji.

„Rekao sam vam da ne treba dizati toliku galamu“, rekao je s osmjehom.

„Tamo“, promucao je Leo prestravljenog gledajući i pokazujući prstom na nešto iza Franka.

„Što?“, pitao je Franko i okrenuo se. Dva žuta oka svjetlila su u mraku. „Aaaaaa!“, povikao je Franko i odjurio je u Agenciju. „Što je ovo?“

„Eto ti tvojih vanzemaljaca“, rekla je Vjeka. „I što sad?“

„Moramo nekako izaći van i vratiti se na Mrtečin“, ozbiljno je rekao Leo.

„A da?“, pitala je kiselo Nives. „Baš lako izvedivo. Samo trebamo tebe poslati van kao mamac za to čudo dok mi svi pobjegnemo.“

„Pokušavam pomoći“, odbrusio joj je Leo.

„Ne ide ti.“

„Prestanite s glupostima“, javio se Miro. „Leo ima pravo. Nekako moramo izaći. Još malo pa će i sunce biti vani, a naše moći neće biti ni od kakve koristi.“

„Gdje je Šef?“, pitao je začuđeno Oskar. Svi su se ogledavali.

„Da ga nisu odveli sa sobom?“, upitao je netko.

„Možda su ga pojeli“, rekao je netko drugi.

„A možda je pobjegao“, komentirao je treći.

„To je sad nevažno. Bolje da se sad koncentriramo na bijeg dok vam magija još funkcioniра“, ubacila se Alena.

„Imam ideju!“, povikala je Linda i svi su se okrenuli prema njoj.

Linda je hrabro stala u sredinu prostorije i počela objašnjavati.

„Ništa lakše“, rekla je. „Samo trebamo sjediti i čekati. To je nekakva životinja. Jednom će sigurno postati gladan i morat će potražiti nešto za jesti. Još uvijek se kesi vani, što znači da ne može ući ovamo. Neće pojesti nas, na sigurnom smo. Kad ode potražiti hranu,

mi brišemo u Mrtečin!“

„Čekaj malo“, rekao je Daglas.

„Kako to misliš mi?“

„Lijepo“, objasnio je Joško. „I nas zanima što je to, a vi tamo imate bežični internet“

„A otkud ti to znaš?“, upitao je Oskar.

„Rekao mi je Ico.“

„A meni je rekao Samir“, brže se opravdao Ico.

„A tko je tebi rekao?“, upita Oskar.

„Suzi.“

Suzi se zacrvenila i dodala: „Meni nitko nije rekao. Ja sam, ovaj, malo špijunirala.“

„Čekaj malo“, rekao je Leo. „Vi već znate za nas?“

„Pa... Da“, priznala je Linda.

„Mi ne“, brzo je dodao Joško. „Ico i ja smo slučajno saznali večeras.“

„Pa, moram priznati, to je za svaku pohvalu. Uopće vas nismo opazili“, rekla je zadivljeno Nives.

„Nema ga! Nema Drekavca!“, uzviknuo je Franko. „Sad imamo priliku! Brže, dok nema sunca!“

Za tri sekunde, svi su bili na nogama i oprezno i sa strahom išli prema vratima. Kad su svi bili vani, pobegli su brzinom svjetlosti prema Mrtečinu. Čak su štrige i štriguni bili toliko pošteni da se nisu pretvorili u leptire. Bi oni, ali što će onda s ovim klincima? Ipak su svi zajedno u ovome. U panici, nitko nije primjetio Drekavca kako ih zbumjeno gleda

iz jednog grma i brsti lišće.

„Stigli smo“, rekla je s olakšanjem Nives i počela bacati zaštitne čini oko pećine u koju su se svi potrpali. Bilo je vruće kao u peći, ali nitko se nije bunio. Franko i Linda su uzeli laptop.

„Dovraga, ode baterija“, živčano je rekao Franko.

„Evo rezervna“, rekla je smirenog Vjeka noseći novu bateriju.

Ponovno su ukopčali laptop. Svi su se okupili oko njih.

„Dakle, zeleni je rekao Drekavac“, rekao je Franko i počeo čitati opis s wikipedije. „Čudovište s izduženim tijelom nalik na psa ili lisicu s dugim nogama i rukama kao klokan, neproporcionalno velike glave koje se stravočno glasa. Ovo je ozbiljno. Pa to čudovište će zaklati pola mjesta!“

„Moramo ga nekako zaustaviti“, rekao je Leo i sjeo bliže, do Franka. Svađa je već bila zaboravljena.

„Ok“, rekla je Nives. „Znamo da je mali Drekavac i da grize. Što ćemo s njim?“

„To ćemo smisliti“, rekao je Franko. „Ajmo vidjeti što je sa Šefom.“

Leo je preuzeo laptop i locirao Šefa pomoću broja mobitela. „Pa on je kod Agencije!“

„Da vidim“, rekao je Franko začuđeno. „Vidi stvarno. Što ćemo s njim?“

„Ja predlažem da pustimo drekavca da se on pobrine za njega, što kažete?“, predložio je Oskar.

„Mi tu ozbiljno radimo“, rekla je oštro Nives.

„Dajte da ovo riješimo i nemojmo komplikirati“, rekao je Leo. „Sunce je već vani i nema smisla sad bilo kamo ići. Ali kad padne noć, ponovno imamo magiju. Potražit ćemo drekavca i srediti ga.“

„Ne možemo ići svi“, rekla je Nives.

„Možemo, ali ne zajedno. Podijelit ćemo se u grupice i tražiti ga. Tako će biti lakše.“

„Dogovoren“, rekla je Nives.

„A što s nama?“, pitao je Joško.
„Mi moramo doma.“

„Ići ćete. I bolje da ne budete s nama večeras, opasno je, a nemate se čime braniti“, rekla je Vjeka.

„Otpratit ćemo vas Vlatko i ja.“, rekao je Leo, a još jedan štrigun je ustao, a onda su krenuli.

Ponoć u Mrtečinu...

„Brže, zakasniti ćemo!“, rekao je Samir, i ekipa je krenula za njim. Sa strahom su gledali oko sebe, držeći se na okupu, svatko sa velikom šibom u ruci. Kad su došli do pećine, štrige i štriguni su se još uvijek spremali za polazak. Bili su tamo samo mlađi, stariji se nisu potrudili doći.

„Što vi radite ovdje?!“, iznenadeno je upitala Vjeka kad ih je opazila kako dolaze.

„A što ste mislili? Da ćemo biti doma i spavati?“, odgovorio joj je Ico.

„Ico!“, javio se Franko. „Što ćete tu?“

„Pomoći“, odgovorili su svi zajedno.

„Idite doma!“, rekao je Franko.

„Pusti ih“, ubacio se Miro. „Mogu biti od velike koristi. Mi ćemo baciti zaštitne čini prije nego odemo, tako da im drekavac neće moći ništa, a oni nas mogu pratiti preko laptopa. Ići ćemo u grupicama po troje.“, objašnjavao je dalje Miro, „Svatko od nas će uzeti mobitel sa sobom. Vidjet će na ekranu kuda se krećemo, a ako se dvije grupe previše približe jedna drugoj, javit će nam da idemo u nekom drugom smjeru. Naši brojevi se memorirani u laptopu.“

„To ti je odlična ideja, kako se prije nismo toga sjetili?!,“ rekla je uzbudeno Vjeka. „Slažete li se s time?“, pitala je klinice u pećini.

„Naravno“, odgovorio je Ico veselo.

To su i napravili. Zaštitili su pećinu, a onda se podijelili i krenuli. Oni koji su ostali u pećini, budno su pratili točkice na ekranu.

„Već mi se pomalo spava“, rekao je Joško nakon što je valjda peti put zjevnuo.

„Onda lezi i spavaj. Nije problem, ima nas dovoljno“, rekao je Samir, a Joško se izvalio na pod sa strane. Ubrzo su čuli i lagano hrkanje.

„Alena, zovi Nives. Njena grupa je preblizu Mirovoj. “

„Evo, odmah“, odgovorila je Alena.

Joška je probudilo šuškanje pokraj

uya. Polako je otvarao oči i ustajao.

„Ma što je to... Aaah!“, rekao je Joško. Drekavac mu je gotovo dodirnuo ruku, ali Joško ju je brzo povukao. Kako je spavao, otkotrljao se do ruba zaštićenog područja. Drekavac ga je milo gledao i Joško je gledao njega. A onda se mali srušio na pod i počeo se valjati kao mačka kad se hoće maziti.

„Što to radiš?“, prošaptao je Joško. Na brzinu se okrenuo prema ostalima, ali oni su bili koncentrirani na laptop i uopće nisu vidjeli što se događa malo dalje. Da im kaže? Ili ne? Ne. Ne još.

Dok je on razmišljao, Drekavac je odgrizao grančicu s nekog grma i bacio je Jošku.

„Što to nosiš?“, pitao je Joško i bacio grančicu narag prema drekavcu. Ovaj je odšetao do nje i odnio je opet Jošku.

„Ti se hoćeš igrati? Pa evo ti onda“, rekao je Joško i poškakljaо drekavca grančicom i činilo se kao da se drekavac smije. Igrajući se, Joško je zaboravio paziti na granicu zaštite. Drekavac je došao sasvim blizu i počeo se maziti uz Joškovu ruku. Kad je to video, Joško se brzo povukao. Drekavac je otisao do grma i odgrizao još jednu grančicu.

„Pa već imamo jednu“, rekao je Joško, ali drekavac mu ovu nije donio nego je počupao lišće, stavio u usta i pojeo.

„Pa ti jedeš lišće!“ Joško je prišao rubu zaštite i ispružio ruku. Drekavac je došao i počeo se maziti.

„Hej! Društvo!“, povikao je Joško,

„Ovamo!“

Svi su se skupili oko njega i u čudu gledali što radi.

„On je vegetarijanac?“, čudio se Ico. „Zovi svih“, rekao je Ico nikome određeno.

Alena se prva snašla. Zgrabila je mobitel i zvala svih redom. Nakon nekoliko minuta, štrige i štriguni su počeli stizati.

„Vegetarijanac?“, uzbudeno je pitao Franko čim se pojavio pred pećinom.

„I naši problemi su rješeni.“, s osmijehom je rekao Daglas.

„Ne baš“, rekao je Leo kad se pojavio pred pećinom. „Našao sam Šefa.“

„Gdje?“, Pitala je Iva, a svi ostali su utihnuli.

Na staroj murvi“, odgovorio je Leo. „Cijeli dan стоји gore na grani i još i sad ne želi sići.“

„Idemo po njega“, rekao je Oskar. „Ponijet ćemo i Drekavca da vidi da nije ništa strašno.“

Svi zajedno su krenuli prema Agenciji i staroj murvi, a Joško je nosio Drekavca. Nije ga htio pustiti. Kako se Drekavac nije bunio, tako se nije bunio ni nitko drugi.

„Šefe!“, viknuo je Leo. „Pogledajte! Rekao sam vam da se nemate čega bojati!“

„Ne! Ne znate vi kad će se to okrenuti protiv vas!“, rekao je plašljivo Šef.

„Stvarno je dobar“, ubacio se Joško. „I vegetarijanac je!“

„Vegetarijanac?“, pitao je začuđeno Šef.

Dok su oni objašnjavali sve to Šefu, Vlatko se popeo na stablo.

„Šefe, sidite. Nemojte se sramotiti tu“, ozbiljno je rekao Šefu.

„Znaš što, imaš ti pravo“, rekao je Šef. „Uvijek postoji mogućnost da prije pojede nekoga od vas umjesto mene.“

Šef je sišao i svi su se pomakli da Šef bolje pogleda drekavca.

„Pa stvarno nije tako strašan. Dodi mal!“, rekao je Šef i počeo se igrati s drekavcem.

Tjedan dana kasnije...

„Slušajte me“, rekao je Šef na još jednom ponoćnom sastanku na kojem ovaj put nisu bile prisutne samo štrige i štriguni.

Svi su se uozbiljili i slušali Šefa.

„Ja sam već star, radim već sto godina i mislim da mi je vrijeme za penziju. Zato će sad proglašiti novog vođu među vama. Običaj je, inače, da to bude netko od starijih i iskusnih, ali ovaj put ćemo napraviti iznimku. Naši mlađi članovi i članice su se ovoga ljeta stvarno iskazali u hrabrosti, pameti i razmišljanju i zato vašim novim vođom proglašavam... Lea!“

Svi su počeli pljeskati, a Leo je bio zbuњen. Oskar i Daglas su ga odgurali do sredine pećine.

Napravili su još jedan party, ali ovaj put stariji i Šef nisu otišli, nego su svi zajedno ostali proslaviti jedno promaknuće na bolju poziciju i jednog novog penzionera. Slavilo se do rane zore...

„Moram u grad“, rekao je Franko.
„Škola i tako to.“

„Bez brige, preuzet ćemo tvoj dio posla“, rekla je Nives.

„Ali vraćaš se iduće ljeto.“, rekao je veselo Leo. „I pretrpat ću te poslom.“

„Daaa, Šefe“, rekao je Franko podbadajući ga, ali nitko se više nije ljutio.

„Dodite sad svi!“, viknuo je Leo i sve štrige i štriguni su se okupili oko njega. „Malo sam razmišljao i došao do zaključka da smo imali naporno ljeto. Sad će puno ljudi otići sa otoka, pogotovo kad se vrijeme pokvari, i zato imam jedan prijedlog. Svi imate godišnji odmor do šestog mjeseca!“

„A neeeee!“, povikali su svi u isti glas.

Kad je sunce počelo izlaziti, štrige i štriguni su se pozdravili i svatko je otišao na svoju stranu. Osim...

„Znaš, meni se još malo ostaje ovde“, rekao je Oskar Daglasu.

„Da? E pa znaš što?“, rekao je Daglas.

„Što?“, upitao je Oskar.

„I meni isto“, odgovori Daglas i doda mu gitaru.

*Kad padne mrak i sunca više nema
tad se banda za izlazak spremi.*

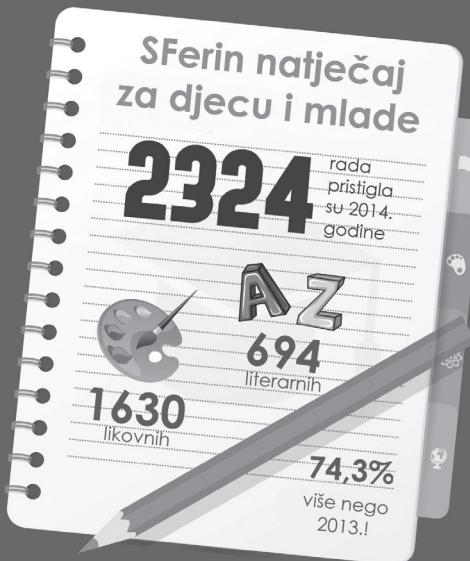
*Jutro nam je neprijatelj ljuti
tada nam se razilaze puti
mrš u krevet na spavanje
da ne vidiš svjetlo danje.*

Noć je naša, dan je za spavanje.

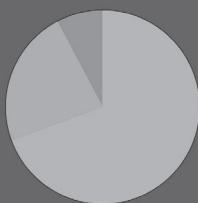
Ilustracija na naslovnici

Kristina Novak

Dvorac na kraju svemira
8.r., OŠ Ernestinovo, Ernestinovo

raspakiravanje i sortiranje likovnih radova

najpopularnije teme:

AZ VANZEMALJAC U ORMARU

UKUPAN BROJ PRISTIGLIH RADOVA NA NATJEČAJ U POSLEDNJIH 6 GODINA

≈
BROJ STANOVNnika GRADA POREČA

9061

PARSEK je paradoksalno-sekularno glasilo SFere, Društva za znanstvenu fantastiku, IV. Podbrežje 5, 10000 Zagreb. Izlazi. Svi prilozi vlasništvo i copyright autora. PARSEK je glasovanjem European Science Fiction Society na Euroconu 2011. u Stockholmu proglašen najboljim europskim SF fanzinom 2011.